

SEBASTIEN JAPRISOT

***doamna
din mașină***

SEBASTIEN JAPRISOT

Doamna din mașină

În românește de Leonard Altbruch

Editura Univers
București - 1978

Cuprins

DOAMNA	4
AUTOMOBILUL	52
OCHELARII	121
PUȘCA	204

DOAMNA

N-am văzut niciodată marea.

Podeaua din plăci pătrate albe și negre se leagănă ca apa la câțiva centimetri de ochii mei.

Îmi vine să mor de durere.

Dar mai am până să-mi dau sufletul.

Când cineva s-a aruncat asupra mea – doar nu bat câmpii – cineva, ceva s-a prăvălit asupra mea, m-am gândit; n-am văzut încă niciodată marea. De câteva ori începuse să-mi fie frică. Frică de a fi arestată, frică de orice. Mi-am înjghebat în grabă o mulțime de scuze idioate, dar atunci mi-a fulgerat prin minte cea mai prostească; nu mă loviți, nu sunt cu adevărat rea, n-am vrut decât să văd marea.

Mai știu de asemenea că am strigat, am strigat din răsputeri, și că sunetele au rămas totuși zăvorâte în pieptul meu. Eram smulsă de la pământ, cineva mă înăbușea.

În timp ce strigam întruna, prin cap mi se învârtea un gând: nu poate fi adevărat, e un coșmar, am să mă trezesc în camera mea și va fi lumină.

Apoi, iată:

Mai tare decât toate gemetele, da, am auzit pârlăitul oaselor proprii mele mâini, mâna pe care cineva mi-o strivea.

Durerea nu este nici neagră, nici roșie. Este o fântână de lumină orbitoare, care stăruie numai în capul tău; cu toate acestea te înfunzi în ea.

Fruntea mea zace pe dalele răcoroase. Se vede că am leșinat a doua oară.

Să nu miști. Mai ales nu te mișca.

Nu sunt întinsă pe podea, ci în genunchi, arsura brațului stâng e lipită de pânțele, stau ghemuită pe durerea mea, pe care aș vrea s-o stăvilesc, dar ea îmi cuprinde umerii, ceafa, șalele.

Foarte aproape de ochiul meu, prin perdeaua părului răvășit, zăresc o furnică mișcându-se pe un pătrat alb. Mai departe, o formă cenușie, verticală, trebuie să fie țeava chiuvetei.

Nu-mi amintesc să-mi fi scos ochelarii. Trebuie să fi căzut când am fost trasă înapoi – nu, nu mi-am pierdut mințile, cineva, ceva m-a tras înapoi înăbușindu-mi strigătele – și acum trebuie să-mi găsesc neapărat ochelarii.

De câtă vreme zac oare astfel, în genunchi, într-o încăpere de doi pași pe trei, cufundată în penumbră? De mai multe ceasuri? Abia de câteva secunde? Nu mai leșinasem niciodată în viața mea. E mai puțin ca o sfâșiere, o simplă zgârietură în memorie.

Dacă m-aș afla aici de mai multă vreme, cineva din cei de-afară s-ar fi interesat de mine. La început mă aflam așadar în picioare, în fața chiuvetei și îmi spălam mâinile. Mâna mea dreaptă, pe care o plimb pe obraz, este încă umedă.

Trebuie să-mi regăsesc ochelarii, trebuie să mă ridic.

Când îmi îndrept capul – o fac cu grabă, cu prea multă grabă – plăcile pardoselii se învârtesc, mă tem să nu leșin din nou, dar totul începe să se liniștească, vâjâiala din urechi și chiar durerea. Aceasta se scurge toată în mâna stângă, pe care n-o privesc, dar pe care o simt ca de piatră, nemăsurat de umflată.

Să mă agăț cu mâna dreaptă de chiuvetă, să mă ridic.

Când mă aflu în picioare, imaginea mea tulbure se leagănă odată cu mine în oglinda din față și am impresia că încep din nou să capăt măsura timpului.

Știu unde mă aflu: toaleta unei stații de benzină, pe șoseaua spre Avallon. Acum știu și cine sunt: o idioată care fuge de poliție, un obraz reflectat în oglindă, spre care-mi întind fața până aproape s-o atingă, o mână care mă doare și pe care o ridic până la înălțimea ochilor spre a o privi, o lacrimă care mi s-a prelins de-a lungul obrazului și-mi cade pe această mână, șuierul unei răsuflări într-o lume atât de ciudat tăcută, iată ce sunt.

Lângă oglinda în care mă privesc, îmi pusesem la venire geanta, pe o policioară. E tot acolo.

O deschid cu chiu cu vai, cu mâna dreaptă și cu dinții, îmi caut cea de-a doua pereche de ochelari, aceea pe care o pun când bat la mașină. Chipul meu, îl văd limpede acum în oglindă, este mânjit de praf, are dâre de lacrimi și-i alungit de spaimă.

Nu îndrăznesc să mă mai uit la mâna stângă, pe care o țin lipită de mine, apăsată pe taiorul alb, murdar de sus până jos.

Ușa încăperii este închisă, cu toate că eu o lăsasem deschisă atunci când intrasem.

Dar nu, nu mi-am pierdut mințile. Mi-am oprit mașina și am cerut să mi se facă plinul de benzină. Am vrut să mă pieptăn puțin și să-mi spăl mâinile. Mi s-a arătat o clădire cu zidurile albe, ceva mai departe de pompa de benzină, înăuntru găsisem că era prea întuneric și am lăsat ușa deschisă în urma mea. Nu-mi mai dau seama dacă s-a întâmplat deîndată, sau apucasem să mă pieptăn. Îmi aduc doar aminte că

am deschis un robinet al chiuvetei, că apa era rece – ba da, îmi aranjasem părul, sunt sigură! – când, deodată, am simțit ca un curent puternic de aer, o prezență, nu știu ce, o ființă vie și brutală în spatele meu. Am fost smulsă de la pământ, am strigat din răspuțeri fără ca vreun sunet să-mi iasă din piept, n-am avut timp să-mi dau seama ce mi se întâmplă, o durere îmi sfredelea mâna și îmi străfulgera tot trupul, eram în genunchi, singură, și acum sunt aici.

Îmi deschid din nou geanta.

Banii sunt la locul lor, în plicul cu antetul biroului. Nu mi s-a furat nimic.

E absurd, e cu neputință.

Număr bancnotele, mă încurc și o iau de la capăt; un fior rece îmi fulgeră prin inimă: deci nu banii mei au fost ținta nici altceva; ceea ce s-a urmărit – înnebunesc, am să înnebunesc – a fost să mi se zdrobească mâna.

Îmi privesc mâna stângă, degetele sunt enorme și vinete și, deodată, nu mai rezist, mă prăvălesc lângă chiuvetă, recad în genunchi și urlu. Am să urlu ca o fiară până la sfârșitul veacurilor, am să urlu, am să plâng, am să bat din picioare până ce va veni cineva și am să văd din nou lumina zilei.

Aud pași grăbiți afară, glasuri, pietrișul care scârțâie.

Urlu.

Ușa se deschide larg, dând la iveală o lume orbitor de luminoasă.

Soarele de iulie nu și-a schimbat locul deasupra colinelor. Oamenii intrați, care se apleacă asupra mea vorbind toți odată, sunt aceiași pe care i-am întâlnit când am coborât din mașină, îl recunosc pe garajist, pe cei doi clienți, probabil de prin partea locului, opriți

și ei să facă plinul.

În timp ce sunt ajutată să mă ridic, plângând în hohote, mintea mi se agață de un amănunt prostesc: robinetul chiuvetei continuă să curgă. Acum o clipă nu-l mai auzeam. Trebuie să închid acest robinet, trebuie neapărat.

Cei care mă privesc nu mai înțeleg nimic. Nici că nu știu de câtă vreme mă aflu acolo; nici faptul că am două perechi de ochelari; întinzându-mi-i pe cei căzuți, mi se repetă de zece ori că sunt ai mei, cu adevărat ai mei. Mi se spune: „Linișteți-vă, hai, linișteți-vă”; sunt luată drept nebună.

Afară totul este luminos, atât de liniștitor, atât de teribil de real, încât lacrimile mi se opresc pe loc. Este o stație de benzină ca toate celelalte. Pompe de benzină, pietriș, ziduri albe, un afiș strigător lipit pe un geam, un gard viu de salbă-moale și de arbuști de laur roz. Ora șase seara, pe timp de vară. Cum de-am putut să țip și să mă tăvălesc pe jos?

Mașina se află acolo unde am lăsat-o; zărind-o, sunt din nou cuprinsă de vechia mea spaimă, aceea tupilată în mine în momentul când s-a întâmplat totul. Voi fi interogată, mi se va cere să spun de unde vin, ce am făcut, am să răspund totul pe dos și ei vor ghici ceea ce vreau să le ascund.

Pe pragul biroului unde sunt dusă, o femeie cu un șorț albastru și o puștoaică de șase, șapte ani, mă așteaptă cu priviri curioase, deloc neliniștite, ca la un spectacol.

Și aseară, la aceeași oră, cu păpușa în brațe, o fetiță cu părul lung mă privea apropiindu-mă. Și ieri seară mi-era rușine, nu mai știu de ce-mi era rușine.

Ba da, știu. Știu foarte bine. Nu pot suporta ochii copiilor. În spatele lor se află mereu fetița care

fusesem eu și care mă privește venind.

Marea.

Dacă lucrurile se încurcă, am să fiu arestată, va trebui să produc un – cum Dumnezeu îi spune? – un alibi, o explicație, mi se pare că așa se începe.

Nu voi spune chiar tot adevărul, dar voi vorbi multă vreme, pe nerăsuflăte, cu lacrimi în glas, voi fi victima prostuță a unui vis aiurit. Am să scornesc orice, ca să pară mai adevărat: crize de dedublare a personalității, bunici alcoolici, sau că am căzut de pe o scară când eram mică. Vreau să le treacă pofta celor ce mă vor interoga, să-i înec într-un torent de tâmpenii siropoase.

Le voi spune: nu mi-am dat seama ce făceam, eram și nu eram eu, înțelegeți? Eu socoteam că era doar un bun prilej de a vedea marea. Vinovată este cealaltă.

Îmi vor răspunde, desigur, că dacă doream atât de mult să văd marea, aș fi putut s-o fac demult. N-aveam decât să iau un bilet de tren dus și întors și să mă instalez într-o pensiune la Palavas-les-Flots. Căci au mai făcut-o și altele fără să moară din cauza asta, iar concediile plătite de aceea există.

Le voi spune că am vrut adesea s-o fac, dar că n-am putut.

Dealtfel, așa și este. De șase ani, în fiecare vară, scriu oficiilor locale de turism, hotelurilor, primesc prospecte, mă opresc în fața vitrinelor să privesc costumele de baie. Odată am fost chiar la un deget, degetul cu care n-am apăsăat pe butonul soneriei, de a mă înscrie într-un club de vacanță. Paisprezece zile pe o plajă din Baleare, dus și întors în avion și cu o vizită în Palma inclusă în preț, orchestră, profesor de

înot și barcă cu pânze rezervată pe toată durata șederii, timp frumos asigurat de compania Union Vie, și nu mai știu ce, că te bronzai numai citind programul. Dar, înțelegea cine o putea, în fiecare vară eu continui să-mi petrec jumătate din concediu la Hotel Principal (nu există decât unul) din Montbriand, Haute Loire, iar cealaltă jumătate aproape de Compiègne, la o fostă colegă de clasă, care are „un soț al ei” și o soacră surdă. Ne omorâm timpul jucând belotă-bridge.

Nu pentru că aș ține în mod deosebit la tabieturile mele și nici că aș avea o deosebită pasiune pentru jocul de cărți. N-o fac nici pentru că aș fi din cale afară de timidă. Îți trebuie chiar o anumită îndrăzneală ca să împoi capul celor din jur cu amintiri acvatice și tropeziene, când de fapt te întorci din pădurea de la Compiègne. Iată de ce nici eu nu mai înțeleg nimic.

Nu pot suferi oamenii care au văzut marea, îi detest pe cei ce n-au văzut-o, cred că mi-e silă de toată lumea. Asta-i tot. Cred că nu mă pot suferi nici pe mine însămi; dacă aceasta poate fi o explicație, de acord.

Numele meu este Dany Longo. Mai exact, Marie, Virginie Longo. Am inventat numele Danielle când eram mică. Spun minciuni de când am învățat să respir. Acum Virginie mi-ar plăcea mult, dar ce mă fac cu ceilalți că nici nu vor să audă de el?!

Pentru starea civilă am douăzeci și șase de ani, dar vârsta minții e de unsprezece, doisprezece ani; măsur o sută șazeci și opt de centimetri, am părul oarecum blond și-l decoloriez în fiecare lună cu apă oxigenată diluată 1:30, nu sunt urâtă, dar port ochelari – cu sticle fumurii, un truc de-al meu ca să ascund că sunt

mioapă – fapt observat însă de toată lumea, proasto – iar ceea ce știu să fac cel mai bine este să tac.

Dealtfel n-am adresat niciodată cuiva alte cuvinte decât: dați-mi, vă rog, sarea – în afară de două ori; și de fiecare dată am pățit-o. Îi urăsc pe oamenii care nu înțeleg de prima oară când li se dă peste degete. De aceea mă urăsc.

Sunt născută într-un sat din Flandra, din care nu-mi amintesc decât mirosul cărbunelui amestecat cu noroi, pe care femeile au dreptul să-l strângă din apropierea minelor. Tatăl meu, un emigrant italian care lucra la gară, a murit când aveam doi ani, strivit de un vagon din care izbutise să fure o lădiță plină cu ace de siguranță. Deoarece de la el am moștenit miopia, presupun că a citit greșit ceea ce era tipărit pe capac.

Toate acestea s-au întâmplat pe timpul ocupației, iar convoiul era destinat armatei germane. Cu câțiva ani mai târziu, tatăl meu a fost oarecum reabilitat. De la el păstrez ca amintire, ascunsă în nu mai știu ce sertar al comodei mele, o medalie de argint sau din metal argintat, având gravată o tânără subțirică de tot, care-și rupe lanțurile, ca un colos de bălci. De fiecare dată când văd un spărgător de lanțuri, făcându-și numărul pe trotuar, mă gândesc la tatăl meu; e un lucru de la care nu mă pot opri.

Dar în familie n-avem numai eroi. La eliberare, la mai puțin de doi ani de la moartea soțului, mama s-a aruncat pe fereastra primăriei, după ce fusese rasă în cap. De la ea nu mi-a rămas nimic. Dacă într-o zi am să povestesc toate astea cuiva, am să adaug: nici cel puțin o șuviță de păr. Cineva m-ar putea privi cu ochi îngroziți, dar mi-e cu totul indiferent.

N-o văzusem decât de două sau trei ori în doi ani,

biata femeie, în vorbitorul unui orfelinat. Nici n-aș fi în stare să spun cum arăta. Sărmană, probabil cu o înfățișare de femeie sărmană. Și ea tot din Italia venise. Se numea Renata Castellani, născută la San Appolinario, provincia Frosinone. Avea douăzeci și patru de ani când a murit. Am o mamă mai tânără ca mine azi.

Acestea toate le-am citit pe extractul de naștere. Maicile care m-au crescut n-au vrut niciodată să-mi vorbească de mama. După bacalaureat, când am devenit liberă, m-am întors în satul în care am locuit. Mi s-a arătat locul cimitirului unde fusese îngropată. Am vrut să economisesc bani și să-i fac un mormânt, dar mai erau și alte persoane în aceeași groapă și nu mi s-a dat voie.

La urma urmei, puțin îmi pasă.

Am lucrat câteva luni la Le Mans, ca secretară într-o fabrică de jucării, apoi la Noyon, la un notar. Aveam douăzeci de ani când mi-am găsit un post la Paris. Mi-am mai schimbat locul, dar tot, la Paris, unde mă găsesc și azi. Acum câștig 1270 de franci pe lună, după scăderea taxelor sociale, ca să bat la mașină, să clasez dosare, să răspund la telefon și uneori să golesc coșurile de hârtii, într-o agenție de publicitate cu douăzeci și opt de funcționari.

Salariul acesta îmi permite să mă hrănesc cu o friptură de vacă și cartofi prăjiți la dejun, cu iaurturi și dulcețuri la cină, să mă îmbrac aproape așa cum îmi place, să-mi plătesc chiria unei camere cu bucătărie și toaletă în strada Grenelle, să-mi îmbogățesc mintea la fiecare cincisprezece zile citind *Marie-Claire* și în fiecare seară privind la un televizor cu două canale, cu ecran mare, supraluminos, pentru care nu mi-au mai rămas de plată decât trei rate. Dorm bine, nu

beau alcool, fumez moderat, am avut câteva legături, dar din acelea care nu pot speria o portăreasă de imobil; n-am portăreasă, dar mă bucur de stima vecinilor de etaj, sunt liberă, fără griji și pe deplin nefericită.

Probabil că toți cei ce mă cunosc – graficienii agenției ca și băcăneasa din cartier – ar fi uimiți dacă m-ar auzi plângându-mă. Dar de plâns trebuie oricum să mă plâng. Am înțeles înainte chiar de a fi știut să merg că, dacă n-o voi face eu, nimeni altcineva n-are s-o facă în locul meu.

Ieri-seară era vineri, 10 iulie. Mi se pare că a trecut de atunci un secol, într-o altă viață.

Nu rămăsese mai mult de o oră până la închiderea agenției. Aceasta ocupă două etaje, altădată locuințe, dintr-un imobil plin de volute și coloane, aproape de Trocadéro. Aproape peste tot au fost lăsate lustrele de cristal, care răsună zglobiu la fiecare curent de aer, căminele de marmură și niște oglinzi șterse. Biroul meu e la al doilea etaj.

Soarele intra pe fereastra din spatele meu și se oprea pe hârtiile care acopereau biroul. Am verificat planul de acțiune al firmei Frosey (apă de toaletă proaspătă ca roua), am petrecut douăzeci de minute la telefon ca să obțin reducerea prețului unui anunț prost apărut într-un săptămânal și am bătut la mașină două scrisori. Ceva mai devreme, coborâsem ca în fiecare zi, să-mi beau cafeaua la barul-tutungerie din apropiere, împreună cu două redactoare și un băiat nostim de la secția de cumpărarea spațiului pentru anunțuri publicitare. El îmi ceruse să telefonez pentru anunțul masacrat. Când se tocmește personal, iese totdeauna păcălit.

Era o după-amiază ca toate celelalte și, totuși, nu prea. La studio, desenatorii vorbeau de mașini și de Kiki Caron, fete care chiuleau treceau pe la mine ca să mă tapeze de țigări, asistentul asistentului patronului care, de obicei, face mult zgomot și-și dă importanță, ca să pară de neînlocuit, răcnea pe un culoar. Atmosfera nu se deosebea prin nimic de a celorlalte zile, dar se ghicea la toată lumea acea nerăbdare, acea bucurie ascunsă dinaintea unei punți prelungite.

Anul acesta, sărbătoarea de 14 iulie cădea într-o marți și fusese stabilit încă din ianuarie (adică din clipa când fiecare și-a primit agenda) că vom face o punte de patru zile. Ca să recuperăm ziua de luni am lucrat de două ori sâmbăta dimineața, când nimeni, în afară de mine, nu era în concediu. Eu îmi luasem concediul în iunie. Nu cu gândul de a servi pe altcineva care voia să plece în iulie, dar pentru că, să mă bată Dumnezeu dacă mint, chiar și hotelul Principal din Montbriand, Haute-Loire, era ocupat în restul sezonului. Lumea e cam nebună.

Acum încă un lucru pe care va trebui să-l explic, în caz că mă arestează: reîntoarcerea mea dintr-un concediu așa-zis mediteranean, bronzată la un bec de 220 de volți (îmi oferisem o lampă cu ultraviolete pentru o aniversare, o sută optzeci de franci, se pare că produce cancer, dar puțin îmi pasă), în mijlocul unei cete zgomotoase, tocmai când aceasta se pregătea la rândul ei de plecare în vacanță. Pentru mine totul era terminat, kaputt pentru o veșnicie, până la anul; în ceea ce mă privește personal, perioada de concediu are cel puțin această calitate, că o pot uita ușor și fără regrete, din clipa când trec pragul biroului. Dar iată că, de astă dată, din cauza

punții, agonia s-a prelungit și vacanța a murit treptat.

Băieții plecau în concediu în Iugoslavia. Nu știu cum se descurcă ei, dar vând iugoslavilor desene pentru cutii de conserve și au mereu bani blocați acolo. Spun că nu-i mare lucru, dar pentru cinci bancnote de câte cinci franci pe zi, trăiesc ca niște nababi, pe niște plaje care îți taie răsuflarea, împreună cu soția, cu sora soției și toți copiii, iar cine este destul de isteț la controlul vameșilor mai aduce de acolo și daruri, băuturi sau o furcă țărănească, din care faci un cuier de toată frumusețea. Îmi împuiaseră capul cu atâtea povești despre Iugoslavia.

Fetele se duceau mai mult la Cap-d'Antibes. Dacă treci pe acolo, vino pe la mine; am un prieten în apropiere cu o piscină, în care pune un lichid special pentru a modifica densitatea apei și chiar dacă înoți ca o cizmă, tot te ții deasupra. La ora dejunului cutreierau prin Prisunic sau Inno-Passy cu un sandwich într-o mână și gratificația din iulie în cealaltă. Le vedeam venind la birou cu ochii de pe acum plini de priveliștea mării, înroșite de atâta alergătură și ciufulite de atâta îmbulzeală la solduri, cu brațele încărcate de chilipiruri, rochia pentru dans din nylon, care intră într-un pachet de țigări, sau tranzistorul made-in-Japan, cu magnetofon incorporat, cu care poți să prinzi toate emisiunile postului Europa I, în timp ce ascuți, banda, cu două piste, iar ambalajul poate servi ca sac de plajă sau, dacă-l umfli, îl folosești ca pernă. Blestemată să fiu dacă mint, dar una din ele, într-o după-masă, a mers până acolo că m-a chemat la toaletă să-mi spun părerea despre noul ei costum de baie.

Am împlinit douăzeci și șase de ani, la 4 iulie, sâmbăta trecută, după epuizarea îmbrățișărilor mării

plecări în vacanță. Am rămas acasă, am dereticat puțin și n-am văzut pe nimeni. Mă simțeam bătrână, sfârșită, definitiv îmbătrânită, tristă, mioapă și proastă. Și invidioasă cum nu e îngăduit să fii; chiar când nu mai crezi în Dumnezeu, o asemenea invidie devine un păcat.

Ieri-seară mă simțeam la fel. Aveam în față perspectiva acestei punți nesfârșite, în timpul căreia nu știam ce să fac și, de asemenea – asta mai ales – ascultam proiectele celorlalți pe care le auzeam din birourile alăturate, puțin din pricină că vorbeau tare și puțin pentru că sunt grozav de masochistă și trăgeam cu urechea.

Ceilalți își fac întotdeauna planuri. Eu nu știu să prevăd nimic, dau telefoane disperate în ultimul moment și, în nouă cazuri din zece, nu găsesc pe nimeni sau sunt angajați în altă parte. Se întâmplă uneori și mai rău: o dată am organizat o cină la mine, cu o ziaristă care-mi făcea servicii în muncă și un actor destul de cunoscut, pe care-l iubea, împreună cu un desenator al agenției ca să nu par chiar de tot bleagă. Ne-am înțeles cu cincisprezece zile înainte, mi-am notat pe cincisprezece pagini în agenda mea și când au venit, bună ziua, ce mai faceți, uitasem de ei cu desăvârșire și ceea ce le puteam servi erau numai niște iaurturi și dulcețuri; ne-am dus să mâncăm într-un restaurant chinezesc și a fost un circ întreg ca să mă lase pe mine să plătesc.

Nu-mi dau seama de ce sunt așa. Poate din cauza celor optsprezece ani din viață când n-am avut decât să execut niște ordine. Proiectele pentru vacanță, sau chiar numai pentru o simplă duminică, le făceau alții în locul meu și erau mereu aceleași: vopseam din nou paraclisul împreună cu altele care, ca și mine, nu

aveau pe cineva în afara orfelinatului (îmi plăcea, dealtfel, să vopsec), rătăceam cu o minge sub braț, prin curți de recreație pustii, iar uneori eram dusă la Roubaix, unde maica superioară avea un frate farmacist. Rămâneam acolo câteva zile să fac pe casiera, ni se dădea înainte de fiecare masă câte o fiolă de întăritor și apoi maica superioară venea să mă ia.

La șaisprezece ani, în timpul unei asemenea călătorii la Roubaix, am făcut sau am spus ceva care a întristat-o – nici nu mai știu ce, era fără importanță – și atunci a hotărât, chiar înainte de a ne urca în tren, că-l vom pierde pe acela cu care trebuia să ne întoarcem. A mers cu mine într-o berărie și mi-a dat tot felul de scoici, după care ne-am dus la cinema. Am văzut *Bulevardul crepusculului*. Maica superioară, la ieșire, era moartă de rușine. Alesese acest film pentru că păstra o amintire de neșters despre Gloria Swanson în roluri de tânără neprihănită și nu putea bănuî, desigur, că filmul va așterne în fața ochilor mei, în mai puțin de două ore, toate nerușinările care-mi fuseseră ascunse dintotdeauna, cu grijă.

Și eu plângeam pe drumul spre gară (a trebuit să alergăm ca nebunele să prindem ultimul tren), dar nu plângeam de rușine, ci de încântare; eram zdrobită de o melancolie delicioasă, mă sufocam de dragoste. Era primul film pe care-l văzusem și cel mai frumos din viața mea. Când ea trage în William Holden și el se clatină sub gloanțe până ajunge la piscină, când Eric von Stroheim îndreaptă camerele jurnalului de actualități spre ea, care coboară scara crezând că turnează un nou rol, am crezut că mor acolo, pe scaun, într-un cinematograf din Roubaix. Nu pot să spun mai mult. Eram îndrăgostită de ei, aș fi vrut să

fiu în locul lor, al celor trei, Holden, Gloria Swanson și Stroheim. O iubeam chiar și pe prietena lui Holden. Când se plimba cu el în decorurile studioului pustiu, am dorit cu toată disperarea să particip la această poveste, ca ea să reînceapă mereu, iar eu să rămân tot timpul în mijlocul ei.

Ca să-și mai dea curaj, în tren, maica superioară repeta mereu că, mulțumită lui Dumnezeu, partea cea mai jalnică a acestei urzeli de rătăcirii nu era decât subînțeleasă și că aceasta depășea dealtfel puterea ei de înțelegere și era sigură că nici eu nu puteam pricepe ceva. Da de unde: de când sunt la Paris, am revăzut filmul de mai multe ori și știu bine că, din ceea ce este esențial, nu mi-a scăpat nimic, încă de la primul spectacol.

Ieri-seară, în clipa când lipeam cele două scrisori pe care le bătusem la mașină, mă gândeam să merg la cinema. Probabil că așa aș fi făcut, dacă aveam o zecime din mintea ce mi se atribuie în zilele mele bune, ceea ce tot nu e mare lucru. Aș fi ridicat receptorul și aș fi găsit, cu câteva ore înainte, pe cineva care să mă însoțească. Apoi, mă cunosc eu bine, nicio bombă cu hidrogen căzută asupra Parisului nu m-ar fi putut face să renunț, și așa nu s-ar mai fi întâmplat nimic.

La urma urmei, cine știe? Adevărul este că ieri, azi sau peste șase luni, asemenea lucruri trebuiau oricum să mi se întâmple. Eu singură reprezint o fatalitate.

N-am ridicat receptorul. Mi-am aprins o țigară și m-am dus să pun cele două scrisori în coșul cu corespondență care se află pe culoar. Apoi, am coborât cu un etaj mai jos. Am petrecut câteva minute în cămăruța în care se depozitează ziarele, numită în mod pompos „Documentare”. Georgette,

fata care lucrează acolo, tăia anunțurile plimbându-și ușor limba peste buze. M-am uitat în *Le Figaro*, ediția de dimineață, la programele cinematografelor, dar n-am găsit ceva care să-mi placă.

Când am ajuns din nou sus, patronul mă aștepta în biroul meu. Deschizând ușa și găsindu-l acolo, în picioare, într-o încăpere pe care o știam goală, am simțit un junghi în inimă.

E un om de patruzeci și cinci de ani, poate ceva mai mult, destul de înalt, cântărind aproape o sută de kilograme. Poartă părul tăiat scurt, aproape ras. Trăsăturile i s-au îngroșat, dar au rămas plăcute și se spune chiar că, în tinerețe, fiind mai subțire, era un bărbat frumos. Se numește Michel Caravaille. El e fondatorul agenției. Are talent pentru publicitate, știe să explice limpede ceea ce vrea să obțină și, într-o meserie în care este nevoie să convingi în aceeași măsură pe clientul care te plătește, ca și publicul care trebuie să cumpere, e un vânzător de prima mână.

Raporturile lui cu personalul și grija pe care i-o poartă se mărginesc la chestiunile de lucru. În ceea ce mă privește, nu-l cunosc deloc. Nu-l văd decât o dată pe săptămână, luni dimineața, în timpul unei ședințe de o jumătate de oră, ținută la el în birou, când trece în revistă treburile curente. Eu sunt chemată acolo numai ca să iau note.

Acum trei ani s-a căsătorit cu o fată - de vârsta mea, pe care o cheamă Anita - căreia îi fusesem secretară într-o altă agenție de publicitate. Eram prietene atât cât poți fi cu cineva cu care petreci patruzeci de ore pe săptămână în același birou,iei zilnic dejunul împreună într-un expres din strada La Boétic și cu care te întâlnești într-o sâmbătă sau alta pentru a merge la un music-hall.

Când s-a căsătorit, ea a fost aceea care mi-a propus să intru la Caravaille. Lucra acolo de câteva luni, iar eu fac azi ceea ce făcea ea, nu cu același talent, nici cu aceeași sete de reușită și, evident, nici cu același salariu. N-am întâlnit niciodată pe altcineva care să pună atâta îndârjire și egoism în lupta pentru parvenire. Ea pleca de la principiul că, într-o lume în care ceilalți se încovoie în fața furtunilor, tu trebuie să produci furtuni ca să le-o poți lua înainte. Era numită Anita-nesuferita. Ea știa acest lucru și semna chiar astfel nota de serviciu cu care înfunda pe cineva.

La vreo trei săptămâni după căsătorie a născut o fetiță. De atunci n-a mai lucrat și, practic, n-am mai văzut-o niciodată. Cât despre Michel Caravaille, credeam (până ieri-seară) că uitase de faptul că am cunoscut-o cândva pe soția sa.

Părea obosit, sau preocupat, cu acea culoare lividă pe care o căpăta uneori când urma de mai multe zile un regim de slăbire. M-a chemat pe numele mic, Dany, și mi-a spus că are greutate.

Am observat că fotoliul, din fața biroului meu, rezervat vizitatorului, era doldora de dosare. Le-am luat de acolo, dar el tot nu s-a așezat. Privea în jurul lui ca și cum ar fi intrat prima dată în camera aceea.

Mi-a spus că lua a doua zi avionul spre Elveția. Avem un client important la Geneva: Milkaby, laptele praf pentru sugari. Putea lua cu el, ca să obțină viitoarea campanie de publicitate, machete, tiraje speciale pe hârtie cretată, fotografii în culori – material cu care să facă onorabil față, timp de o oră sau două, unei duzini de directori și de subdirectori cu chipuri glaciale și gesturi manichiurate. Dar era în pericol să-i lipsească arma supremă a textelor și, de

aceea, să piardă avionul. Mi-a explicat fără un zâmbet (dacă n-am auzit asemenea explicații de o sută de ori, nu le-am auzit niciodată) că a fost redactat un întreg raport asupra politicii concurenților și a noastră, dar că în ultimul moment a trebuit să schimbe totul, că acest raport se găsea acum în stare de ciornă fără nicio formă și, ca să spună pe șleau, nu dispunea de niciun text prezentabil.

Vorbea repede, fără să mă privească, pentru că era stânjenit de gândul de a-mi cere un serviciu. Mi-a spus că nu putea pleca chiar fără nimic. Și nici nu putea amâna întâlnirea cu Milkaby, pentru că o mai făcuse de două ori. Chiar și niște elvețieni ar înțelege a treia dată că suntem o bandă de ageamii și că era mai avantajos pentru ei să transporte laptele pudră gratuit la domiciliul clientului.

Îmi dădeam destul de limpede seama unde voia să ajungă, dar n-am spus nimic. S-a produs o tăcere, în timpul căreia se juca mașinal cu una dintre jucărelele înșirate pe biroul meu. M-am așezat, am mai aprins o țigară. I-am arătat pachetul de Gitane, dar m-a refuzat.

În cele din urmă m-a întrebat dacă am vreun plan pentru seara aceea. Vorbește adesea în acest fel, sofisticat, uneori aproape jignitor. Nu-l cred în stare să-și închipuie că aveam dreptul să fac altceva în serile ce-mi aparțineau în afară de a dormi, ca să fiu în putere a doua zi la birou. Nici nu știam, sărmană neroadă, dacă voiam să răspund sau nu, și i-am zis cu un glas ce se voia impersonal:

— Câte pagini sunt de bătut?

— Vreo cincizeci.

Mi-am suflat fumul din gură într-un încântător nouraș dezaprobat, gândindu-mă, ceea ce strica

totul, că scot fumul ca vedetele din filme și că el o să-și dea seama că vreau să fac pe interesanta.

— Și ați dori să bat totul, astă-seară? Nu sunt atât de grozavă! Fac șase pagini pe oră și asta bătând din răspuțeri. Luați-o pe doamna Blondeau, poate că are să izbutească.

Mi-a spus că avionul lui pleacă de-abia la prânz și că în niciun caz nu putea fi vorba să încredințeze această misiune doamnei Blondeau: ea bătea într-adevăr repede, dar n-ar înțelege nimic dintr-un text ticsit de corecturi, de trimeri, de fraze neterminate. Eu, în schimb, știam despre ce e vorba.

A mai spus un lucru, și cred că asta m-a hotărât. Nu voia - niciodată n-a voit - să se lucreze la birou după ora închiderii, mai ales din cauza zgomotului mașinii de scris. Etajele superioare sunt locuite, iar reînnoirea contractului de închiriere a societății se face numai cu prețul unor complicate tratative administrative. Mi-a spus că voi veni să lucrez la el, unde voi putea dormi, ca să nu pierd timp dacă n-aș termina în noaptea aceea. Voi termina a doua zi dimineață, înainte de plecarea lui.

Nu fusesem niciodată la el. Aceasta, precum și perspectiva de a o revedea pe Anita, erau motive prea puternice ca să pot refuza. Nu știu ce mi-am închipuit timp de o secundă sau două - destul ca el să-și piardă răbdarea și să spună cu de la sine putere: bine, ne-am înțeles. Sunt o idioată. Mi-am imaginat o cină în trei, într-o încăpere mare, cu lumini indirecte. Râsete discrete evocând amintiri. Dar hai, nu se poate, mai ia din crabul ăsta. Anita mă conduce apoi de mână până-n camera mea, puțin înduioșată și sentimentală din pricina vinului pe care l-am băut. O fereastră e deschisă spre noaptea de-afară, iar vântul

umflă perdelele.

El însă mi-a și tras un duș rece. Și-a privit ceasul spunând că voi avea liniște ca să pot lucra, servitorii, fiind plecați acasă, în Spania, pe-timpul concediului, iar el avea pe cap o corvoadă împreună cu Anita, să meargă la un festival al filmului publicitar la palatul Chaillot. A adăugat totuși:

— Anita va fi fericită să te vadă. Erai întrucâtva preferata ei, nu-i așa?

Dar toate astea fără a mă privi, îndreptându-se spre ușă, exact ca și cum n-aș fi existat – vreau să spun ca ființă omenească și în orice caz mai puțin atent decât ar fi fost cu o mașină de scris IBM electrică, cu caractere „Président”.

Înainte de-a ieși s-a întors și a făcut un semn nelămurit spre biroul meu. M-a întrebat dacă mai aveam ceva important de făcut. Mă gândisem să corectez șpalturile unei broșuri industriale, dar asta mai putea să aștepte și, de astă-dată, am avut și eu, în sfârșit, o replică chibzuită, pe care n-am scăpat-o:

— Să-mi încasez banii.

E vorba de o lună dublă ce ni se plătește jumătate în decembrie, jumătate în iulie. Cei aflați în concediu își primiseră plicul odată cu salariul pe iunie. Ceilalți îl primeau de 14 iulie. Șeful contabil, ca la toate sfârșiturile de lună, trecea prin birouri și preda plicul în mâna fiecăruia. În general, ajungea la mine abia cu jumătate de oră înainte de plecare. Se ducea mai întâi la redacție, unde se dezlănțuia un soi de cataclism, dar aseară n-am mai auzit ca redactoarele să se fi repezit pe bietul om.

Patronul se opri nemișcat, cu mâna pe clanța ușii. Mi-a spus că se întorcea acasă și se gândea să mă ia neîntârziat cu el, că îmi va da el personal plicul,

ceea ce îi va îngădui să mai adauge ceva – să spunem trei sute de franci, dacă eram de acord.

Se citea în privirea lui o ușurare, iar eu, la rândul meu, eram mulțumită. La el totul a fost însă foarte scurt, ca și cum i-aș fi dat doar un prilej de a rezolva o chestiune stânjenitoare.

— Strânge-ți lucrurile, Dany. Ne întâlnim jos, în cinci minute. Mașina mea e sub bolta de la intrare.

Ieși, închizând ușa în urma lui. O redeschise apoi imediat. Mă pregăteam să pun la loc, în rând cu celelalte, jucăria pe care el o mișcase din loc. Era un mic elefant articulată, roz-bombon. A observat grija cu care făceam acest lucru și mi-a spus: „Îți cer iertare”. Se bizuia pe discreția mea față de ceilalți în ce privea lucrul în afara biroului. Am înțeles că nu voia să vorbesc de raportul întârziat și că se simțea oarecum vinovat. A vrut probabil să-mi mai spună și altceva, să-mi explice, poate, că era vinovat, dar în cele din urmă s-a mai uitat o dată la elefantul roz și a plecat de-a binelea.

Am rămas o clipă pe scaun, întrebându-mă ce se va întâmpla dacă nu voi fi în stare să bat cele cincizeci de pagini înainte de plecarea lui. Chiar cu riscul de-a lucra o parte din noapte, am să găsesc eu timpul necesar, nu asta mă neliniștează; ci ochii, care nu rezistă mai multe ore în șir. Se înroșesc, se umplu de stele și de lacrimi și uneori mă dor așa de tare, că nu mai văd nimic.

Mă gândeam, de asemenea, la Anita și la unele fleacuri: dacă aș fi știut de dimineață că aveam s-o întâlnesc, mi-aș fi pus taiorul alb; trebuie să trec neapărat pe la mine, să mă schimb. Altădată, când lucram cu ea, mai purtam încă fuste cusute la orfelinat. Ea spunea: „Cu zdrențele tale îmi provoci

dezgust pentru copilăriile nefericite”. Aș fi vrut ca ea să mă revadă altfel, cu ceea ce am mai bun. Apoi, deodată, mi-am adus aminte că patronul mi-a dat cinci minute. Pentru el, cinci minute sunt trei sute de secunde. E de o punctualitate că poate speria și un ceas cu cuc.

Am mâzgălit pe o foaie de bloc: „Plec în week-end. Pe miercuri”.

Am rupt imediat foaia în bucățele mici și am scris pe următoarea, mai îngrijit de astă dată: „Trebuie să iau un avion pentru week-end. Pe miercuri. Dany”.

Aș fi vrut să-mi povestesc pe foița aceea toată viața. Un avion nu era destul. Puteam să scriu: un avion pentru Monte-Carlo. Dar am privit la ceas, arătătorul mare se apropia de jumătatea spre cinci și, în orice caz, eram probabil singura din agenție care nu luase încă un avion, așa că nu mai puteam impresiona pe nimeni.

Am agățat foaia cu o agrafă de abajurul lămpii de pe masa mea. Oricine intra o putea vedea. Cred că eram fericită. E greu de explicat de ce. Dacă vreți, fusesem și eu cuprinsă de acea nerăbdare pe care o simțisem la ceilalți, de-a lungul întregii după-amieze.

Punându-mi pardesiul, m-am gândit că Anita și Michel Caravaille aveau o fetiță. Am luat elefantul roz și l-am băgat în buzunar.

Mi-amintesc că soarele mai strălucea încă prin fereastră, aruncându-și razele pe hârtiile îngrămădite pe biroul meu.

În mașină, o DS (Citroën) neagră, cu tapițeria de piele, mi-a propus chiar el să trecem mai întâi pe la mine, ca să-mi iau o cămașă de noapte și peria de dinți.

Încă nu era o oră de circulație aglomerată și conducea destul de repede, l-am spus că părea obosit. Mi-a răspuns că toată lumea e obosită. l-am vorbit de confortul din DS, dar nu l-a interesat și am păstrat din nou tăcerea.

Am traversat Sena la podul Alma. Pe strada Grenelle a găsit un loc de parcare în fața magazinului fotografic aflat aproape peste drum de mine. M-a urmat când am coborât din mașină. Nu m-a întrebat dacă poate urca la mine, sau altceva. A intrat în imobil în urma mea.

Nu mi-e rușine cu apartamentul meu – în sfârșit, nu cred – ba sunt chiar sigură că n-am lăsat rufe la uscat pe radiatorul de gaz. Dar nu-mi plăcea faptul că venea la mine. Va ocupa tot locul și am să fiu obligată să mă schimb în baie, unde, dacă lovești un zid, toate celelalte trei îți răspund. În plus, stau la al patrulea etaj, fără ascensor.

l-am spus că nu era obligat să mă însoțească și că nu va dura decât câteva minute. Mi-a răspuns că totuși vine și că n-avea nicio importanță. Nu știi ce-și închipuia. Că poate am să iau cu mine un cufăr.

Pe palierul meu n-am întâlnit pe nimeni, ceea ce era un lucru bun. Am o vecină al cărei soț și-a petrecut concediul la spitalul Boucicaut, pe strada Francisc I, contra sensului interzis, și care se supără grozav dacă nu întrebi de sănătatea lui, iar dacă-i ceri vești, poate să te țină până seara. Am intrat prima și am închis ușa îndată după Caravaille. A privit în jurul lui și n-a scos un cuvânt. Era vădit că nu știa ce să facă cu trupul lui uriaș. Mi se părea mult mai tânăr și – cum să spun? – mai adevărat, mai viu decât la birou.

Mi-am luat taiorul alb dintr-un dulap și m-am închis

în baie. Îl auzeam umblând foarte aproape de mine. În timp ce mă dezbrăcăm, i-am spus prin ușă că poate găsi de băut în lădița de sub fereastră. Mai aveam timp să-mi fac un duș? Nu mi-a răspuns. Nu mi-am mai făcut duș, m-am spălat la iuțeală cu o mănuișă de toaletă.

Când m-am întors în cameră, îmbrăcată, pieptănată, machiată, dar în picioarele goale, el stătea pe divan și îi telefona Anitei. Îi spunea că sosim îndată. În același timp îmi privea atent taiorul. Mi-am încălțat pantofii albi așezată pe brațul fotoliului, fără a-l slăbi din ochi. În ochii lui n-am citit decât plictiseală.

Vorbea cu Anita - spunea da Anita, nu Anita, știam că era ea - nici nu-mi mai amintesc ce-i povestea, ba da, că nu m-am schimbat deloc, că sunt mai curând înaltă, destul de subțire, că sunt frumoasă și blondă, da, foarte blondă și bronzată, - în sfârșit lucruri de astea, care ar fi trebuit să fie plăcute și erau fără îndoială plăcute, dar pe care glasul lui le denatura. Îmi sună încă în urechi acest glas: stăruitor, monocord, un glas de portărel. Îi răspundea Anitei, supunându-se cu răbdare unui capriciu de-al acesteia. Ea îi cerea să fiu descrisă și el mă descria. Pentru el ea era o ființă omenească. În ce mă privește însă pe mine, Dany Longo, aș fi putut tot atât de bine să fiu o mașină de spălat rufe, expusă la magazinul universal Bazar de la Hôtel de Ville.

I-a mai spus un lucru. Nu, nu era o simplă figură de stil pentru a-i comunica soției, fără să mă supere pe mine, că sunt din ce în ce mai mioapă. Era relatarea cea mai exactă despre ceea ce vedea, o constatare în stare brută. Spunea că ochelarii îmi ascund culoarea ochilor. Am râs și mi-am ridicat chiar ochelarii ca să-i

arăt culoarea lor. Nu sunt albaștri și schimbători ca apa mării, cum erau cei ai Anitei, atunci când îmi dădea voie să-i duc tava împreună cu a mea la expresul din strada La Boétie, ci întunecați, nemișcați, lipsiți de expresie, ca o plicticoasă câmpie din nord, și orbi fără ochelari.

Nu știu dacă din această cauză, a ochilor mei, sau pentru că am înțeles brusc că nu voi fi niciodată pentru ei altceva decât subiectul unei distracții oarecum afectuoase, la telefon, între doi soți care se înțeleg bine, dar în timp ce râdeam, eram tristă, sătulă de toate și așa fi vrut ca seara aceea să treacă mai repede, ei amândoi să plece odată la blestematul acela de festival al filmului publicitar, să nu fi existat niciunul din ei, ca Anita să nu fi existat niciodată: pe scurt, voiam să plec mai repede din casă.

Am plecat. Luasem în geantă, așa cum mi-a spus, o cămașă de noapte și periuța de dinți. Am mers de-a lungul cheiurilor Senei până la podul Auteuil. Înainte de-a ajunge acasă, și-a adus aminte de ceva, a oprit mașina în staționare dublă într-o stradă plină de prăvălii.

Mi-a dat o bancnotă de cincizeci de franci, spunându-mi că el nu mănâncă niciodată seara și nici Anita, și că e probabil ca acasă să nu se găsească nimic pentru mine. Dacă aş fi avut cel mai mic simț al umorului, aş fi izbucnit în râs, gândindu-mă la deliranta mea cină intimă, cu lumini discrete și cu vântul care umflă perdelele. În loc de asta, m-am făcut roșie ca para. I-am răspuns că nici eu nu mănânc seara, dar n-a vrut să mă creadă și mi-a cerut să mă duc neapărat.

În timp ce el aștepta la volan, am cumpărat două briose dintr-o brutărie și o tabletă de ciocolată. Mi-a

mai cerut – „tot te duci” – să intru într-o farmacie și să-i cumpăr un medicament. În momentul când mi se ștampila rețeta, am citit pe cutia flaconului că erau picături pentru inimă. Făcea greva foamei și, ca să prevină o sincopă, se dopa cu digitalină. Genială idee.

În mașină, punându-și la loc restul de bani, m-a întrebat, fără să mă privească, unde am cumpărat taiorul. Era dintre soții aceia care nu pot suferi o toaletă ca lumea pe alte femei decât a lor. I-am răspuns că l-am primit gratuit la agenție, după ce făcusem niște fotografii pentru un client din Faubourg Saint-Honoré. A dat din cap cu înțelesul: „E tocmai ceea ce mă gândeam”, dar mie, cu intenția de a-mi fi plăcut, mi-a spus cam așa ceva: „Pentru un lucru de gata, face o impresie foarte bună”.

N-am intrat niciodată în vila Montmorency de la Auteuil. Fără îndoială că proasta mea dispoziție influența aspectul peisajului, dar el m-a făcut să mă gândesc, în plin Paris, la un orașel pentru pensionari de provincie, cu alei de promenadă duminicală, simetrice. Familia Caravaille locuia în aleea Plopilor. Mai erau și aleea Teilor și, presupun, aceea a Castanilor. Casa lor era așa cum mi-o închipuiam: frumoasă, mare, înconjurată de flori. Era cu puțin trecut de ora șase. Soarele străpungea frunzișul cu pete orbitoare.

Îmi amintesc sosirea noastră, zgomotul pașilor în tăcerea acestui sfârșit de după-amiază. Într-un hol de intrare, pardosit cu plăci roșii, cu un covor mare al cărui desen reprezenta animale fantastice, toate lămpile ardeau, cu toate că era încă ziuă, o scară de piatră urca la etaj, iar pe prima treaptă, în ghetuțe de lac, cu un ciorap mai sus decât celălalt, îmbrăcată în

catifea albastră cu dantele, strângând la piept o păpușă cheală, stătea o fetiță blondă care ațintea asupra mea o privire visătoare.

Îndreptându-mă spre ea, îmi reproșam că nu știam să iau lucrurile așa cum se prezentau, fără complicații. M-am aplecat s-o îmbrățișez și să-i aranjez ciorapii. M-a lăsat să mă ocup de ea fără să spună ceva. Avea ochii mari și albaștri, ca și ai Anitei. Am întrebat-o cum o cheamă: Michèle Caravaille, pe care ea îl rostea *Cravaille*. Am întrebat-o de vârstă: *Crei ani*. M-am gândit la micul elefant roz pe care voiam să i-l dăruiesc, dar el se afla în buzunarul pardesiului, iar pardesiul îl lăsasem acasă.

Îndată după aceea, tatăl m-a chemat într-o cameră spațioasă, pe care, practic, n-am mai părăsit-o. Canapeaua și fotoliile erau din piele neagră, mobilele de culoare închisă, zidurile acoperite cu cărți. Un cal de manevră susținea o lampă mare.

Mi-am schimbat ochelarii și am încercat mașina. Era o Remington, semi-portativă, din anii 40, care, pe lângă toate, avea o claviatură engleză. Se puteau totuși bate șase exemplare citețe, dar Caravaille mi-a spus că patru vor fi de ajuns. A deschis dosarul Milkaby, cu pagini acoperite de un scris mărunț (n-am înțeles niciodată cum un animal mare ca el putea să scrie atât de mărunț) și mi-a explicat greutățile pe care le-aș putea întâlni. El trebuia să plece la un tipograf, pentru Dumnezeu știe ce, înainte de a se duce la palatul Chaillot. La plecare mi-a zis că Anita trebuia să vină și îmi ură spor la muncă.

M-am apucat de lucru.

Anita a coborât după o jumătate de oră, cu părul ei blond strâns pe ceafă și cu o țigară în mână. Mi-a spus: Ei bine, e o veșnicie de când nu ne-am mai

văzut, cum o duci, eu am o migrenă grozavă – toate astea foarte repede, cercetându-mă amănunțit, din cap până-n picioare, părând încordată, ca pe vremuri.

A deschis o ușă în fundul încăperii și mi-a arătat camera mea. Mi-a explicat că soțul ei dormea uneori acolo, când lucra noaptea târziu. Se afla în cameră un pat imens, acoperit cu o blană albă, iar pe un perete o fotografie mărită a Anitei, așezată goală într-un fotoliu, o poză foarte frumoasă, în care puteai să vezi și porii pielii. Am râs prosteste. A întors fotografia, încadrată într-o ramă de lemn, cu fața la perete. Mi-a spus că soțul ei și-a instalat în pod un laborator de amator, dar că ea era singurul lui model. A deschis în același timp o altă ușă, aproape de pat, și mi-a arătat o cameră de baie pardosită cu plăci negre. Privirile noastre s-au încrucișat timp de o clipă și am înțeles că toate acestea o plectiseau de moarte.

M-am așezat din nou la lucru. În timp ce băteam, ea a așternut un tacâm pe o masă joasă, a adus două felii de rosbeef, fructe și o sticlă de vin începută. Încă nu era îmbrăcată pentru plecare. M-a întrebat dacă mai aveam nevoie de ceva, dar fără să aștepte răspunsul, mi-a urat și ea spor la treabă, pe curând și a dispărut.

Ceva mai târziu, într-un mantou de satin negru, închisă la gât cu o broșă mare, s-a oprit în prag, ținând de mână fetița. O ducea la maică-sa, care locuia foarte aproape, pe bulevardul Suchet (fusesem la ea de două sau trei ori) și apoi trebuia să-și întâlnească soțul la Chaillot. Mi-a spus că se vor întoarce devreme din cauza călătoriei în Elveția, dar că nu eram obligată să-i aștept dacă mă simțeam obosită. Vedeam că voia să-mi spună ceva prietenos înainte de a mă părăsi, dar nu izbutea. M-am ridicat

să mă uit mai bine la micuță și să-i urez noapte bună, Michèle, draga mea: îndepărtându-se, fetița s-a întors și continua să mă privească. La piept strângea aceeași păpușă cheală.

Apoi, i-am dat drumul ca o mitralieră. Mi-am aprins o țigară în două sau trei rânduri și, pentru că nu-mi place să fumez când bat la mașină, mă învârteam prin odaie și priveam cotoarele cărților. Pe un perete stătea ceva băcător la ochi, dar fascinant: un geam mat de 30x40, într-o ramă poleită, pe care un sistem, fixat în spate, proiecta diapozitive în culori. Caravaille se servea probabil de un asemenea aparat destinat publicității în vitrine. Fotografii se schimbau la fiecare minut. Am văzut astfel mai multe porturi de pescuit, înotând în soare, unde reflexele din apă înmulțeau numărul bărcilor multicolore. Nu le cunoșteam numele. Dar tot ce pot să spun, biată neroadă, este că pozele erau Agfacolor. Cunoscomediile astea de prea multă vreme ca să mă mai pot înșela asupra calității unui ton de roșu.

La un moment dat, când ochii au început să-mi obosească, m-am dus să mi-i clătesc cu apă rece în camera de baie cu plăci negre. De afară nu se auzea niciun zgomot. Parisul mi se părea foarte îndepărtat și simțeam în mine apăsarea casei pustii și a camerelor cufundate în întuneric.

Pe la douăsprezece și jumătate bătusem treizeci de pagini. Făceam întruna greșeli, îmi simțeam creierul, ca laptele praf. Am numărat paginile rămase, vreo cincisprezece. Am acoperit apoi mașina cu capacul.

Mi se făcuse foame. Am mâncat una din brișele aduse, o felie de rosbeef, un măr și am băut oleacă de vin. N-am vrut să las totul vraiste, am căutat bucătăria care era spațioasă, mobilată ca o încăpere

de fermă, cu o chiuvetă de spălat vase din piatră, în care mucegăiau două mormane înalte de vase. O cunosc eu bine pe Anita. Cu siguranță că de când au plecat servitorii în concediu, ea nu s-a mai ostenit nici să apese butonul aparatului de prăjit pâine.

Mi-am scos jacheta taiorului, mi-am spălat farfuria, paharul și tacâmurile. Am stins peste tot și m-am dus să mă culc. Era cald și, Dumnezeu știe de ce, nu îndrăzneam să deschid fereastra. Nu izbuteam să adorm. Mă gândeam la Anita, cea de altădată, când lucram pentru ea. Dezbrăcându-mă, nu m-am putut împiedica să întorc fotografia, în care ea stătea goală, într-un fotoliu. Mi-era necaz că râsesem atât de prostește. Nu vreau să spun că e o gafă să izbucnești în râs în fața fotografiei făcute de cineva care agață fundul soției pe pereții casei, ci sunetul râsului meu fusese prostesc.

Pe când lucram cu Anita, ea a venit de mai multe ori să rămână noaptea la mine. Locuia atunci cu mama și mi-a cerut – așa cum numai ea știa s-o facă, cu multe excese de afecțiune și amenințări, cu o mare încăpățănare – să-i împrumut apartamentul ca să primească un bărbat. Bărbații îi schimba, dar nu și locul de întâlnire; deoarece cedasem o dată, nu mai îndrăzneam s-o refuz. În timpul distracției, eu mă duceam la cinema. O regăseam apoi dezbrăcată, cu obraji aprinși, citind sau ascultând radioul, fumând țigări, cu picioarele peste brațul unui fotoliu, oarecum poziția din fotografie. Nu i-a trecut niciodată prin minte să pună patul în ordine. Îmi amintesc cel mai bine de cearșafurile mototolite, care atârnavă până la podea și în care urma să dorm alături de ea până dimineața. Dacă îi spuneam ceva, mă numea: „mica fecioară murdară și abjectă” și mă trimitea înapoi la

mânăstire, unde aveam să crăp de dorul dragostei. Sau, dacă nu, făcea o mutră îngrozitor de spășită și îmi făgăduia că data viitoare se va folosi pentru nevoile ei de masa din bucătărie. A doua zi, la birou, redevenea iar Anita-nesuferita, într-o rochie de fată din cartierele distinse, cu ochi limpezi, gesturi eficace și inima ferecată cu nasturii încheiați până sub guler.

Am sfârșit prin a adormi, sau a moțai, deoarece ceva mai târziu i-am auzit întorcându-se. Patronul se văicărea că bea prea mult și că se întâlnea cu prea mulți imbecili. Apoi a venit să mă întrebe în șoaptă, de dincolo de ușă: „Dormi, Dany? E în regulă?” Am răspuns că totul e bine și că au mai rămas cincisprezece pagini. Din spirit de imitație am vorbit și eu cu un glas ca o adiere, ca și cum mi-ar fi fost frică să nu trezesc pe cineva în blestemata aceea de hardughie.

Apoi am adormit din nou. Cam în aceeași clipă, cineva a zgâriat la ușă și se făcuse dimineață – dimineața aceea – soarele năvălea din plin în cameră, iar patronul mi-a spus: „Am făcut cafea, ai o ceașcă pe masă”.

După ce mi-am aranjat patul și am făcut o baie, m-am îmbrăcat, am băut cafeaua pusă lângă mașină și m-am apucat din nou de lucru. Patronul a venit de două sau trei ori să vadă unde am ajuns. Anita a apărut apoi într-un combinezon alb, căutând ceva pe care nu l-a găsit, cu o mână pe capul îndurerat încă de migrena din ajun, iar cu cealaltă scuturând scrumul primei țigări a zilei. Trebuia să meargă să-și ia fata din bulevardul Suchet. Am aflat totodată că vor folosi întâlnirea cu Milkaby pentru a petrece toți trei zilele de punte în Elveția. Plecarea în călătorie o

facea nervoasă și, cel puțin din acest punct de vedere, am găsit-o schimbată. Altădată, avea un principiu: clienții, ca și iubiții, te țin mai la preț dacă îi faci să aștepte și n-are rost să-ți faci sânge rău pentru un avion, când îl poți lua pe următorul.

Dealtfel, toți eram nervoși – ea, eu și Caravaille. Am bătut ultimele pagini ca acele dactilografe pe care nu le pot suferi, fără să încerc cel puțin să înțeleg ceea ce citeam. Probabil că am făcut un șir de boacăne, pentru că băteam în aproape toate clapele cu mâna stângă (sunt stângace și, când mă grăbesc, și vreau să bat repede, uit aproape că am și o mână dreaptă), pierdeam o groază de timp spunându-mi: gândește-te la ceea ce faci, dreapta, idioato, dreapta, ca un boxer care a încasat o lovitură în stare să-i smulgă inima din loc. Lovitura pe care am primit-o – cu atât mai rău dacă e o prostie, și asta va trebui s-o spun dacă voi fi anchetată – era tocmai acel weekend familial în Elveția. Am fost odată la Zürich și am rămas cu o amintire oribilă. N-am văzut Geneva, dar presupun că trebuie să existe acolo, cel puțin pentru Caravaille și cei deopotrivă cu ei, hoteluri confortabile, cu terase mari, deschise spre lună și spre duiosia melancolică a viorilor, zile luminoase și seri iluminate, momente pe care nu le voi cunoaște niciodată – nu numai pentru că sunt plătite în franci noi sau în dolari. Mi-e necaz pe mine că sunt astfel – e adevărat, de trei ori adevărat – dar, nu știu cum să spun, nu pot fi decât eu însămi.

Am terminat lucrul pe la unsprezece. Îmi aranjam paginile și clasam cele patru exemplare în ordinea lor, când Caravaille a venit să-mi spună că sunt liberă. Purta un costum de vară bleumarin, o cravată țipătoare cu picățele albe, mă strivea cu statura și

dinamismul lui. Se repezise până la agenție să ia machetele. Mi-a adus și plicul cu gratificația: împreună cu cei trei sute de franci făgăduiți, am numărat mai bine de o mie de franci, aproape o lună întreagă. Am spus – țin minte totul – vă mulțumesc mult, e grozav, e mult prea mult.

El a pus într-un sac de voiaj de piele neagră tot ceea ce bătusem. M-a întrebat cu respirația tăiată dacă aveam permis de conducere. Nu era nicio problemă. Anita știa că îl am și probabil că i-a și spus-o. Când și-a cumpărat prima mașină, o „Simca” decapotabilă, de ocazie, era atât de speriată, încât i-am scos-o eu din garaj. Apoi îi schimbam locul de patru sau cinci ori pe zi în zona albastră.

Cu toate acestea nu condusesem cu adevărat decât o singură mașină în viața mea, o furgonetă de 2 CV a orfelinatului. Maica superioară îmi plătise permisul („pentru că e folositor și asta te va face să-ți alegi un soț care călătorește pe patru roți, nu un nemâncat pentru ochii lui frumoși”), fiind singura care o conduceam în timpul cumpărăturilor. Eram în ultimul an de școală. Existau încă două furgonete la fel și mie mi s-a dat cea mai veche. „Fă-o praf, spunea maica superioară, fiindcă așa ai să capeți experiență și după aceea punem mâna pe aia frumoasă a surorii Marie-de-la-Pitié.” Dar la treizeci pe oră, se agăța cu amândouă mâinile de scaun, iar la patruzeci striga să fie apărată de asasini. Într-o zi s-a speriat atât, încât a tras frâna de mână și era să zburăm amândouă prin parbriz.

Pe nerăsuflăte, aplecat pe sacul negru, Caravaille mi-a spus că era o jale să găsești un taxi sâmbătă dimineața, că a cuplat telefonul la serviciul de abonați absenți ca să fiu liniștită, că n-ar mai vrea s-o ia altă

dată de la capăt, că mai trebuia s-o ia pe fetiță și că le-aș face un nemaipomenit serviciu dacă i-aș însoți până la Orly. Eu nu înțelegeam de ce. El s-a ridicat, cu tot sângele în cap, și mi-a explicat: în felul acesta voi aduce mașina înapoi acasă.

Era nebun.

I-am spus că la Orly există parkinguri dar el s-a mulțumit să dea din umeri și să răspundă: mulțumesc, știam.

— Haide, Dany, vino.

I-am spus că mi-era cu neputință.

— De ce?

Acum mă privea drept în față, puțin aplecat spre mine, mi se părea plin de forță și nerăbdare. Când cineva se află prea aproape de mine, îmi pierd șirul vorbelor. După câteva secunde i-am răspuns:

— Nu știu! Uite-așa!

Mai proastă nici că se putea să fiu. El a ridicat din nou din umeri, a spus că nu e bine să fii prost și și-a dus sacul în hol. Pentru el era o chestiune rezolvată.

Nu puteam să-i însoțesc la Orly, pentru că nu știam să mă întorc cu mașina lor. Ar fi trebuit să-i spun că n-am condus niciodată altceva decât o fantomă de furgonetă și că maica superioară nu se liniștea decât dacă ne apropiam de o biserică, pentru că astfel aveam șansa să primim ultima împărtășanie. L-am urmat în hol, Anita cobora scara și nu i-am spus nimic.

Aveau trei valize. Am cărat și eu una în grădină. Căutam cu ochii DS-ul (Citroën) dar ceea ce am văzut era, pentru mine, pur și simplu îngrozitor. Nu plecau cu DS-ul, ci cu o mașină americană descoperită, lungă și încăpătoare, pe care Anita o scotea din garaj. Un adevărat tanc.

M-am întors în hol și apoi în camera în care lucrasem. Nici nu mai știam ce venisem să caut. Geanta. Am luat-o și apoi am pus-o la loc pe masă. Nu puteam să conduc o asemenea mașină.

Caravaille închidea grăbit niște uși. Când m-a văzut proptită acolo, probabil că a înțeles în sfârșit că ceva nu era în regulă și s-a apropiat de mine.. Mi-a pus mâna pe braț și mi-a zis:

— E mașina Anitei. N-are decât un accelerator și o frână, asta-i tot. E foarte ușor de condus.

Și apoi a adăugat:

— Nu trebuie să fii așa.

M-am întors spre el. Am văzut că avea ochi albaștri, de un albastru foarte deschis, încercănați de oboseală. Albaștri. Nu observasem acest lucru niciodată. În același timp îmi dădeam seama pentru prima dată că ocupam și eu un loc în ei. Existam ca o fată cam prostuță, dar la care ținea mult. În fine, așa cred. N-am înțeles prea bine ce voise să spună prin: „Nu trebuie să fii așa”. N-am înțeles nici mai târziu. Era prea aproape de mine, ca și adineauri, mi se părea mare, foarte puternic și simțeam că mă pierd toată. După o tăcere îndelungată – sau care mi s-a părut insuportabilă – a mai spus că dacă nu voiam să-i însoțesc se va descurca el și o să lase mașina într-un parking. N-avea nicio importanță.

Am plecat capul și i-am spus că vin.

Sedeam în spate cu micuța. Ea purta o haină roșie cu guler de catifea, se ținea foarte dreaptă, cu mâna ei calduță într-a mea, fără să spună un cuvânt. Nici Anita cu soțul ei nu vorbeau deloc. Era douăsprezece fără douăzeci, când am părăsit bulevardul periferic, la poarta Orléans și am intrat pe autostrada Sudului. La

volan se afla el.

Am întrebat unde urma să las mașina: în grădină. Trebuia să strigăm pentru că mergeam cu mare viteză și vântul puternic ne fura cuvintele. El mi-a spus că actele mașinii se găseau în buzunarul portierei, iar cheia porții de acasă era împreună cu aceea a mașinii. Cu arătătorul a lovit ușor în legătura de chei care atârna la contact. L-am întrebat unde trebuia să las cheile. S-a gândit și apoi mi-a spus că puteam să le păstrez și că i le voi da la birou, miercuri după-masă, când se vor întoarce din Elveția.

Anita a întors capul, furioasă, cu aceeași privire ca altădată, când lucram pentru ea și mi-a strigat: „Ce-ar fi să ne mai slăbești puțin, că doar nu-i atât de complicat? Știi cu cât mergem?” Fetița, văzând că mama era nemulțumită de mine, și-a retras mâna.

La douăsprezece fără zece – avionul decola la douăsprezece și cinci! – Caravaille a oprit în fața trotuarului aerogării. M-au părăsit într-o goană. Anita, într-un mantou bej căptușit cu mătase verde, a ridicat-o pe micuță ca s-o scoată din mașină și, ținând-o strâns la piept, s-a aplecat să mă sărute. Patronul grăbea un hamal. Mi-a întins mâna, pe care aș fi vrut s-o rețin cu disperare, căci, deodată, mi-am dat seama că aveam să-l mai întreb o mulțime de lucruri. Dar dacă va ploua? Până miercuri putea să plouă, și nu puteam lăsa mașina descoperită. Cum să închid capota? Era dezorientat, privea cerul luminos, apoi pe mine și apoi tabloul de bord.

— Dar de unde vrei să știu eu? E mașina Anitei.

A chemat-o înapoi pe Anita, care se zorea spre una din intrările în holul aeroportului. Când a înțeles ce voiam, a înnebunit de furie. Într-un singur cuvânt mi-a spus tot ce credea despre mine. Mi-a arătat în același

timp, cu palma larg deschisă – purta mănuși de vară – un buton de comandă care mi s-a părut pus prea jos, cu mult sub volan, dar era atât de enervată că nici n-am înțeles bine despre care era vorba. Ținea fetița într-un singur braț și probabil că-i atârna greu, iar pantofii copilului îi murdăreau pardesiul. Caravaille le-a tras spre hol. Înainte de-a dispărea, s-a mai întors să-mi facă un vag semn de rămas bun.

Mă afluam singură, pe scaunul din spate al unei monstruoase mașini. Aveam impresia că în capul meu se lăsase o mare tăcere.

Am avut nevoie, fără îndoială, de mai multe minute ca să observ că motorul mergea și că trecătorii mă priveau. Apoi, un agent de circulație s-a apropiat și mi-a spus că nu puteam rămâne acolo. Ca să par mai sigură de mine și să-l las să se îndepărteze, mi-am scos de pe cap fularul pe care-l pusesem când am plecat din casa lui Caravaille și l-am strâns cu grijă. Era un fular din mătase turcoaz, pe care-l cumpărasem la Le Mans, în primul an după ce începusem să lucrez, chiar în ziua când o telegramă mi-a dat de știre că maica superioară murise. De atunci îl păstrez aproape neîntrerupt în geanta mea.

Prin liniștea care-mi umpluse capul, maica superioară mi-a zis: „Nu te omorî cu firea, duci mașina la un parking, n-ai de parcurs decât cincizeci de metri și după aia ai tot timpul să te gândești”.

Am coborât din mașină, care era albă și sclipea în soare și, deoarece nu voiam și nu puteam să mă urc îndată la volan, mi-am luat un răgaz și m-am dus să mă uit la marca mașinii din fața capotei. Era o Thunderbird, o pasăre mare, albă, sub cerul de vară, o pasăre a furtunii.

M-am instalat. Mi s-a părut că ușa se închide

singură. Scaunele din piele străluceau și erau de culoarea nisipului aurit; totul din jurul meu era de culoarea nisipului sau din metal cromat scânteietor. Pe toată întinderea tabloului de bord, și chiar între scaune, se aflau manete și butoane. M-am străduit să nu le privesc. Așa cum îmi spusese Caravaille, n-am găsit sub picior nicio pedală de ambreiaj. M-am aplecat să studiez schimbătorul de viteze. În afară de punctul mort și marșarier, nu mai existau decât două poziții: una pentru plecare și alta pentru mers. Fruntea îmi asudase, gâtulejul mi-era uscat, dar ceea ce simțeam nu era numai teamă, nu știu nici eu ce mai era. Sunt sigură că nu voi uita niciodată această clipă și-mi va părea rău că nu o voi mai putea retrăi. Mi-am scos pantoful drept, al cărui toc mă stânjenea la condus. I-am spus maicii superioare că plec, am băgat ușor în viteză și am plecat.

La început mașina a făcut un salt înainte, pentru că am accelerat prea tare; după aceea însă s-a liniștit și am înaintat cu suplețe, drept înaintea mea, într-o cadență maiestuoasă. Apoi a început brambureala. Bulevardele din fața aerogării mă duceau spre toate direcțiile și, mai ales, spre cele interzise, am trecut de patru sau cinci ori prin aceleași locuri, mi-am revenit de patru sau cinci ori în fața degetului arătător al acelui agent, care-mi indica interdicția, am fost tratată de zgârie-brânză de un automobilist din urma mea, pentru că nu semnalizam cu semnalizatoareleși înainte de-a le găsi – ceea ce era totuși foarte ușor – am pus în funcție ștergătoarele, ventilatorul de aer cald, radio Monte-Carlo și geamul de la portiera din dreapta. Eram în pragul crizei de nervi când am izbutit, în sfârșit, să mă garez în parkingul la care mă uitasem cu jind la fiecare din trecerile mele și, dacă

mă mai țineam pe picioare ieșind din mașină, e cu siguranță pentru că așa e moda când vrei să mergi.

Dar eram și mândră, într-un anumit fel, și chiar dacă mai tremuram încă de enervare, știam că frica îmi trecuse și că mă simțeam în stare să fac kilometri cu această mașină.

Acum auzeam din nou vuietul avioanelor de pe pistele de decolare. Am introdus două monezi de câte douăzeci de centime în contorul automat al parkingului, am luat cheile din contact, geanta, fularul și m-am dus să fac câțiva pași ca să mă aerisesc. În timp ce treceam bulevardul aflat de-a lungul aerogării, un Caravelle al lui Swissair s-a ridicat în bătaia soarelui. Era poate cel al Anitei.

Am cumpărat un tichet de vizitare la un distribuitor din hol. Era lume multă, mult zgomot și mi se părea că sunt străină de mine însămi. M-am urcat pe terasă cu scara rulantă. Am privit un Boeing al companiei Air-France făcându-și turul de pistă, alb și albastru, în timp ce niște oameni în galben se agitau la sol. M-am uitat la călătorii care se îndreptau într-un șir cuminte spre un aparat mare și la unul din piloți care făceau un du-te-vino cu mâinile în buzunare, lovind o pietricică cu vârful ghetei.

Am coborât la etajele inferioare. Prin ferestrele largi, l-am căutat pe pilotul fotbalist, dar se vede că intrase în avion și nu l-am mai văzut. Am hoinărit puțin prin fața vitrinelor cu curiozități, unde cel mai curios mi s-a părut reflexul fugar al unei tinere în taior alb, cu părul auriu, care nu semăna totuși cu mine. Am cumpărat *France-Soir* și, la bar am încercat să citesc titlurile cu caractere mari: am citit de zece ori că cineva a făcut ceva, dar tot nu știam cine era și ce comisese. Am băut un Dubonnet-vodka și am fumat o

țigară. Am privit oameni ridicându-se, luându-și restul de pe masă și plecând spre celălalt capăt al pământului. Mă simțeam bine? mă simțeam prost? nu-mi amintesc. Am băut un al doilea pahar, apoi și un al treilea, spunându-mi: „Măi fată, după asta ai să fii tocmai bună pentru mașina asta de curse cu obstacole, ce vrei tu, de fapt?” Și cred că începusem să știu ceea ce voiam.

Nu era destul de limpede, era încă numai o toană a minții, o tulburare nedeslușită, care semăna cu un mare neastâmpăr. Ascultam un glas de femeie, cu tonul scăzut și aproape confidențial, care repeta fără oprire în difuzoare pe ce ușă trebuiai s-o apuci ca să ajungi în Portugalia sau în Argentina. Îmi făgăduiam ca într-o zi să vin aci, la aceeași masă, și câte și mai câte, nici eu nu mai știu ce. Mi-am plătit păhărelele și mi-am spus că le băusem în sănătatea frumoasei mele păsări a furtunii. Și asta a fost tot. M-am ridicat, mi-am strâns restul de pe masă și am plecat să privesc marea.

Desigur că nu mi-am mărturisit aceasta numaidecât. Sunt foarte pricepută în a-mi fi mie însămi complice. Urcându-mă în mașină, m-am gândit numai că n-avea nicio importanță dacă am s-o mai păstrez o oră sau două și că, dacă Caravaille personal ar afla, o, i-aș spune că aveam desigur dreptul să iau dejunul în drum. Am să dau o raită prin Paris, mă voi opri undeva să mănânc o friptură cu cartofi prăjiți și să beau o cafea, voi cutreiera, liniștită prin Bois de Boulogne și, să spunem că pe la patru, am să duc mașina înapoi în grădină. Da? Da.

Am studiat, fără nicio grabă, toate mecanismele de pe tabloul de bord. Găsindu-l pe cel ce pune în

mișcare acoperișul, m-am gândit cu silă la izbucnirea de furie a Anitei. Indicatorul de viteză, foarte alungit, cu cifre mari de metal, arăta un maximum de o sută douăzeci de mile. Am calculat că aceasta făcea aproape două sute de kilometri pe oră și mi-am spus: acum să te vedem, puîșorule! Am inventariat buzunarul portierei: nu conținea decât contravenții pentru staționare în zona albastră, facturi ale garajului și hărți rutiere. Legitimația gri și dovada de asigurare, pe care le-am găsit într-un buzunar de plastic transparent, erau pe numele unei societăți a lui Caravaille, cu sediul la el, în aleea Plopilor. Se spune că posedă patru din acestea, mai mult sau mai puțin fictive, care-i servesc să manevreze fondurile agenției, dar eu nu pricep nimic, iar șeful contabil păstrează cel mai deplin mister. Mă simțeam mai liniștită acum, când știam că actele mașinii nu erau pe numele Anitei. Ceea ce nu aparține cuiva – în fine, unei persoane – se ia mai ușor cu împrumut.

Am coborât să mă uit la ceea ce se afla în portbagaj: cârpe, un burete vegetal și un pliant de reclamă pentru Thunderbird. Am luat cu mine pliantul, pentru orice eventualitate. În timp ce mă instalam la volan – acesta se deplasează la dreapta ca să te poți așeza ușor și se blochează automat la pornirea motorului, o adevărată minunăție – mi-am dat seama că unii călători întorceau capul să mă privească. Privirile nu erau din acelea ce-mi sunt adresate de obicei, chiar gândindu-mă că fusta era strânsă pe mine și că-mi arătasem picioarele mai mult decât trebuie. Mi-am spus că nu poate fi decât ceva trecător, dar e o senzație foarte plăcută să te simți mai înălțată decât alții în ochii oamenilor. Da? Da.

Am dat înapoi ca o regină, am ieșit din parking, am virat într-o curbă grațioasă în fața aerogării și m-am oprit la prima încrucișare. Un panou arăta direcția spre Paris și celălalt sens, spre sud. Ca să-mi dau un timp de gândire, mi-am înfășurat fularul în jurul capului. Un automobilist a claxonat în spatele meu. Am făcut un semn cu mâna pentru a-i spune, atât lui cât și mie, că de acum, la dracu, fie ce-o fi, și am luat-o spre sud. N-avea niciun rost să iau dejunul la Paris; fiindcă asta fac în fiecare zi. Mă voi duce la Milly-la-Forêt, pentru că numele e frumos și va fi ceva nou. N-am să iau o friptură cu cartofi prăjiți, ci orice, ceva minunat cu zmeură, am să găsesc un restaurant unde să mi se pună masa în grădină; acum totul e hotărât, ai tras la măsăa trei Dubonnet și, fii atentă ce faci. Ori ai să te întorci acasă cu depanarea. În același moment am schimbat maneta la viteza obișnuită de mers.

Am depășit o primă mașină pe autostradă, tocmai când trebuia să intru pe drumul spre Milly-la-Forêt și așa se explică de ce am fost nevoită s-o iau înaintea. Dar așa fi mers înainte în orice caz. Volanul mă asculta ușor, soarele îmi mângâia blând obrazii, curentul calduț ce mă învăluia la curbe era și el plăcut, curbele erau lungi, adânci coborârile, tăcută și ascultătoare, zburând cu repeziciune peste câmpii, era marea mea pasăre de vis, complicea, prietena mea: meritam să fiu bătută dacă m-aș fi oprit și, ce-i drept, numai cu bătaia aș fi putut fi oprită. Mă uitam la mașinile care înaintau în aceeași direcție, cu copii care-și lipeau năsurile de geamuri, furați cu totul de începutul de vacanță, cu mingi de plajă în portbagajele prea pline și prinse în frânghii, remorci cu ambarcațiuni și catarge strânse se îndreptau spre mare, iar în privirile

unei perechi aflată la un moment dat în linie cu mine am citit o lucire de complicitate. Voiam să cred, cel puțin până la ieșirea de pe autostradă, și să-i fac și pe ceilalți să creadă, că voi continua împreună cu ei, că ne vom opri seara poate, undeva împreună, la același han între Valence și Avignon. O nebună, nu altceva.

Când am încetinit ca să ies de pe autostradă, maica superioară mi-a zis: „Te rog, acum ascultă-mă pe mine, ai să pățești numai rele, du mașina înapoi”. Am jurat pe propriul meu cap că nu voi merge mai departe de primul restaurant întâlnit – sau cel mult până la primul ca lumea – și că mă întorc la Paris îndată după plata consumației. Maica superioară mi-a spus că e un jurământ de bețiv și că mai târziu îmi va veni mult mai greu să mă opresc din trăsările mele. Am văzut pe un panou că făcusem cincizeci de kilometri. Am simțit o ușoară pișcătură de neliniște. Sunt numai câteva ceasuri de atunci, poate cinci sau șase, dar totul îmi apare deformat și tot atât de îndepărtat de mine ca visele după deșteptare.

M-am oprit la un restaurant pentru automobiliști, aproape de Fontainebleau. Thunderbird-ul meu nemișcat se afla în mijlocul unui univers de nichel și plăci aglomerate, cu ferestre largi, deschise; dintre care, una aproape în fața mesei mele. Era lume puțină, numai perechi. M-au urmărit cu priviri lungi, chiar de la intrare, fără îndoială din cauza mașinii, poate și pentru că îmi luasem un aer de degajare forțată. Înăuntru era multă lumină și mi-am putut păstra ochelarii negri.

Am comandat o friptură de miel cu roșii à la provençale, o salată de păpădie și o jumătate de sticlă de roze sec, pentru că nu existau sferturi, iar vinul acesta mi se va urca mai puțin la cap decât unul

roșu – mai e vorbă, drăguț! Am cerut un ziar și mi s-a adus același *France Soir* pe care-l lăsasem la Orly. Nici pe acesta nu l-am citit cu mai multă atenție. Am încercat într-o doară să dezleg jocul cu cele șapte greșeli din desen, gândindu-mă la Anita care se enerva pe mine când nu le găsea pe toate șapte, precum și la faptul că în contul meu de la bancă se aflau, probabil, vreo două mii de franci. Mi-am scos carnetul de cecuri ca să controlez. Două mii trei sute de franci, dar trebuia scăzută o rată pentru televizor și cei două sute de franci pe care-i trimit lunar orfelinatului. Cu ceea ce aveam în portmoneu și în plicul primit dimineață, am socotit că puteam dispune de vreo trei mii de franci. Nu era destul ca să locuiești la Negresco un an întreg, dar pentru mai puțin de patru zile – socotisem pe degete, sâmbătă, duminică luni și marți – eram bogată, eram minunat de bogată. Nu-mi era prea foame și am lăsat totul în farfurie, în schimb mi-am terminat jumătatea de roze, mai mult decât beau uneori într-o săptămână.

O pereche care ieșea s-a oprit lângă masa mea. Un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu chelie, bronzat, calm și o femeie tânără, îmbrăcată în bej. Bărbatul m-a întrebat dacă eram mulțumită de Thunderbird-ul meu. Am ridicat capul sprijinindu-mi arătătorul pe mijlocul ochelarilor, în locul unde aceștia îmi fac un semn pe nas. I-am răspuns că dacă n-aș fi mulțumită n-aș scăpa prilejul să i-o spun. Zâmbetul s-a șters și apoi s-a scuzat. Mi-era necaz pe mine că am făcut pe grozava și l-am chemat înapoi. Zâmbetul a reapărut.

Nu mai știu ce le-am spus cu privire la mașină, dar au luat loc în fața mea. Terminasem tocmai niște zmeură cu zahăr. Ei își băuseră cafeaua și au mai luat una pentru a putea să-mi ofere și mie una. Mi-au spus

că m-au observat în timpul mesei, că mă cunoșteau cu siguranță sau, în cel mai rău caz, m-au zărit undeva. Tânără m-a întrebat dacă eram actriță. I-am răspuns, slavă Domnului, că nu, că lucram în publicitate și conduceam o agenție. Atunci, poate că m-a văzut în cursul unor interviuri, sau altundeva la televizor? Am răspuns că se prea poate. Atunci ea s-a întors spre el și i-a spus: „Vezi, tot eu am avut dreptate”. Mă duceam în sud sau mă întorceam de acolo? I-am înșirat că trebuia să mă întâlnesc cu niște prieteni la Cap-d’Antiles și să rezolv o afacere la Nisa, în timpul week-end-ului. Ei găseau că am noroc, pentru că ei se întorceau acasă. Șoseaua era circulabilă până la Montélimar, dar aici au așteptat mai mult de două ore, blocați de șirul de mașini venind din sens invers și care se întindea pe mai mulți kilometri. Trebuia să ocolesc și Lyon-ul, pentru că acolo e moarte de om. Cel mai bine era s-o iau pe șoseaua numărul 6 și să trec prin nu știu care-la-Demi-Lune, pentru a o apuca apoi pe șoseaua numărul 7. Am răspuns: desigur, este ceea ce fac de obicei. El era colonel-medic în armată. I-am spus că și tatăl meu era la fel, dar în armata germană, ce vreți, o slăbiciune a mamei în timpul ocupației, vă dați seama, capul ras și tot restul. Găseau că am mult umor și s-au despărțit încântați, lăsându-mi o adresă mâzgălită pe o pagină de agendă. Am ars-o într-o scrumieră, după ce mi-am aprins o țigară.

Maica superioară pretindea că eram beată, că lucrurile se complică și că aș face bine dacă m-aș ascunde în toaletă până a nu izbucni în lacrimi. Dar n-am plâns deloc. Am hotărât că am să duc înapoi mașina marți seară, sau chiar miercuri dimineață. Am să opresc s-o spele la un garaj în momentul

întoarcerii. Anita nu-i un om să se uite la contorul de kilometri parcurși. Nimeni nu va afla nimic.

Afară mi-am aprins o altă țigară și am mers puțin pe marginea șoselei. Soarele arunca înaintea mea o umbră puternică și, când m-am urcat în Thunderbird, scaunele erau fierbinți. M-am dus la Fontainebleau. Am găsit un loc la marginea unui trotuar, mi-am încălțat pantoful drept și am coborât. Am cumpărat o rochie care, într-o vitrină, mi s-a părut frumoasă și care s-a dovedit și mai frumoasă când am încercat-o; din muselin alb, cu o fustă vapoasă, în aceeași prăvălie mi-am cumpărat și un costum de baie galben-deschis, un sutien, doi chiloți, un pantalon turcoaz, un pulover alb cu gulerul până-n gât și fără mâneci, două prosoape groase, două mănuși de toaletă asortate și cam atât. În timp ce mi se făcea o mică modificare la rochie, am trecut strada și am cumpărat o pereche de sandale cu barete aurii, care să meargă cu pantalonii. Pentru nimic în lume nu m-aș mai fi întors acasă, în strada Grenelle, să-mi iau asemenea lucruri. Nu atât din cauza timpului pierdut cu drumul dus și întors, cât de teama de a nu începe să chibzuiesc ceva mai mult și apoi să nu mai am curajul să plec.

Cu cumpărăturile ambalate în saci mari de hârtie, am intrat într-o marochinărie, mi-am ales o valiză din piele neagră și am pus totul în ea. Nu voiam cu niciun preț să fac socoteala cecurilor pe care le semnam. Dealtfel, am tot soiul de avertizoare în cap, din obișnuința de a fi atentă, încât, dacă mi-aș fi știrbit într-atât averea încât să-mi stric aceste zile libere, cu siguranță că aș fi primit un semnal.

Am pus valiza în portbagajul Thunderbird-ului, dar mi-a părut numaidecât rău că n-o simțeam lângă

mine. Am scos-o și am pus-o pe scaunul din spate. Ceasul de la tabloul de bord arăta ora patru. Am desfăcut o hartă rutieră de-a Anitei și am socotit că, mergând până la căderea nopții, aș putea să dorm la Chalon-sur-Saône sau poate la Mâcon. M-am uitat mai jos, pe hartă, și am citit nume care au făcut să-mi bată brusc inima mai repede: Orange, Salon-de-Provence, Marsilia, Saint-Raphaël. Mi-am înnodat fularul în jurul capului, mi-am scos pantoful drept și am pornit la drum.

La ieșirea din Fontainebleau mi-am adus aminte ce mi-a spus colonelul-medic și am întrebat o femeie care vindea flori pe o teighea cum aș putea să ajung la șoseaua numărul 6. Am cumpărat un buchet de violete pe care le-am agățat la parbriz. Ceva mai departe, am văzut motocicliști ai poliției stând la taifas la o încrucișare. În momentul acela m-am gândit: „Dacă Caravaille se întoarce în timpul weekend-ului? Dacă, dintr-o cauză sau alta, s-ar întoarce chiar astă-seară?” Fără să vreau, am încetinit.

Negăsind mașina la locul ei, s-ar gândi la un accident, ar telefona negreșit la mine acasă (dar avea numărul meu?), iar eu nu voi fi acolo și el se va adresa poliției. Mi-am închipuit semnalmentele mele răspândite peste tot și jandarmii la pândă pe șosele. Ei nu, dar e curată tâmpenie. Ceilalți sunt întocmai contrariul a ceea ce sunt eu; când spun că vor face ceva fac. Caravaille nu se va întoarce înainte de miercuri. Avea cu el soția și fetița și nu le-ar strica, pentru nimic în lume, cele câteva zile de concediu. Îi va spune micuței: umflă-ți plămânii și o va duce la plimbare cu barca pe lac. Dealtfel, la ce bun să revină la Paris? Până miercuri totul era închis. Viața nu era cu totul viață în aceste zile, iar eu nu eram o hoată de

mașini decât pe durata unui vals de 14 iulie; nu trebuia să mă sperii singură și s-o iau prea în serios. Am accelerat. Cerul era senin, de un albastru adânc, aproape mov. Pe lanurile de grâu o lumină caldă se așeza ca pulberea, o pulbere din soare. Potolită dar încăpățânată, neliniștea pe care o simțisem la ieșirea de pe autostradă s-a cuibărit în mine, în colțul cel mai ascuns și mai tulbure al conștiinței mele, iar uneori, pentru o nimica toată, fără niciun temei, se zbătea deodată ca o fiară trezită, sau ca un alt eu care se întorcea în somn.

Am străbătut valea Yonne-ei, mi-amintesc că m-am oprit într-un bar-tutungerie, la Joigny ca să-mi cumpăr țigări și să caut o toaletă. În spatele tejghelei erau fotografii de camioane accidentate și un afiș tricolor care anunța distracțiile de la sfârșitul săptămânii. Șoferi de camioane pălăvrăgeau bând bere. Au tăcut cât timp am rămas acolo, iar unul dintre ei, pe când îmi plăteam sucul de fructe pe care-l băusem, i-a zis patronului să-l treacă în contul lui. N-am vrut, dar el mi-a spus cu un accent din sud. „că atât ar mai lipsi, să-l refuz” și atunci mi-am luat banii înapoi. Am pornit din nou mașina, tocmai când ieșea și el împreună cu altul și, înainte de a se îndrepta spre camion, s-a oprit lângă mine. Era brun, cam de vârsta mea, cu o înfățișare relaxată și cu un „surâs Gibbs”. Mi-a spus, tot cu accentul lui, plimbându-și ochii de la capota mașinii până la răscroiala taiorului meu: „Trebuie să zburați cu un asemenea motor”. I-am spus da, dând cu putere din cap. A adăugat că e păcat, pentru că astfel nu ne vom mai revedea. Când am pornit, el deschidea portiera camionului și se cățara în cabină. A făcut semn cu mâna și mi-a strigat: „Dacă ne mai

vedem am să vi-l dau înapoi!" Ținea în mână ceva pe care nu-l mai puteam vedea din cauza depărtării. Am înțeles când mi-au căzut ochii pe parbriz. Izbutise să-mi șterpelească buchetul de violete.

După Auxerre am intrat pe o autostradă ale cărei lucrări nu erau încă terminate și am mers mai repede decât mi-aș fi închipuit că am s-o fac vreodată în viața mea. Am regăsit Naționala nr. 6, la sud de Avallon. Soarele nu mai era atât de înalt, dar era încă destul de cald și totuși mie mi-era frig. Capul îmi vâjâia, pustiu; cred că din cauza enervării și a fricii care m-a cuprins când am simțit piciorul gol apăsând din ce în ce mai adânc pe accelerator. Mai cred că tot același lucru m-a determinat să exagerez, imediat după aceasta, un incident lipsit ele importanță. Va trebui să nu vorbesc de el dacă voi fi interogată. Asta ar încurca totul, iar ei s-ar întreba dacă sunt în toate mințile și nu vor mai crede ceea ce le povestesc.

Am intrat într-un sat, primul întâlnit după ce părăsisem autostrada. E drept că mi se părea cunoscut. Dar oricare sat cu casele cenușii, cu o clopotniță ascuțită pe fondul cerului albastru, cu coline în zare, ieșit deodată înaintea ta în soarele de vară care se înfundă într-o stradă lungă, atât de lungă încât mă dureau ochii privind-o și era să mă opresc – oricare sat de acest fel mi-ar fi dat aceeași impresie de ceva văzut de multă vreme, de foarte multă vreme, de prea multă vreme ca să poți smulge amintirii un detaliu sau un nume.

O femeie, cu un șorț negru, slabă, bătrână, cu obrazul brăzdat, ședea în fața unei cafenele pe un scaun pliant, iar ușa cafenelei, foarte îngustă, părea o căscătură neagră de umbră. Mergeam încet, orbită de lumină, când, deodată, ceva m-a făcut să-mi întorc

capul și am văzut-o pe femeia aceea, care îmi făcea semn și mă chema. M-am oprit la marginea trotuarului. Ea se mișca foarte greu și de-abia venea spre mine. Am coborât. Avea un glas foarte puternic, dar răgușit, înăsprit de astmă și o înțelegeam cu greu. Mi-a spus că dimineața mi-am uitat pardesiul la ea. Îmi aduc aminte că într-o mână avea păstăi de mazăre și că o văzusem cu un coș pe genunchi când era așezată. I-am răspuns că se înșela, că nu-mi uitasem pardesiul la ea pentru bunul motiv că n-am fost niciodată acolo. A insistat, spunându-mi că mi-a servit cafea, tartine și că a înțeles că nu eram într-o stare normală, fapt pentru care nu s-a mirat când a găsit pardesiul meu pe un scaun. I-am spus că e vorba de o greșeală, că-i mulțumesc totuși, și m-am urcat grăbită în mașină.

Mi-era frică de ea. Ochii ei îmi scormoneau fața cu un fel de răutate. S-a ținut după mine, a apucat portiera cu o mână zbârcită, brună, cu pielea crăpată la încheieturi. Îmi spunea întruna că am băut o cafea, am mâncat tartine, în timp ce mi se „punea la punct” mașina.

Nu mai găseam locul contactului. Fără să vreau, am început să mă justific: dimineață mă aflam la Paris, la nu știu câți kilometri de acolo, iar ea confunda probabil două mașini asemănătoare. Mi-a răspuns cu un zâmbet rău de bătrână un lucru îngrozitor, în fine, pe moment mi s-a părut îngrozitor:

— Mașina era la garaj, nici n-am văzut-o, dar pe dumneata te-am văzut.

Nu știu ce m-a apucat, i-am smuls mâna de pe portieră, strigându-i să-mi dea pace, n-o cunoșteam, ea nu m-a văzut niciodată și nu trebuia să spună vreodată, dar niciodată, că m-a văzut. Mi-am dat

atunci seama că și alți locuitori ai satului mă ascultau și mă priveau. Am pornit la rezezeală.

Asta-i tot. Lucrurile s-au petrecut acum un sfert de oră, poate mai puțin. Am condus drept în fața mea. Am încercat să mă gândesc la maica superioară, la ceva care să mă liniștească, la camera mea, la mare. Dar n-am putut. Am văzut o stație de benzină pe partea stângă a șoselei. La Orly m-am uitat la nivelul rezervorului, care era aproape plin. Acum scăzuse la jumătate, dar mai puteam să fac încă mulți kilometri. Cu toate acestea am preferat să mă opresc.

Omul care s-a apropiat să mă servească glumea cu doi automobiliști. Nu purta nici șapcă, nici uniformă. M-am îndreptat spre o clădire cu ziduri albe. Mi-am scos fularul. Îmi amintesc scârțâitul pașilor mei pe pietriș și, mai ales, soarele care explodase într-o mie de pete luminoase printre arbori și coline. Înăuntru era o umbră călduță, liniște. Mi-am aranjat la loc părul și am deschis robinetul unui lavabou. Atunci, celălalt eu al meu, produs al spaimei, s-a trezit strigând cât putea.

Am fost apucată pe la spate atât de repede, încât n-am avut nici vreme să mă zbat și știu, da, știu sigur, că timp de o străfulgerare dintr-o veșnicie, am înțeles că cineva, cu sânge rece dar cu o înverșunare disperată, îmi zdrobea mâna, cu toate că mă rugam și-l imploram să n-o facă.

AUTOMOBILUL

Manuel ar fi putut să le spună întocmai ce anume era acest automobil: un Thunderbird din anul acela, complet automatizat, motorul în V8 de 300 de cai-putere, 180 kilometri la oră viteză maximă, cu un rezervor de 100 de litri. El a lucrat cu mașini de la vârsta de paisprezece ani – acum avea aproape patruzeci – și se interesa de tot ce mergea pe patru roți, aproape tot atât cât de ceea ce merge pe două picioare și poartă tocuri înalte. Singurele sale lecturi erau *L'Argus de l'Automobile* (anuar cu prețul de vânzare al tuturor mașinilor de ocazie), precum și prospectele produselor de înfrumusețare pentru femei, atunci când le găsea pe teigheaua farmacistului.

În America, Manuel ar fi avut satisfacția să-și poată arăta cunoștințele. Acolo ești ascultat. Chiar dacă nu vorbești bine limba lor și ai nevoie de două sute și trei ani ca să găsești un cuvânt. Manuel care era basc, a lucrat toată tinerețea lui în America, mai cu seamă la Toledo, Ohio. Mai avea un frate acolo, cel mai mare, preferatul lui. Ceea ce regreta cel mai mult din America, era fratele și o fată cu părul roșu, cu care se plimbase pe vapor, pe Maumee River, în timpul unei serbări organizate de colonia bască. Nu se întâmplase nimic, afară de faptul că ea venise la el în cameră, într-altă zi, și că el a încercat s-o pipăie, dar ea n-a vrut.

Avusese mai multe iubite în timpul cât a lucrat la Toledo, dar cele mai multe dintre ele erau niște adevărate aparate de taxat aduse mereu la zero, sau femei măritate, și se gândea la ele fără nicio nostalgie. Își spunea că pe atunci era prea plin de viață, prea nerăbdător, și că dacă și-ar fi dat ceva mai multă osteneală ar fi putut s-o aibă și pe Maureen, ca pe toate celelalte. El o chema Maureen atunci când evoca serbarea de pe râu, pentru că semăna cu Maumee și avea un iz irlandez, dar în realitate nu-și mai aducea aminte de numele ei. Poate că nici nu era irlandeză. I se întâmpla chiar uneori, atunci când vinul nu-i putea alunga gândurile negre, să nu mai fie nici atât de sigur dacă avea părul roșu. Fiica soției – avea doi ani când el îi devenise tată – a primit de asemenea numele de Maureen, dar toată lumea se obișnuise să-i spună Momo sau Riri, chiar și profesoara la școală, iar el n-a putut să-i împiedice. În viață puteți încerca întotdeauna să păstrați o coajă de pâine, dar oamenii vor găsi mereu calea să v-o smulgă.

Lui Manuel nu-i plăcea să treacă drept un pisălog, mai ales printre clienți, și știa din experiență că, în afara mașinilor franțuzești, dacă te întreba cineva ce e drăcia asta, o făcea doar ca să afle cât face. Din punct de vedere tehnic, se știa dinainte că nimeni nu e interesat – afară, bineînțeles, de cunoscătorii care nu-ți pun întrebări, ci încep ei să-ți umfle capul. De aceea, în ce privește Thunderbird-ul cu scaune bej, s-a mulțumit să răspundă:.

— Trebuie să facă vreo cincizeci de mii. Ușor.

Terminase de umplut rezervorul și ștergea parbrizul. Lângă el stătea un viticultor din sat, Charles Baulu și un agent imobiliar din Saulieu, unul înalt,

slab, cu o Peugeot 404, care trecea de trei ori pe săptămână, dar pe care Manuel nu știa cum îl cheamă. În clipa aceea au auzit strigătele. Ca și ceilalți, Manuel rămăsese câteva secunde încremenit și cu toate astea n-ar fi putut spune că era cu adevărat surprins. Cel puțin nu atât cât ar fi fost dacă era vorba de o altă femeie.

De cum o văzuse pe aceasta, ceva i-a șoptit că nu era complet normală. Poate din cauza ochelarilor negri, a muțeniei (n-a spus decât câteva cuvinte absolut necesare), sau poate din felul cum mergea înclinând capul într-o parte, cu un fel de nepăsare, de osteneală. Avea un mers foarte frumos, foarte deosebit. Ca și cum mișcarea înainte a picioarelor ei lungi pleca la fiecare pas dintr-o încordare a șalelor. Manuel o asemănase cu un animal rănit, fără să poată hotărî dacă era o căprioară sau o felină, dar, în orice caz, un animal scăpat dintr-o lume nocturnă, pentru că ghiceai sub părul ei blond gânduri întunecate, gânduri izvorâte din noapte.

Acum erau toți trei în jurul ei, în timp ce se îndrepta spre biroul lui Manuel. Ieșind din toaletă, au vrut s-o sprijine, dar ea s-a îndepărtat numaidecât. Nu mai plângea. Ținea lipită de corp mâna umflată, care purta o urmă groasă, vânătă, chiar sub încheietura degetelor. Își regăsise mersul și profilul ei neted, de o nemișcare deplină, cu nasul scurt și drept, cu buzele strânse. Chiar în taiorul alb, murdărit de praf, puțin zburlită, păstra, în ochii lui Manuel, înfățișarea a ceea ce probabil că era, un animal mlădios pentru domni plini de bani.

Pe Manuel îl mai supăra un lucru, chiar mai mult decât faptul că se simțea oarecum un amărât, pentru că o femeie depășea mijloacele lui de seducție sau

posibilitățile lui pur și simplu. Pe pragul biroului, lângă maică-sa, fetița îi privea apropiindu-se. Manuel ar fi dorit mult ca ea să nu fi fost acolo. Avea șapte ani și, cu toate că era conștient în fiecare clipă a vieții sale că nu era fiica lui, era totuși ființa la care ținea cel mai mult. Dar și ea îl iubea. Îl admira chiar, pentru că tații camarazilor de școală veneau la el cu o oarecare umilință atunci când motoarele lor cădeau în pană, iar el știa, doar cu mâinile lui, să le repare pe toate. Nu-i plăcea deloc ca ea să-l vadă într-o situație încurcată.

O așeză pe doamna din Thunderbird lângă geamul biroului. Toată lumea tăcea. Acum nu mai îndrăznea s-o îndepărteze pe fetiță, fiindcă i-ar fi purtat pică. Se duse în bucătărie, luă o sticlă de coniac dintr-un dulap și un pahar curat din chiuvetă. Soția lui, Miette, a venit după el:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nu știu nimic.

Înainte de a se întoarce, trase o dușcă din sticlă. Din principiu, Miette l-a certat că bea prea mult, iar el i-a răspuns, în bască, că așa o să moară mai repede și ea o să se poată remărita încă o dată. Miette s-a căsătorit prima dată cu nu știu ce fel de spaniol din armata învinsă, despre care el nici nu voia să audă vorbindu-se, dar nu din gelozie. Nu-și iubea nevasta, sau, mai bine zis, nu o mai iubea. Uneori își închipuia că Miette îl încornorase pe spaniol și că altcineva a însărcinat-o cu micuța. Putea fi oricare.

Așeză pe masa metalică a biroului un pahar pe jumătate plin, pe care toată lumea îl privea în tăcere. Doamna din Thunderbird făcu semn cu capul că nu voia și lăsă paharul pe masă. Manuel era furios că trebuia să vorbească primul, din cauza micuței, precum și pentru că știa că accentul lui o să-i mire pe

ceilalți și că, într-un moment ca acela, se va face de râs. Făcu un gest lung de enervare ca să-i vină mai ușor:

— Spuneți că ați fost atacată, dar nu era nimeni. Toți câți erau se află aici. Nu înțeleg, doamnă, de ce spuneți că ați fost atacată, nu pricep nimic.

Ea îl privea prin ochelarii negri, iar el nu-i putea vedea ochii. Baulu și agentul imobiliar continuau să tacă. Credeau probabil că este o epileptică, sau așa ceva, și că i se făcuse rău. Manuel, însă, știa că era vorba de altceva. Într-o noapte în primul an al reînțarcerii în Franța, i s-a furat sacoșa într-o stație de benzină, aproape de Toulouse. Avea impresia că se găsea în momentul acela într-o stație asemănătoare și n-ar fi putut să spună de ce.

— Cineva a intrat, spuse doamna. Trebuie să-l fi văzut cu siguranță, pentru că vă aflați în față.

Vocea ei era înceată, ca și mersul, dar limpede, fără urmă de emoție.

— Dacă ar fi intrat cineva, l-am fi văzut, cu siguranță, spuse Manuel. Hotărât lucru, doamnă, n-a intrat nimeni.

Ea întoarse capul spre Baulu și agentul imobiliar. Baulu ridică din umeri.

— Sau vreți să spuneți, poate, că unul dintre noi...? întreabă Manuel.

— Nu știu, nu vă cunosc.

Au rămas toți trei amuțiți, prostiți, privindu-se între ei. Frica lui Manuel de a retrăi noaptea nenorocită de la Toulouse devenea din ce în ce mai precisă. Dar, în același timp, era liniștit, pentru că nu-i părăsise pe ceilalți doi tot timpul cât ea se aflase la toaletă - cinci, șase minute. Ghicea fără greșală, după tăcerea care-și schimbase felul, că și ceilalți doi se

temeau de ea. Dealtfel, agentul imobiliar vorbi primul și-i spuse lui Manuel:

— Poate ar trebui ca soția dumitale s-o ia pe fetiță de aici?

Manuel îi spuse soției, în bască, că Riri n-avea ce căuta acolo și că și ea, dacă nu voia să încaseze o bătaie de s-o țină minte, avea tot interesul s-o șteargă. Tot în bască, ea îi răspunse că el pe ea a violat-o fără multă vorbă, pe când era văduva unui om admirabil, fără ca cel puțin să-i scoată rochia de doliu și acum nu era deloc mirată să vadă că a luat-o de la început cu alta. Totuși, a plecat împreună cu fetița, care se întorcea întruna spre doamna și spre Manuel, încercând să înțeleagă cui i se reproșa ceva.

— Niciunul dintre noi trei, n-a intrat acolo, îi spuse Baulu doamnei. Să nu începeți să susțineți lucruri care nu s-au întâmplat.

Era un om greoi, cu un glas gros. Când jucau cărți, în sat, el striga cel mai tare. Manuel găsea că el spunea întocmai ceea ce se cuvenea: nu trebuie să susțină lucruri care nu s-au întâmplat.

— Vi s-au luat bani? întrebă Baulu.

Doamna făcu semn cu capul că nu, fără șovăire, foarte hotărâtă. Manuel înțelegea din ce în ce mai puțin unde voia doamna să ajungă.

— Atunci cum? De ce să vă fi atacat?

— N-am rostit acest cuvânt.

— Ei, totuși asta ați vrut să spuneți! răspunse Baulu.

Înaintă un pas spre doamnă. Manuel își dădu seama deodată că ea se sprijinea din toate puterile de speteaza scaunului și că-i era frică. Apoi, două lacrimi i se prelinseră încet pe sub ochelari, alunecând drept în jos, pe obraji. Nu părea să aibă

mai mult de douăzeci și cinci de ani. Manuel simțea un ciudat amestec de stânjenală și excitație. Îi venea și lui să se apropie, dar nu îndrăznește.

— În primul rând, dați jos ochelarii! zise Baulu. Nu-mi place să vorbesc cu oameni cărora nu le văd ochii.

Manuel ar fi jurat că ea nu va asculta, și fără îndoială că agentul imobiliar credea la fel, poate chiar și Baulu, care-și exagera furia ca să impresioneze lumea, dar ea se supuse numaidecât. Atât de repede de parcă i-ar fi fost frică să nu fie obligată cu forța, iar senzația simțită de Manuel fu ca și cum femeia ar fi rămas goală. Avea ochi mari, întunecați, o privire pe deplin dezarmată, se vedea că-și reținea lacrimile pe marginea pleoapelor și, ce-i drept, să fie al naibii, dacă așa nu părea mai frumoasă și mai dezbrăcată!

Ceilalți doi avură aceeași impresie, căci din nou se produse o tăcere îndelungată. Apoi, fără o vorbă, ea ridică mâna umflată și le-o arată. Manuel făcu atunci un pas spre ea, care nu-l putea vedea prea bine, și îl îndepărtă pe Baulu.

— Asta? întrebă el. Ei, nu, acum n-o să spuneți că aici ați pățit-o! O aveți și azi-dimineață!

În același timp își spuse: „Nu ține”, pentru că începuse să înțeleagă ce se urmărea cu toată comedia asta – o escrocherie – și își dădea seama că era de o absurditate care dăruia la pământ tot mecanismul. Dacă doamna ar fi vrut, de pildă, să susțină că fusese rănită la el, Manuel, și să-l stoarcă de ceva bani în loc să anunțe jandarmii (n-ar fi fost niciodată de acord, cu toate că mai fusese odată la închisoare), atunci de ce dracu s-a arătat azi-dimineață pe aici, cu aceeași rană?

— Nu-i adevărat! exclamă ea.

Încercă să se ridice, clătinând din cap cu putere.

Baulu trebui să sară în ajutorul lui Manuel, ca s-o țină în picioare. Prin răscroiala taiorului ei, zăriră că nu purta pe dedesubt decât un sutien de dantelă albă și că începutul sânilor era tot atât de bronzat ca și restul pielii. Apoi călătoria se învoui să rămână așezat și ei se dădură înapoi. Continua să repete, punându-și la loc ochelarii, că nu era adevărat.

— Ce? Ce nu e adevărat?

— Azi-dimineață n-am avut nimic la mână. Și chiar dacă aș fi avut, dumneata tot n-ai fi putut să vezi, pentru că mă aflu la Paris.

Avea din nou glasul ferm, expresia aceea disprețuitoare. Manuel vedea că nu era tocmai dispreț, ci o sfortare ca să nu mai plângă și să-și păstreze înfățișarea de doamnă. Își cerceta mâna stângă, țeapănă și cu vânătaia aceea ciudată, aproape de încheietura degetelor.

— Nu erați la Paris, îi zise Manuel calm. De asta n-o să puteți convinge pe nimeni. Nu știu ce urmăriți, dar n-o să faceți pe nimeni de aici să creadă că eu aș fi un mincinos.

Ea ridică fruntea, dar nu spre el, ci căuta să privească prin geam. Își întoarseră privirile după ea și o văzură pe Miette făcând plinul unei furgonete de 2 CV. Manuel spuse:

— Am reparat stopurile Thunderbird-ului duminică, azi-dimineață. Firele erau smulse.

— Nu-i adevărat.

— Eu nu spun lucruri neadevărate.

Ea sosise în zori, el îi auzise claxonul tocmai când își bea în bucătărie cafeaua cu rom. Avea aceeași înfățișare ca acum, când el îi ieși înainte, același aer, totodată calm și încordat, gata să plângă pentru un fleac, dar părând să spună: dacă sunt atacată mă

apăr. Ea l-a privit prin ochelarii negri, cum își vâra poalele bluzei de la pijama în centură. Apoi i s-a adresat: „Iertați-mă, dar cât trebuie să pun?”, pentru că se gândea că voia benzină. Dar ea s-a mărginit să-i spună că stopurile nu mai funcționează și că se va întoarce peste jumătate de oră să-și ia mașina. Și-a pus un pardesiu de vară de pe o banchetă, o haină albă. Apoi a plecat.

— Mă luați drept o alta, spuse doamna. Eu eram la Paris.

— Asta-i bună, răspunse Manuel. Vă iau drept o alta care erați dumneavoastră.

— Puteți confunda două mașini.

— Când am reparat o mașină n-o confund niciodată, nici chiar cu sora ei geamănă. Dumneavoastră îl luați pe Manuel drept altcineva, doamnă. Aș putea chiar să vă spun că am schimbat șurubul la garnitura metalică când am pus la loc firele și, dacă vă uitați, o să găsiți șurubul lui Manuel.

Și se îndreptă deodată spre ușă, dar Baulu îl apucă de braț și-l trase înapoi.

— Oricum, trebuie să ai ceva scris pentru reparația asta, nu?

— Eu, pentru hârtii nu prea am timp, răspunse Manuel. (Voia să fie pe deplin sincer.) La urma urmei n-aveam să marchez douăzeci de franci ca Ferrante să-și ia partea lui din ei!

Ferrante era receptorul, locuia în sat și bea seara aperitivul cu ei. Chiar dacă ar fi fost și el de față, Manuel ar fi vorbit la fel.

— Dar ei i-am dat o hârtie.

— O factură?

— Dacă vrei. Un petec de hârtie, o foaie de carnet cu ștampila și totul în regulă.

Ea îi privea pe rând, pe Baulu și pe Manuel. Își ținea mâna umflată pe brațul drept. O durea probabil. Era greu de știut ce gândea sau simțea în spatele ochelarilor ei negri.

— În orice caz, spuse Manuel, există cineva care poate s-o confirme.

— Dacă vrea să-ți facă mizerii, zise agentul imobiliar, să știi că soția și fiica nu-ți pot fi de niciun folos.

— Lăsați-o pe fiica mea în pace; dracul să mă ia dacă mă gândesc s-o amestec în toate astea! Voiam să vorbesc de familia Pacaud.

Familia Pacaud ținea una din cafenelele din sat. Mama și nora se trezeau dis-de-dimineață ca să servească muncitorii autostrăzii de la Auxerre. Acolo o trimisese el pe doamna în taior alb, când a întrebat unde poate găsi un local deschis. Era ciudat, o femeie singură, care să conducă noaptea, răsărind din noapte cu ochelari negri (atunci nu înțelesese că ea era mioapă și voia să nu se vadă), era atât de ciudat, încât nu observase decât în ultimul moment pansamentul din jurul mâinii stângi. Un pansament alb, care se vedea în lumina slabă.

— Mă doare, zise doamna. Lăsați-mă să plec. Vreau să merg la un medic.

— O clipă, spuse Manuel. Vă cer iertare. V-ați dus la Pacaud, ei au să poată confirma. Mă duc să le telefonez.

— E o cafenea? Întrebă doamna.

— Întocmai.

— Și ei confundă.

— Se lăsă tăcerea, în care doamna, nemișcată, se uita la ei; ai fi socotit că e încăpățânată dacă i-ai fi putut vedea ochii, iar Manuel înțelegea și el acum că-i

o smintită, că nu voia să-i facă niciun rău, că era pur și simplu o trăsniță. Îi spuse cu o blândețe care-l miră și pe el:

— Purtați un pansament la mână azi-dimineață, vă asigur.

— Adineauri, când am sosit, nu-l aveam încă.

— Nu? (Manuel îi întrebă din ochi pe ceilalți doi, care ridicau din umeri.) Nu, n-am observat. Ei și? Din moment ce vă spun că-l aveți azi-dimineață!

— Nu eram eu.

— Atunci de ce v-ați întors?

— Nu știu. Nu m-am întors. Habar n-am.

Alte două lacrimi îi alunecară de-a lungul obrazilor.

— Lăsați-mă să plec. Vreau să văd un doctor.

— Am să vă conduc la un doctor, zise Manuel.

— Nu-i nevoie.

— Vreau să știu ce-o să-i povestiți, răspunse Manuel. V-ați pus cumva în cap să-mi faceți necazuri, nu?

Ea făcu, agasată, semn cu capul că nu, sigur că nu, și când se ridică, ei se dădură înapoi.

— Îmi spuneți că mă-nșel, că Pacaud, că toată lumea confundă, zise Manuel. Nu înțeleg deloc ce urmăriți.

— Las-o în pace, interveni Baulu.

Când ieșiră, ea înainte, apoi agentul imobiliar, Baulu și Manuel la urmă, în fața pompelor găsiră mai multe mașini oprite. Miette, care nu fusese niciodată expeditivă, se ducea de la una la alta, depășită. Micuța se juca pe o grămadă de nisip, aproape de șosea, împreună cu alți copii. Văzând că Manuel se urcă în vechea lui Fregată și că doamna de la Paris îl însoțește, fetița se îndreptă spre el legănându-și brațele, murdară pe obraz.

— Du-te înapoi la joacă, îi spuse Manuel. Mă duc până-n sat și mă întorc.

Dar ea rămase locului, lângă portieră, tăcută, în timp ce el încălzea motorul. N-o slăbea din ochi pe doamna așezată lângă el. În timp ce vira în fața pompelor, Baulu și agentul imobiliar povesteau pățania altor automobiliști. Văzu în retrovizor că toată lumea îl urmărea cu privirea depărtându-se.

Soarele dispăruse în spatele colinelor, dar avea să apară curând din nou, pentru o a doua înserare, în cealaltă parte a satului. Pentru că răbda greu tăcerea ce se lăsase între ei, Manuel îi spuse doamnei că, probabil, din cauza asta, satul se numea Deux-Soirs-lès-Avallon (Două seri în Avallon). Era vădit că ea nu-i asculta.

A dus-o la doctorul Garat, care avea cabinetul în fața bisericii. Era un bătrân înalt, puternic, ca un copac, care de ani de zile purta același costum de șeviot, Manuel îl cunoștea bine, pentru că era bun vânător, socialist ca și el și împrumuta uneori Fregata ca să-și facă vizitele, atunci când mașina lui – una cu tracțiunea în față din 43 – avea ceea ce el numea „bătăi de inimă”. De fapt, după mai multe rodaje ale supapelor, hodoroaga nu mai avea nici inimă, nici altceva și nu s-ar fi putut târî pe roțile ei nici până la fiare vechi.

Doctorul Garat examinează mâna doamnei, o puse să miște degetele și îi spuse că o să-i facă o radiografie, dar că, după toate aparențele, încheieturile nu erau sărite de la locul lor. Lovitura zdrobise mușchii palmei. O întrebă cum s-a petrecut. Manuel stătea deoparte, deoarece cabinetul doctorului îl impresiona ca și biserica de peste drum, precum și pentru că nu-i spusese nimeni să se apropie. După o scurtă șovăire,

doamna răspunse scurt că a fost un accident. Doctorul Garat aruncă o privire și asupra mâinii ei drepte, care n-avea nimic.

— Sunteți stângace?

— Da.

— N-o să vă puteți servi de mână vreo zece zile. Pot să vă eliberez o foaie de concediu medical.

— Nu-i nevoie.

O trecu în altă încăpăre, zugrăvită în alb, unde se afla o masă de consultație, borcane de sticlă și un dulap mare de farmacie. Manuel îi urmă până la ușă. Siluetă lungă, albă pe albul zidurilor, doamna își scoase pe jumătate jacheta taiorului, atât cât să-și elibereze brațul stâng, dar Manuel putu să zărească o clipă pielea bronzată și mătăsoasă a pieptului ei strâmt, să ghicească sub dantela sutienului sânii rotunzi, tari, de o mărime neașteptată pentru corpul ei zvelt. Apoi, nu mai îndrăzni nici să privească, nici să se dea înapoi, nici chiar să-și înghită saliva, se simțea nătărău și - de ce? - trist, da, trist ca un câine.

Doctorul Garat a făcut o radiografie, a dispărut ca s-o dezvolpeze și a revenit confirmând că nu era nicio fractură. Îi făcu o injecție ca să-i potolească durerea, strânse mâna umflată într-un pansament rigid, care susținea dosul și podul palmei, înfășură o fașă mai întâi între degete, apoi de jur-împrejur, foarte strâns, până la încheietura mâinii. Operația a durat un sfert de oră, timp în care niciunul din cei trei n-a scos o vorbă. Dacă o durea, atunci nu lăsa să se vadă. Își privea mâna care era tratată, sau zidul din față și, de mai multe ori, a împins rama ochelarilor cu arătătorul mâinii drepte, ca să-i ridice. Nu părea să fie mai smintită ca alții, ba chiar mai puțin, iar Manuel își spuse că era mai bine să uite purtarea ei.

Se căznea să-și tragă pe braț mâneca jachetei, a cărei extremitate era prea îngustă. Manuel îi veni în ajutor să descoasă câteva cusături, în timp ce doctorul își strângea lucrurile. Miroși parfumul plăcut și luminos ca părul ei și încă ceva mai calduț, care era mirosul pielii.

Când se întoarseră în biroul lui Garat, în timp ce acesta scria o rețetă, ea căută prin geantă, scoase un pieptăn și își aranjă pieptănătura cu mâna dreaptă. Tot atunci a scos și niște bani. Dar Manuel i-a spus că o să se înțeleagă el cu doctorul. Ea ridică din umeri – fără supărare, el a înțeles imediat că din cauza osteneții – și-și băgă la loc în geantă banii și rețeta. Apoi întrebă:

— Când mi-am făcut asta?

Doctorul Garat o privi fără să înțeleagă, apoi își întoarse ochii spre Manuel.

— Întreabă când s-a rănit.

Garat înțelegea din ce în ce mai puțin. Se uita la tânăra așezată în fața lui ca și cum încă n-o văzuse până atunci cu adevărat.

— Nu știți când?

Ea nu răspunse nici cu cuvinte, nici cu un semn.

— După câte înțeleg, presupun că ați venit să mă vedeți numaidecât, nu?

— Domnul pretinde că aveam rana și azidimineață, zise ea ridicându-și mâna bandajată.

— E foarte posibil, dar, în sfârșit, dumneavoastră ar trebui să știți.

— E posibil?

— De ce nu?

Ea se ridică și mulțumi. În timp ce doamna ieșea pe ușă, Garat îl reținu pe Manuel de braț și-l întrebă din priviri. Manuel făcu un gest a neputință cu mâinile

îndepărtate.

Se urcă din nou la volan și o aduse înapoi lângă Thunderbird, întrebându-se ce avea de gând să facă. Își spuse că s-ar putea întoarce acasă cu trenul și că ar putea trimite pe cineva să ia mașina. Se lăsa noaptea. Manuel nu-și mai putea scoate din cap imaginea sânilor plini.

— N-o să puteți conduce cu pansamentul ăsta.

— Ba da.

Își întoarce puțin privirea și, înainte de a fi rostit ceva, el a știut ce-o să-i spună, și pe drept cuvânt:

— Am condus doar și azi-dimineață, când m-ați văzut! Iar mâna mea era în starea de acum nu? Atunci ce s-a schimbat?

Nu-și mai vorbiră până la stația de benzină. Miette aprinsese lămpile. În picioare, pe pragul biroului, îi privea coborând din Fregată.

Doamna se duse spre Thunderbird, pe care cineva, probabil Baulu, o garase mai departe de pompe. Își aruncă geanta pe locul de lângă ea și se instalează la volan. Manuel o văzu pe fetiță răsărind de după casă, alergând și apropiindu-se brusc ca să-i privească. Se apropie de mașină, al cărei motor fusese pus în mișcare.

— N-am plătit benzina, îi spuse doamna.

Manuel nu-și mai amintea precis cât avea de primit și făcu o socoteală rotundă, iar ea îi dădu un bilet de cincizeci de franci. N-o putea lăsa să plece așa, mai ales în fața fetiței, dar nu găsea nimic de spus. Ea își înnodă fularul în jurul capului și aprinse farurile mici. Tremura. Fără să-l privească, îi spuse:

— N-am fost eu azi-dimineață. Vocea îi era șoptită, încordată, aproape rugătoare. În același timp el o vedea cum o văzuse în zori. La urma urmei ce

importantă avea acest lucru acum. Răspunse:

— Eu unul nu mai înțeleg nimic. Poate că m-am înșelat. Oricine se poate înșela.

Dany își dădea seama că nu credea o vorbă din ceea ce-i spunea. În spatele lui, în bască, Miette striga că s-a telefonat de trei ori pentru niște depanări.

— Ce spune?

— Nimic. O să puteți să vă descurcați cu pansamentul ăsta pe mână?

Îi făcu semn cu capul că da. Manuel îi întinse mâna peste portieră, spunându-i repede, foarte încet:

— Fiți drăguță, strângeți-o, de ochii micuței care ne privește.

Ea întoarse capul spre fetiță, care stătea nemișcată la câțiva pași de ei, sub lumina lămpilor, în șorțul cu pătrate roșii, cu genunchii murdari și înțelese atât de repede cererea lui, încât simți cum îi bate inima; dar adevărata lovitură în inimă n-a fost nici atunci, nici când ea i-a întins mâna dreaptă, ci a fost brusc, neașteptat, necunoscut încă, zâmbetul ei. Îi zâmbea și tremura în același timp. Manuel se gândea să-i spună ceva minunat ca să-i mulțumească, ceva frumos, care să șteargă tot ce-a fost înainte, dar nu putu rosti decât:

— O cheamă Maureen.

Ea demară, ieși de pe potecă, viră în direcția Saulieu iar el făcu câțiva pași spre șosea, pentru a urmări mai mult timp cele două lumini roșii orbitoare, care se îndepărtau. Maureen veni lângă el, iar Manuel o luă în brațe și-i spuse:

— Vezi tu stopurile alea? Le vezi? Ei bine, uită-te, nu funcționau, dar taică-tău, Manuel, le-a reparat!

Mâna n-o durea, nimic n-o durea, totul în ea era

amorțit, îi era frig, foarte frig în mașina descoperită și asta o amorțea și mai mult. Privea țintă drept în față, în zona cea mai luminoasă a stopurilor, chiar în fâșia aceea de pulbere unde acestea se topeau în noapte. Când alte mașini veneau din față, îi trebuia o jumătate de secundă să-și treacă mâna dreaptă peste volan, o jumătate de secundă în care volanul nu era ținut de altceva decât de pansamentul ei rigid. Conducea cuminte, dar cu o regularitate încăpățanată. Acul indicatorului de viteză trebuia să rămână foarte aproape de 40 de mile, să atingă cel puțin marele 4 metalic. Atâta vreme cât acesta nu se îndepărta de el, își spunea ea, nimic și nimeni nu era trădat. Volanul nu se mișca nici cu un milimetru. Parisul se îndepărta din ce în ce mai mult, îi era prea frig ca să mai gândească, totul era în regulă.

Știa ea foarte bine ce se întâmplă când trădezi, ba bine că nu! Pretinzi că iubești pe cineva, sau ții la ceva și apoi, deodată, cât durează desprinderea acului de la cifra patruzeci, de-abia cât să simți o osteneală, vreme de-o respirație și atât, cât să ai timp să-ți spui: „Nu voi fi în stare să țin la acel cineva sau să-mi placă lucrul acela până la capăt” și gata, o ușă se închide, poți să alergi pe străzi și poți mult și bine să te înfășori în lacrimi fierbinți și să încerci chiar luni de zile să-ți ștergi toate astea din minte, că de trădat tot ai trădat și știi că ai lăsat toate baltă.

Saulieu, însemna petele luminoase și petele negre, drumul care cotea în pantă, turlele unei biserici. Se opri după ce intrase într-o stradă și apoi în alta, la mai puțin de un metru de zidul cenușiu al bazilicei. Tăie contactul și se prăbuși cu capul pe volan, cu ochii uscați și cu suspine în piept, pe care nici nu încerca să și le rețină, dar care nu ieșeau și se transformau

într-un sughiț comic. Rămăsese cu gura pe pansament, cu părul dinaintea ochilor, dincolo de blestemații ochelari de bufniță. Acum, cu asta te-ai ales, îți seamănă bine, n-ai decât mâna dreaptă și inima asta mahmură, dar trebuie să continui, nu-ți mai pune întrebări, continuă.

Își luă răgazul să rămână așa câteva minute – trei sau patru, poate mai puțin – și apoi se aruncă pur și simplu pe spate, pe rezemătoarea scaunului, spunându-și că lumea e mare, viața e lungă, că-i era foame, sete și că avea chef să fumeze. Noaptea se întindea luminoasă și frumoasă deasupra ei. Pe o hartă pe care o putea apuca cu mâna sănătoasă mai rămăseseră încă unele nume ca Salon-de-Provence, Marsilia și Saint-Raphael. Biată fată, ești ceea ce se cheamă o ciclotimică. Da, sunt o trăsnită, când veselă, când tristă, și încă una căreia îi e frig.

Apăsă pe butonul capotei care se ridică miraculos pe cerul Saulieu-ului, ascunzând stelele și închizând-o pe ea, Dany Longo, într-o lume care semăna cu corturile din copilărie, cele pe care le construiau din cearșafuri de pat în dormitorul orfelinatului. Își aprinse o țigară care-i plăcea și îi înțepa gâtulejul, ca primele țigări fumate la cincisprezece ani, sub cearșafuri, pe care și le treceau din mână în mână, fiecare câte un fum, ca apoi să tușească de să-și dea sufletul, iar turnătoarea maicii supraveghetoare să spună: „Sst! Sst!” ca să se audă în tot dormitorul. Atunci se aprindea lumina și sora supraveghetoare venea într-o cămașă de pânză groasă, cu ceva pe cap, ca să-i ascundă craniul ras, și împărțea palme peste tot, la nimereală, de trebuia să-ți ridici genunchii până la gură și să te aperi cu coatele, așa că până la urmă tot pe ea o durea.

Trecură oameni, pașii lor răsunau pe pavaj, un orologiu bătu adânc jumătatea – la ce? – la nouă, cum se vedea pe ceasul de pe tabloul de bord. Dany Longo aprinse o lumină interioară – totul se aprinde. În mașina asta, nu poți să apeși pe un buton fără să fii orbită – căută în buzunarul portierei și se uită repede în hârtiile pe care le văzuse acolo cu câteva ceasuri mai devreme. Nu găsi nicio factură de reparație de la Deux-Soirs-lès-Avallon. Dealtfel, nici nu se așteptase să găsească vreuna.

Își goli și geanta pe scaunul de alături. Tot nimic. Se întrebă, puțin încurcată, de ce își dădea atâta osteneală: știa doar perfect de bine că nu pusese piciorul în viața ei în casa omului scund, cu accent basc. Puse totul la loc, în geantă. La urma urmei, câte mașini sport, americane, n-au trecut într-o zi pe șoselele naționale între Paris și Marsilia? Zeci, poate peste o sută. Și câte femei nu puteau, în iulie, să fie îmbrăcate în alb? Câte din ele, Dumnezeuule, nu purtau ochelari de soare? Întâmplarea ar fi fost de-a dreptul ridicolă dacă n-ar fi existat mâna ei strivită.

Dealtfel, mărunțelul acela din sud-vest n-a făcut altceva decât să mintă. Cel puțin rana era reală, vedea cu ochii ei pansamentul și nu exista decât o explicație, cel puțin ea nu vedea decât una singură. Unul din cei doi automobiliști, sau poate chiar el, a intrat după ea în toaletă ca să-i ia banii, sau pentru altceva ce nu putea crede – dar privirea aceea din cabinetul medicului, când ea își scosese brațul din mâneca taiorului, privirea aceea dezgustătoare și în același timp jalnică, era tot o scorneală de-a ei? Fără îndoială că trebuie să se fi zbatut, el a simțit că-i rupe mâna și l-a cuprins frica. După aceea, ca să-i scoată basma curată pe prieteni sau chiar pe el, a povestit în

birou tot ce i-a trecut prin minte. Și-apoi, paharul acela de alcool de pe masă. Și roșcatul cel mătăhălos care vorbea tare. Vedeau bine că era speriată și profitau de aceasta. Și, desigur, chiar fără să înțeleagă că mașina nu era a ei, toți trei au ghicit totuși că ceva o împiedica să cheme poliția, așa cum ar fi trebuit s-o facă.

Asta era, cu siguranță că nu putea fi altceva. Ea avea impresia că trișează puțin, pentru că nu putea uita chipul smochinit, ochii răi ai bătrânei de pe strada lungă, inundată de soare, dar și asta era doar o coincidență, o confuzie. Deschise valiza neagră din spate, îngenunchind pe scaun, și scoase puloverul alb pe care-l cumpăraseră la Fontainebleau. Era moale, cu un miros de nou, care-i făcea bine. Stinse lumina din mașină ca să-l îmbrace pe sub taior, o reaprinse și își aranja gulerul înalt, privindu-se în retrovizor. Fiecare mișcare, făcută cu atât mai multă atenție cu cât era puțin dibace cu dreapta, îndepărta pe femeia bătrână, stația de benzină, tot acel urât sfârșit de după-amiază. Ea era Dany Longo, blondă și frumoasă, în drum spre Monte-Carlo, cu un taior pe care trebuia să-l spele căci se usca în două ore, și cu o foame de lup.

La ieșirea din Saulieu, un panou arăta că Chalon era la optzeci și cinci de kilometri. Nu mergea prea repede, șoseaua urca, era tare întortocheată și trebuia să se-aștepte că nu putea ajunge acolo în mai puțin de o oră și jumătate. Dar, în fața ei, mai erau și alte mașini, ale căror stopuri o călăuzeau la cotituri și hotărî să nu se mai oprească. Tocmai în clipa când și-a făgăduit să nu mai oprească, fu obligată, moartă de frică, să stopeze.

Mai întâi a zărit pe stânga, la încrucișarea cu

șoseaua națională spre Dijon, siluetele greoaie, masive, a doi polițiști pe motocicletă, staționați sub copaci. Nici nu era prea sigură, depășindu-i, că a văzut uniforme. Dar dacă erau polițiști și o vor urmări? Văzu apoi în retrovizor, la mai mult de două sute de metri în spate, cum unul dintre cei doi întorcea grăbit spre șosea, repezindu-se vâjâind pe urmele ei. Polițistul creștea mereu în oglindă, acum îi putea deosebi casca, ochelarii mari de protecție, dând impresia unui robot necruțător, fără nimic omenesc. Își spunea: „E cu neputință, nu pe mine mă urmărește, o să mă depășească și o să-și continue drumul”. Trecu într-un vuiet de motor forțat la maximum, continuă o clipă și apoi încetini, întorcându-se spre ea cu mâna ridicată. Se opri pe marginea șoselei, la douăzeci de metri de el, care-și gara motocicleta, își scotea mânușile, apropiindu-se în lumina farurilor cu un pas liniștit, exagerat de liniștit, ca să-i zdrobească ei mai repede nervii. Știa că totul s-a terminat înainte de a fi început. Au observat dispariția Thunderbird-ului, aveau fără îndoială semnalmentele și numele ei, tot ce le trebuia. În vremea asta ea, care nu se adresase unui polițist decât ca să-i ceară o informație în Paris, avea o curioasă impresie de ceva văzut, ca și cum și-ar fi închipuit dinainte această scenă, cu toate amănuntele, sau ar rețrăi-o.

Ajuns aproape de ea, polițistul întoarse întâi capul spre mașinile care treceau pe șosea, străpungând noaptea într-un mare vârtej de vuiete, apoi oftă, își ridică ochelarii pe cască, se sprijini cu toată greutatea pe portieră și zise:

— Ce se aude, domnișoară Longo, ne plimbăm?

Era un om scrupulos și se numea Toussaint Nardi. Avea soție, trei copii, o oarecare îndemânare la tragerea cu pistolul, un cult pentru Napoleon, un apartament de patru camere cu apă caldă și crematoriu de gunoi în incinta cazarmii, economii în cont la poștă, o nesfârșită răbdare de a învăța din cărți ceea ce n-a avut timp să învețe la școală, precum și nădejdea de a termina ca bunic și ofițer de poliție într-un mic orașel însořit.

Avea reputația unuia căruia nu-i bine să-i calci pe bătăături, dar, de fapt, om cumsecade, atât cât poate fi un polițist. În cincisprezece ani de serviciu nu avusese niciodată prilejul să-și arate dibăcia pe altceva decât pe țintele de antrenament sau de bălci și de aceea se considera fericit. De asemenea, nu ridicase niciodată mâna asupra cuiva, nici în civil, nici în uniformă, dacă nu punea la socoteală cele câteva chelfăneli administrate fiului mai mare care, la treisprezece ani, se pieptăna ca un Beatles, fugea de la orele de matematică și putea deveni un derbedeu dacă n-ar fi fost ținut în frâu. În sfârșit, singura lui grijă, în afară de aceea de a evita complicațiile, era să-și dichisească cu dragoste motocicletă. Mai întâi din spirit de disciplină și apoi pentru că aceasta ar putea deveni cauza principală a unei morți premature.

Când văzuse trecând Thunderbird-ul alb cu acoperișul negru la încrucișarea națională 6 cu 77 bis, se afla în plină discuție despre motociclete cu colegul său Rappart. Pe acesta îl prefera, pentru că, la cazarmă, era vecinul lui de etaj și pentru că nici fiul acestuia nu era mai breaz ca al lui. În timpul serviciului de zi nu puteau vorbi deloc. Noaptea, aveau, în afară de motociclete, trei subiecte de vorbă,

destul de bune: tâmpenia brigadierului șef, defectele soțiilor lor și moravurile ușoare ale celorlalte femei.

Lui Nardi nu i-a fost deloc greu să recunoască Thunderbird-ul. Nu mergea prea repede și a putut să-i citească numărul, 3210RX75. Un număr ușor de reținut pentru că îi amintea de numărătoarea inversă de la lansarea rachetelor. Avusese vaga presimțire, în timpul celor două ore dinainte, că o va vedea trecând din nou, sunt unele lucruri pe care nu le poți explica. Îi spuse doar lui Rappart: „Du-te vezi cum se circulă pe naționala 80 și ne întâlnim aici”. Era așezat călare pe motocicletă și n-a avut decât s-o ridice și să pornească motorul cu o lovitură puternică de picior. Dădu prioritate unei camionete, se repezi pe dreapta și coti în plină accelerație. În trei secunde a avut în fața ochilor stopurile Thunderbird-ului, enorme, de un roșu orbitor, în stare să complexeze pe viață pe un mare amator de procese verbale.

Nu vedea cine se afla la volan. În depășire, privirea s-a agățat de pansamentul pe care ea îl purta la mână stângă și știu pe loc că era ea. Când îi ceruse să se oprească, nu izbutea să-și aducă aminte numele, pe care îl citise, totuși, împreună cu data ei de naștere și tot restul; cu toate acestea avea o foarte bună memorie a numelor. Își aminti în timp ce mergea spre ea: Longo.

Era diferită de azi-dimineață, se întreba din ce cauză, mai ales că îl privea ca și cum nu l-ar fi recunoscut. Apoi își dădu seama că dimineață nu avea puloverul cu guler înalt. Alb, ca și taiorul, acesta îi dădea o înfățișare mai rotundă obrazului și, prin contrast, îl arăta mai bronzat. Dar dădea dovadă de aceeași emotivitate ciudată, de aceeași greutate de a rosti un cuvânt, iar lui îi făcea aceeași impresie, că se

găsea în fața unei vinovate.

Vinovată de ce? O oprise în zorii zilei, puțin după Saulieu, pe drumul spre Avallon, pentru un defect la stopuri. Era la sfârșitul orelor de serviciu și pusese mâna în timpul nopții pe destui imbecili care treceau de linia galbenă, depășeau în vârful pantelor și își băteau joc de viața altora, așa că era sătul și s-a mulțumit să-i spună: „Stopurile dumneavoastră nu funcționează, la revedere și să nu se mai întâmple”. Chiar și o femeie, oricât de emotivă ar fi, nu putea să cadă într-o asemenea panică, numai pentru că un polițist, frânt de osteneală, i-a cerut să-și repare stopurile.

Numai după aceea, când găsisese că purtarea ei era prea ciudată și i-a cerut să-i arate actele, a observat pansamentul de la mâna stângă. Tot timpul cât îi cerceta permisul de conducere – îi fusese eliberat la optsprezece ani, în Nord, unde locuise pe atunci la un orfelinat condus de maici – și-a dat seama, cu toate că ea rămânea pe deplin tăcută și nemișcată, că nervozitatea fetei creștea și se apropia de un punct limită, când putea reprezenta o primejdie pentru el.

Da, era de neînțeles și n-ar fi putut s-o explice, cu toate acele blestemate manuale de psihologie cu care-și burdușea capul pentru examene, dar a avut sentimentul foarte limpede al unei primejdii. De pildă, simțea că ar fi posibil ca ea, ajunsă la limita rezistenței nervoase, să scoată din buzunarul portierei o armă cu care să-l transforme într-o victimă a datoriei. În plus, n-ar fi trebuit să rămână singur, dar el se învoise cu Rappart ca acesta să plece mai devreme, ca să fie în formă la masa de botez a micuței sale nepoate. Nu era nici el cu totul în regulă, în toată povestea asta.

Actele ei, în schimb, păreau să fie în regulă. A întrebat-o unde se ducea: la Paris. Ce profesie avea? Secretară într-o agenție de publicitate. De unde venea? A dormit într-un hotel la Chalon. Numele hotelului? „Renașterea”. Răspundea fără prea multă șovăire, dar cu un glas descompus și de-abia perceptibil. Era întuneric, între zi și noapte, și n-o vedea prea bine. Se gândea să-i ceară să-și scoată ochelarii, dar nu puteai pretinde asemenea lucru, mai cu seamă unei femei, fără să pari că vrei să joci rolul personajului nemilos dintr-un foileton de televiziune. Nardi se temea grozav de ridicol.

Mașina era pe numele firmei de publicitate unde lucra. I-a spus și numărul de telefon al patronului, ca să poată verifica faptul că mașina îi era deseori încredințată. Tremura. Nu era semnalată nicio Thunderbird furată și rătăcind pe șosele, iar dacă i-ar fi tocat nervii până la limită, s-ar fi putut să aibă neplăceri după aceea. A lăsat-o să plece. Mai târziu i-a părut rău. Ar fi trebuit să verifice dacă nu era înarmată. Dar de ce îi venise în minte ideea aiurită că ar fi putut avea o armă? E tocmai întrebarea care-l obseda.

Acum, nu mai pricepea nimic. Avea de-a face cu aceeași față speriată, derutantă, dar ceva se schimbase de azi-dimineață, care îndepărta ceea ce simțise el că îi dădea tinerei o înfățișare agresivă – nu, nu era chiar asta, mai curând deznădăjduită – dar nici asta nu era, și nu exista niciun cuvânt care să exprime întocmai că, în zori, ea era gata să atingă un punct limită și că acesta fusese acum depășit. Era sigur că, dacă atunci ar fi existat o armă în mașină, ea nu se mai afla acum acolo.

Într-adevăr, după ce s-a trezit din somn, Nardi s-a

simțit puțin ridicol, gândindu-se din nou la tână femeie din Thunderbird. Dacă, văzând-o pentru a doua oară, nu-l luase pe Rappart cu el, era tocmai de teama de a nu fi și mai ridicol. Acum era mulțumit că procedase astfel.

— Se pare, domnișoară Longo, că suntem sortiți, și unul și celălalt, serviciului de noapte. Nu găsiți?

Ea nu găsea absolut nimic, pentru că nici nu-l recunoștea.

— Am văzut că ați reparat stopurile. (După un timp.) Era un scurt circuit? (Pauză.) În orice caz, acum funcționează. (Un secol întreg.) Le-ați reparat la Paris?

Un obraz bronzat, ascuns de ochelari, luminat de indicatoarele tabloului de bord, o guriță mică, cărnăsoasă, care tremura puțin, ca umflată de efortul de a nu izbucni în lacrimi, o șuviță de păr blond depășind fularul turcoaz, dar niciun răspuns. Vinovată? Dar pentru ce?

— Ei, vă vorbesc! La Paris v-ați reparat stopurile?

— Nu.

— Unde?

— Nu știu. Pe la Avallon.

Așa da. Știa să vorbească. I se părea chiar, atât cât își putea aminti, că glasul era mai puțin neutru, mai expresiv. Își regăsisese o parte din calm.

— Dar ați fost la Paris?

— Da, cred.

— Nu sunteți sigură?

— Ba da.

El își freca ușor buza cu degetul arătător și, de data asta, se ostenea să se uite bine la ea, cu toate că, în general, se jena să privească în felul acesta femeile, chiar și pe prostituate.

— Aveți ceva neplăceri?

Ea clătină ușor din cap și asta era tot.

— V-ați supăra dacă v-aș cere să scoateți puțin ochelarii?

Ea îi dădu ascultare. Adăugă apoi repede o explicație, ca și cum ar fi socotit că e necesară:

— Sunt mioapă.

Era atât de mioapă încât, când își scotea ochelarii, renunța cu totul la vedere. Nici nu încerca cel puțin să-și potrivească privirea. În loc să strângă ochii, cum făcea micuța Rappart, care era și ea mioapă în urma unei rujeole nenorocite și ale cărei eforturi, fără ochelari, erau jalnice, ochii tinerei se lărgeau deodată, pustii, ca lăsați la voia întâmplării, și îi schimbau înfățișarea obrazului.

— Puteți să conduceți noaptea cu ochii aceștia?

Își îmblânzise glasul dar îi era necaz pentru fraza aceea de polițist încuiat și bătăran. Fata și-a pus, din fericire, repede la loc ochelarii și a răspuns da, cu o ușoară mișcare a bărbiei. Dar mai exista și pansamentul acela.

— Nu e prea cuminte, domnișoară Longo, mai ales cu o mână rănită. (Niciun răspuns.) Și apoi, dacă nu mă înșel, n-ați lăsat toată ziua volanul din mână. (Niciun răspuns.) Numai drumul dus și întors, cât v-a luat? Șase sute de kilometri? (Tot fără răspuns.) Sunteți obligată să conduceți neîncetat? Acum unde vă duceți?

— În sud.

— Unde în sud?

— La Monte-Carlo.

El șuiera admirativ.

— Sper că n-o s-o faceți fără oprire?

Ea clătină vizibil din cap. Era prima reacție mai

decontractată pe care o vedea la ea.

— Am să mă opresc la un hotel, ceva mai departe.

— La Chalon?

— Da, la Chalon.

— La „Renașterea”.

Ea îl privi din nou fără să-l înțeleagă.

— Mi-ați spus că ați dormit la „Renașterea”. Nu e adevărat?

— Ba da.

— Aveți camera reținută?

— Nu, nu cred.

— Nu credeți?

Ea scutura din cap, se întorcea ca să-i ocolească privirea, stătea acolo nemișcată, cu pansamentul pe volan, nu cu acea îngăduință arogantă a unora din automobiliști, care-și spun: „Dă-i drumul. Ești tare interesant. Dar sper să pot pleca când ai să termini de făcut pe piaița cu mine” – ci, pur și simplu, pentru că era aiurită, pierdută, pentru că nu mai găsea cuvinte, nici idei și renunțase la discuție, ca și atunci când și-a scos ochelarii. Dacă i-ar fi cerut să-l urmeze la postul de poliție, ea nu s-ar fi împotrivit defel probabil că nici n-ar fi încercat să afle motivul.

El aprinse lanterna și plimbă lumina în interiorul mașinii.

— Pot să mă uit în buzunarul portierei?

Ea îl deschise. Înăuntru nu erau decât niște hârtii și ea puse mâna pe ele ca să-i arate că altceva nu mai era.

— Dar geanta?

O deschise și pe aceasta.

— Aveți ceva în portbagaj?

— Nu, doar valiza mea.

Se uită în valiza ei de piele neagră, care nu

conținea decât ceva îmbrăcăminte, prosoape, o perie de dinți. Nardi se aplecase peste portiera deschisă, deasupra scaunului din față, iar ea se îndepărtase de la sine, pentru a-i face loc. Era hărțuit în același timp de sentimentul că era un moșic și încă unul plicticos, precum și de presimțirea că trecea pe lângă ceva ciudat și grav, pe care ar fi trebuit să-l descopere.

Închise la loc portiera, oftând:

— Se pare că aveți necazuri, domnișoară Longo.

— Sunt obosită, asta-i tot.

Mașinile treceau vuind prin spatele lui Nardi, sclipiri de lumină puternică plimbau umbre pe chipul femeii, încât aspectul obrazului se schimba întruna.

— Știți ce vom face? Îmi promiteți că vă veți opri la Chalon, iar eu voi telefona la „Renașterea” ca să rețin o cameră.

În acest fel va putea controla dacă ea fusese cu adevărat acolo în ajun și dacă nu mințise. Nu vedea ce altceva ar mai fi putut face.

Ea aprobă din cap și el îi ceru să meargă încet, fiindcă era multă lume pe șosea în week-end-ul acesta și se îndepărtă ducându-și arătătorul la cască, în timp ce se gândea întruna: „N-o lăsa să plece, peste scurt timp se va dovedi că faci o gafă monumentală”.

Fata nu-și luă rămas bun, iar polițistul, cu picioarele îndepărtate, înfipse în șosea, făcea semn mașinilor care veneau din aceeași direcție să încetinească. O urmări cu ochii până s-a întors la motocicletă. Își spunea că, la urma urmei, vorba aceea, nimeni nu e paznicul surorii sale și că n-avea să-și reproșeze nimic. Dacă ea avea șanse să sfârșească cu o fotografie în ziar, se va găsi cu siguranță ceva mai departe, pe drumurile 6 sau 7, un coleg mai

încăpățânat ca el, care s-o împiedice. După cincisprezece ani de serviciu avea încredere poate într-o singură calitate a colegilor lui, dar credea în ea ca în evanghelie: erau numeroși. Și unii mai încăpățânați ca alții.

Cu farurile în faza mare, înainta ca într-un vis. Nici rău, nici bun. Un vis ca atâtea altele. Cum avea uneori și ea, pentru ca, după aceea, să nu-și mai aducă aminte de nimic. Știa că nici măcar nu se va trezi în camera ei. Era pe deplin trează și trecea prin visul altcuiva.

Poate exista oare un asemenea lucru? Să faci un pas atât de obișnuit ca toți pașii făcuți în viață și, fără să-ți dai seama, să treci de granița realității, să rămâi tu însăși, vie și complet trează, dar făcând parte din visul nocturn, să spunem, al vecinei de dormitor? Și să continui să mergi, având totuși certitudinea că n-ai nicio ieșire, că ești prizoniera unei lumi identice cu cea adevărată, dar cu totul stupidă, o lume monstruoasă, pentru că se poate risipi în fiecare clipă, în capul prietenei, și tu să dispari odată cu ea?

Ca în visele în care motivul acțiunilor se schimbă pe măsura adâncirii în ele, nu mai știa de ce se găsea pe șosea și alerga în noapte. I se părea că intra într-o sală unde – clic – un tablou înfățișează un port de pescari, dar maica superioară e acolo; tu ai intrat să-i mărturisești că ai trădat-o pe Anita și nu găsești cuvintele cu care să-i explici, pentru că visul e obscur, și începi s-o lovești, s-o lovești întruna pe maica superioară, dar altă femeie bătrână îi ia pe nesimțite locul, aceea care îți înapoia pardesiul alb și tot așa mai departe. Cel mai limpede era faptul că trebuia să se ducă la un hotel, pe unde mai trecuse o dată,

Înainte de a-i putea spune polițistului că nu fusese acolo niciodată. Sau, dimpotrivă, se spune că un nebun are întotdeauna impresia că ceilalți ar fi săriți din minți. Ei bine, probabil că asta era. Îneebunise.

După Arnay-le-Duc, un șir lung de camioane înainta la pas. Trebui să rămână în spatele lor, de-a lungul unei pante care nu se mai isprăvea. Când putu să le depășească, pe unul, două și apoi pe toate, o cuprinse un mare val de ușurare. Nu era atât faptul că putuse depăși camioanele, nici plăcerea de a regăsi în fața ei șoseaua întunecată, o noapte liberă, cât bucuria resimțită cu întârziere, că nu fusese dusă la închisoare pentru furt de mașină. Thunderbird-ul nu era urmărit. Era salvată. I se părea că-l părăsise în clipa aceea pe agentul motociclist. Făcuse douăzeci de kilometri într-un vălmășag de gânduri, în care timpul s-a topit.

Trebuia să înceteze odată cu prostiile și să ducă imediat mașina înapoi, la Paris. Nu mai putea fi vorba să vadă marea. O să se ducă acolo altă dată. Cu trenul. Sau, mai bine, va întrebuința ceea ce-i mai rămăsese din economii pentru plata unei treimi dintr-o mașină de 2 CV, iar restul în optsprezece rate lunare. Așa trebuia să facă de multă vreme. Nu va debarca la Monte-Carlo, ci într-o văgăună rezervată celor cu voința anemică. Nu într-un mare hotel închipuit cu piscină, muzică susurată și întâlniri climatizate, ci într-o pensiune de familie reală, cu vederea spre grădina de zarzavat, unde culmea destrăbălării era să dezbată, la ora siestei, niște idei intelectuale despre piesele lui Anouilh, cu o doamnă mezelăreasă, cu care nu e cuviincios să faci pe prostul, sau, în cel mai bun caz, să facă același lucru cu un tânăr prezbiter și atât de stângaci, încât

răstoarnă șezlongurile și cu care va forma o pereche, el și ea, Dany Longo, în stare s-o înduioșeze pe pețitoarea de servici: „Cât e de frumos, dar e trist; dacă vor avea copii au să dea toți banii la optician”. Da, da, putea ea să-și bată joc, să le ia pe toate de sus, acesta era adevăratul ei univers și nici nu merita un altul. Nu era decât o idioată plină de fumuri. Când nu ești în stare să-ți privești umbra fără să leșini de frică, rămâi în banca ta.

Chagny, acoperișuri burgunde, enorme camioane înșirate în fața unui restaurant pentru șoferi; Chalon, la șaptesprezece kilometri.

Dumnezeule mare, cum de izbutea să-și bage în cap tot soiul de lucruri și să se sperie de ele eșafodând niște raționamente ce nu făceau doi bani? De pildă, cu Caravaille. Credea într-adevăr că, întors miraculos din Elveția, se va rezezi în primul rând la poliție, ca toată lumea să afle că printre angajații lui se găsesc oameni certați cu legea? Dar și mai mult, credea chiar că îl va lăsa inima să dramatizeze întâmplarea în fața enormului hohot de râs al Anitei? Pentru că ea nu va avea altă reacție, atunci când și-o va închipui pe mica ei bufniță sperioasă plecând să-și trăiască viața cu treizeci pe oră.

Aiureli de nebună. Tot ce risca la întoarcere erau câteva cuvinte ale lui Caravaille, care îi va spune: „Sunt mulțumit să te revăd, Dany, ai o mină superba, dar ai să înțelegi destul de ușor că dacă toți cei de la agenție ar împrumuta de la mine o mașină, aș avea nevoie de o adevărată herghelie”, și s-o dea pe ușă afară. Dar nici atât: va fi nevoie să-i explice motivul sau să plătească o amendă. Apoi el îi va cere, foarte drăguț, demisia. Și ea se va descurca, primind propunerile pe care i le face o altă agenție, în fiecare

an, pentru un post cu salariu mai mare. Da, da, cretino!

Agentul motociclist îi știa numele. Și el spunea că a mai văzut-o de dimineată, în același loc. Ei bine, trebuie să existe o explicație și pentru asta. Dacă ea s-ar fi purtat cu el și cu micul garagist ca o ființă normală, ar fi aflat până acum explicația. Dar și așa, acum când și-a mai adunat mințile, începe s-o ghicească. Nu era încă foarte limpede, pe deplin judecat, dar ceea ce ghicea nu era cazul să sperie nicio pisică. Îi era pur și simplu rușine de ea, asta-i tot.

Nici n-apuca bine să se apropie cineva de ea, să-i vorbească pe un ton ceva mai ridicat și, gata, se pierdea cu firea. I se cerea să-și scoată ochelarii și îi scotea. Se teroriza ea singură atât de tare, încât s-ar fi supus poate și dacă ar fi fost vorba de îmbrăcămintă. Dar ar fi plâns și s-ar fi rugat: nu era bună de altceva.

Știa totuși să se împotrivească, să se apere, chiar cu violență; și-a dovedit-o sieși de mai multe ori. La treisprezece ani, atunci când într-o zi i-a întors o palmă tot atât de scurt și de puternic sorei Marie-de-la-Pitié, care pe altele nu le atingea. Chiar și cu Anita, care se uita la ea ca la un vierme, dar care a încasat de la ea cea mai strașnică bătaie din viață, precum și o trimitere la plimbare pe palier, cu geanta și haina după ea. Desigur că după aceea a plâns zile întregi, dar nu pentru că a lovit-o pe Anita, ci pentru altceva, care o va face ca niciodată să nu mai fie ceea ce a fost; și apoi, dacă a plâns, n-a știut nimeni în afară de ea. Tot numai ea știa că putea trece, fără vreun temei, în mai puțin de o oră, de la seninătatea cea mai mare la depresiunea cea mai paralizantă. Dar

chiar în starea aceea depresivă, nu pierdea niciodată din vedere, din obișnuință, că trebuie să aibă încredere în ea și că, în scurt timp, va reînvia din propria ei cenușă, ca pasărea Phoenix. Ceilalți, era absolut sigură, o priveau ca pe o fată nu prea vorbărească, stânjenită de ochelari, dar cu caracter.

Apropiindu-se de Chalon, începu s-o doară din nou mâna. Poate din cauza unei mișcări de contractare a degetelor pe volan, fără să-și dea seama, sau poate trecuse efectul injecției. Nu era încă o durere adevărată, dar își simțea mâna sub pansament. Până atunci uitase de ea.

În lumina farurilor, panouri mari publicitare laudau mărfurile cu care era obișnuită. Una din ele, o apă minerală, făcea parte din cele de-al căror buget se ocupa ea la agenție. Nu era plăcut s-o întâlnească pe șosea. Își spunea mereu că va face o baie și apoi se va culca. Va duce înapoi mașina, îndată ce se va fi odihnit. Dacă avea caracter, acum era momentul s-o dovedească. Avea o șansă în plus să închidă gura celor care pretind că o cunosc: hotelul unde o trimisese polițistul se chema „Renașterea”. Un nume predestinat, pentru că aici va renaște pasărea Phoenix.

Era sigură că i se va spune și aici că a fost văzută ieri. N-avea nicio îndoială că i se va cunoaște și numele. Nu-i nicio mirare, din moment ce polițistul a telefonat. Dar de data asta, în loc să se piardă cu firea, își va spune că nu risca nimic pentru împrumutarea mașinii și ea va fi cea mai îndrăznească. „Renașterea”. Fie și „Renașterea”. Simțea cum e cuprinsă treptat de o mânie rece, plăcută. Dar cum a putut motociclistul să-i afle numele? L-a rostit probabil la medic sau poate la stația de benzină.

Putea ea să nu fie guralivă – sau să-și închipuie că nu e – dar de fiecare dată scăpa câte ceva. Greșeala a fost că făcuse o legătură între rana de la mână și toate celelalte, în timp ce accidentul nu fusese prevăzut – cuvântul i se păru cel mai potrivit – în această farsă. Își băteau joc de ea, o luau peste picior.

Unde a început oare această poveste? La Deux-Soirs-lès-Avallon? La femeia bătrână? Nu, cu siguranță înainte. Dar înainte nu întâlnise decât o pereche într-un restaurant pe șosea, vânzătoarele din magazin, un șofer de camion cu zâmbetul frumos, care i-a șterpelit buchetul de violete și care... Oh, Dany, Dany, de ce nu te servești de capul tău decât ca să-ți înfășori fularul în jurul lui? Șoferul de camion, el era! Chiar dacă va trebui să-și petreacă toată viața căutându-l și tot îl va găsi ea pe „zâmbetul Gibbs”; și atunci să te ții: o să-și pună plumb în geantă și o să-l izbească peste gură cu ea, de-o să-și înghită dinții.

La Chalon se începuse împodobirea străzilor cu steaguri tricolore din hârtie și ghirlande de becuri mici. Străbătu orașul până la malul Saônei. În față se vedeau niște insule, iar pe cea mai mare, niște clădiri care puteau fi un spital. Se urcă pe un trotuar de pe malul fluviului, opri motorul și stinse farurile de staționare.

Era ciudat cum avea senzația de ceva văzut, ceva trăit. O barcă plutea pe apa neagră. Se zăreau luminile unei cafenele de pe cealaltă parte a străzii. Până și Thunderbird-ul nemișcat și călduț, printre celelalte mașini înșirate acolo, într-o seară de vară, la Chalon, întărea impresia că știai ce se va întâmpla în clipa următoare. Probabil că din cauza oboselii, a încordării nervilor de-a lungul acelei zile, toate la un

loc.

În clipa următoare își scoase fularul, își scutură părul, trecu strada regăsind plăcerea de a merge, intră în cafeneaua plină de lumină, în care Barrière își cânta viața în mijlocul soneriilor biliardului electric, iar niște clienți își povesteau propria lor viață fără a putea fi auziți, fiind nevoiți să-și umfle glasul, ca și ea, pentru a întreba pe doamna casieră unde se găsea hotelul „Renașterea”.

— Strada Băncii, mergeți drept înainte și apoi la stânga, dar vă previn că e scump.

Ea comandă un suc de fructe, ba nu, avea nevoie de ceva mai întăritor, bău un coniac foarte tare, care a ars-o până la pleoape. Paharul era gradat cu mici purcei roz de toate mărimile. Nu era decât un mic purcel, cât o nimica toată. Doamna casieră a înțeles ce se petrece în spatele ochelarilor, pentru că râse cu glas limpede, foarte drăguță, și îi spuse:

— Nu vă faceți griji, arătați bine așa cum sunteți.

Dany nu îndrăznea să ceară, așa cum ar fi dorit, un al doilea coniac. Luă un pachet de covrigi de pe tejghea, sparse unul între dinți căutând un disc cu Bécaud pe cadranul tonomatului. Puse „Singur sub stele”, iar doamna de la casă îi spuse că și ei cântecul acesta îi făcea o impresie deosebită – aici – și arătă spre inimă cu vârful degetelor.

Când Dany ieși în noaptea Chalon-ului, aerul răcoros o lovi în obraji și merse un moment pe jos. În picioare, în fața fluviului, își spunea că nu mai are chef să meargă la „Renașterea”. Avea poftă să arunce în apă pachetul cu covrigi din mâna dreaptă – îl și aruncă – i-ar fi plăcut să mănânce spaghetti, să se simtă bine, să se afle la Cannes, sau în altă parte, în rochia vaporosă pe care și-o cumpărase la

Fontainebleau, sau în brațele unui bărbat drăguț, care s-o destindă, pe care să-l îmbrățișeze, să-l îmbrățișeze mereu, din răsputeri. Un băiat ca cel dintâi, care i-a umbrat pe toți ceilalți și pe care-l întâlnise la douăzeci de ani, mai exact de la douăzeci la douăzeci și doi, dar care avea viața lui, cu o soție pe care o iubea cu disperare și un copilăș zărit pe niște fotografii. Dumnezeu, cât era de obosită, cât să fie ceasul?

Se întoarce la mașină. De-a lungul malului creșteau niște plante numite înger. Când era copil sufla în ele, iar florile lor albe și ușoare își luau zborul și te transformai în doamna de pe coperta Larousse-ului. Culese una, dar trecătorii o priviră și ea nu mai îndrăzni să sufle. Ar fi dorit să întâlnească pe drum un înger, unul de sex masculin, fără aripi dar frumos, și liniștit, și amuzant, unul din îngerii aceia de care se temea maica superioară, dar care s-o țină în brațe toată noaptea. Știi ceva? A doua zi ar fi uitat toate, ca un vis urât, s-ar duce împreună în sud, cu „Pasărea furtunii”. Acum oprește-te, neroado!

N-avusese niciodată prea mult noroc cu rugăciunile, dar când a deschis portiera mașinii i-a venit să urle. Înger sau nu, fapt e că el se găsea în mașină, cu totul necunoscut, mai curând brun, mai curând înalt, mai curând derbedeu, confortabil instalat pe scaunul de lângă volan, cu o țigară cu filtru în gură - una din cele pe care le lăsase pe tabloul de bord - cu picioarele cocoțate și cu tălpile mocasinilor sprijinite de parbriz, ascultând la radio, probabil de aceeași vârstă cu ea, cu pantaloni deschiși, o cămașă albă și un pulover până în gât. O privea de sus în jos, cu niște ochi negri, mari, spunându-i cu un glas surd. Destul de plăcut, dar ușor

iritat:

— Multă vreme ai mai stat acolo! N-o să mai putem pleca!

Philippe Filanteris, zis Pușlamaua-Pușlama pentru că de două ori e mai bine spus decât o dată, avea cel puțin una din calitățile fundamentale: știa că pentru el lumea va dispărea în clipa morții, că, prin urmare, ceilalți n-aveau niciun fel de importanță, chiar dacă și-ar da osteneala să le găsească vreuna, că toți ceilalți se găseau pe pământ ca să-i procure lui tot de ce-avea nevoie și că, dealtfel, era cu totul prostesc să-ți storci creierii pentru oricine ar fi, în măsura în care o sfortare a creierului poate acționa defavorabil asupra inimii, scurtând astfel timpul – șazeci sau șaptezeci de ani – cât nădăjduia să trăiască.

Împlinise douăzeci și șase de ani în ajun. Fusesse crescut la iezuiți. Moartea mamei, cu câțiva ani mai înainte, era singura întâmplare din viață care l-a durut cu adevărat și care îl mai durea încă. Lucrase la corectura unui ziar alsacian. Avea în buzunar un bilet de vapor pentru Cairo, un contract cu Radiodifuziunea și aproximativ niciun sfanț. Socotea că femeile, care sunt prin naștere inferioare, și nu cer un mare efort cerebral, erau societatea cea mai potrivită pentru un băiat ca el, care trebuia să mănânce de două ori pe zi, să facă dragoste din când în când, și să ajungă la Marsilia înainte de 14 ale lunii.

În ajun, de ziua lui, fusese la Bar-le-Duc. Îl dusese acolo, în mașina ei de 2 CV, o învățătoare din împrejurimile Metz-ului, mare admiratoare a lui Liz Taylor și a lui Mallarmé, care se ducea să-și vadă părinții la Saint-Dizier, în Haute-Marne. Era după-amiază și când ploua, când ieșea soarele, și apoi iar

ploua. Au făcut un ocol ca să se gareze în spatele unui gater părăsit și apoi, ei nu i se mai întâmplase niciodată, s-a petrecut un lucru anevoios și destul de neplăcut pe scaunul din spate al mașinii, o amintire tare urâtă. Dar ea era mulțumită. A cântat în surdină până la Bar-le-Duc, voia ca el să-i lase mâna pe genunchi, în timp ce ea conducea. Avea douăzeci și doi, douăzeci și trei de ani, povestea că era logodită, dar că are să se despartă fără să facă pe cineva să sufere, că asta a fost cea mai frumoasă zi a ei, tot lucruri de soiul ăsta.

La Bar-le-Duc, pe el l-a lăsat într-o berărie, dându-i treizeci de franci pentru cină. Trebuiau să se întâlnească în același loc, pe la miezul nopții, după ce ea își va fi îmbrățișat părinții la Saint-Dizier. El a înfulecat o porție de varză călită, citind *France-Soir*, apoi a sărit cu valiza într-un autobuz și s-a dus să-și ia cafeaua la ieșirea din oraș. Era un hotel destul de bun cu o vatră de lemn în sala de mese și cu fete care serveau în rochii negre și șorțuri albe. A făcut cunoștință, după ce a auzit că se duc la Moulins în noaptea aceea, cu o femeie cărnăasă, brună, cu pielea foarte albă, de aproximativ patruzeci de ani și cu cumnatul ei, notar la Longuyon. Masa celor doi era pe sfârșite. El le-a spus tot ce i-a trecut prin cap. Că vrea să se consacre copiilor delicvenți și că a obținut un asemenea post la Saint-Étienne.

Femeia, după cât putea el să judece, nu era o persoană de dus de nas cu fel de fel de povești. Fuma o țigară după fragi cu smântână, gândindu-se la altceva. Și-a îndreptat atunci tirul asupra cumnatului, care era gras, congestionat, îmbrăcat într-o stofă lucioasă de vară și i-a spus că lumea nu-și închipuie notarii atât de moderni ca el. Când bătu ora

unsprezece se sui cu ei într-o Peugeot 404 neagră, cam hodorogită, și au plecat.

Se făcuse unu noaptea. Acum le cunoștea viața la amândoi, terenul moștenire de familie pe care au făcut prostia să-l vândă, bunicul care era un paralytic gâlcevitor, calitățile soțului doamnei, și celălalt frate, la Moulins, pe care se duceau să-l vadă. Notarul s-a oprit să doarmă un timp, iar Philippe a coborât cu femeia pe marginea șoselei, ca să fumeze o țigară englezească. Ea spunea, întinzându-se pe vârful picioarelor, că la țară, când e frumos și totul e adormit, se simțea mai tânără.

Au intrat pe un drumeag care ducea, probabil, la o fermă. Ea se oprea din când în când să recunoască o floare pe întuneric. Simțea, după glasul ei puțin tremurat, că avea un nod în gât, că se aprindea singură cu tot felul de închipuiri.

A avut-o sub un pâlț de copaci, după ce a pierdut un timp nemăsurat să găsească un loc care să-i placă.

În mașină, cumnatul dormea întruna. Ei l-au trezit. Deoarece Thérèse – așa o chema – voia ca Philippe să rămână lângă ea, în spate, își cam închipuia el ce se petrecuse, dar n-a spus nimic. Mai târziu, când intrau în Beaune, ea a adormit.

Philippe a făcut zgomot deschizându-i geanta, iar cetățeanul, încetinind, a spus cu o voce stinsă: „Sunteți mai tânăr și mai puternic decât mine, dar vă rog să știți că am să mă apăr și totul se va termina urât”. Philippe a închis la loc geanta și a coborât. Thérèse nu se trezise.

Îi rămâneau ceva mai mult de zece franci, valiza și o mare nevoie de somn. A străbătut Beaune, pustiu la ora aceea, orientându-se după zgomotul trenurilor ca să ajungă la gară. A dormit în sala de așteptare, cu

capul înfierbântat și, către ora opt, s-a ras la toaletă, a băut o cafea și a cumpărat un pachet de țigări. Apoi s-a gândit că, în ce-l privea pe el, trebuia încurajat spiritul de economie și a dat înapoi pachetul de țigări.

La sfârșitul dimineții a luat autobuzul spre Chalon-sur-Saône. Nu mai avea niciun ban, dar ar fi un ghinion drăcesc să nu găsească el vreo fraieră pe naționala nr. 6. Ghinionul s-a împlinit și încă unul rău de tot. S-a învârtit o după-masă întreagă pe bulevardul Paris și strada Citadelle, fără să găsească pe cineva și nici măcar un ban cu care să intre într-o cârciumă. Nu-i plăcea furtul propriu-zis, cu lovituri și răniri. Prefera ca în puținul timp cât îi mai rămăsese – își dăduse un termen până la miezul nopții – să-i ocolească pe șoferii de camioane sau pe alți tipi de sex masculin, pentru că cu ăștia începi prin a face pe studentul în medicină, cuminte, gândindu-te la un portmoneu, și termini pe băncile unui tribunal.

Dacă ar fi fost într-o dimineață și o altă zi decât sâmbăta, ar fi intrat într-un imobil de locuințe, ar fi găsit o gospodină sfârșită de oboseală, neînțeleasă și vag guallistă, cu soțul la lucru și copiii la școală, i-ar fi luat un interviu pentru *Le Progrès de Lyon* până la patul conjugal și apoi ea ar fi explicat că și-a pierdut portmoneul la Uniprix. Sau ar fi putut intra direct la Uniprix și să încânte o vânzătoare, dar într-o sâmbătă după-masă erau atât de aglomerate, aveau capul plin de greșelile de adunare și de prostia clienților, încât n-avea sorți de izbândă.

Pe la ora cinci, după ce a vorbit cu niște turiști belgieni care, din nefericire se întorceau acasă, și-a spus: sărmane prieten, de data asta ai pățit-o de-a binelea și va trebui să stâlcești un șofer, tată a patru copii și tot ce urmează. Înainte de a se îmbarca, în

dimineata de 14 la Marsilia, intenționa să meargă la Cassis. Cunoștea acolo un garajist, instalat altădată la Metz, care ar fi putut – cuvântul era potrivit – să-l depaneze. Era în ziua de 11. După cum mergea, nu putea ajunge la Marsilia înainte de sfârșitul lunii.

Îi veni o idee, nu chiar genială, dar, în sfârșit, era mai bună decât nimic: să pândească ieșirea de la colegii și licee. Străbătu multe străzi târându-și picioarele, înainte de a-și da seama că vacanța începuse, că școlile erau goale. Găsi totuși un curs de învățământ comercial pentru fete, cu mame care le așteptau. Cel mai mult îl încurca valiza. Avea aerul unui nenorocit.

Când rândunelele își luară zborul, îi bătea soarele în ochi de după un acoperiș de uzină și izbuti cu greu să aleagă una cum căuta el. Găsi o fată blondă, înaltă, cu un corp greoi, un râs și o voce zgomotoasă, cu cărțile puse sub braț și legate într-o curea de piele, îi dădea șaisprezece ani, din principiu, deoarece s-ar fi simțit oarecum înjosit dându-i mai puțin. Urmărirea începu. Ea, înconjurată de prietene, pe care le părăsea la fiecare colț de stradă după lungi pălăvrăgeli. A aflat că se numea Grandehamp și apoi că o chema Dominique. A observat că era urmărită. Din când în când își încrucișau privirile, iar ea cu ochii ei albaștri, tâmpi, privea țintă la valiză.

Rămase singură în apropierea unui stadion, într-o stradă numită Garibaldi. El o apucă de braț și-i spuse scurt Dominique, îi arată că era și el o ființă omenească și că trebuia neapărat să-l asculte, apoi îi dădu imediat drumul, părăndu-i speriată, și se duse să se așeze pe un mic zid care înconjura intrarea la un teren de fotbal. Fetei îi trebuiră vreo treizeci de secunde ca să se apropie de el. Îi spuse, fără a o privi,

că o iubea dintotdeauna și că, în același timp, o ura, că s-a încăierat cu unii și a pierdut serviciul pentru că fusese luat peste picior din pricina ei și că ținea, înainte de plecare, chiar dacă și ea îl va lua în râs, să-i spună ceea ce a simțit când a văzut-o prima dată – și alte asemenea fleacuri. Apoi o privi și o văzu în picioare, buimăcită, cu obrajii aprinși, dar îi pierise frica, iar el, bătând cu palma pe locul de alături, o chemă să se așeze lângă el, în timp ce se gândea câți bani o fi având la ea, sau de câți ar putea să facă rost și cât timp va trebui să piardă până să intre în posesia lor.

Fata avea două bancnote de câte zece franci și o monedă de cinci – un fel de fetiș – în buzunarul blazerului. După trei ore i le dădu pe culoarul casei unde locuia, o casă tristă și mirosind a ciorbă de varză; plângea încet și-l chema în șoptă Georges – numele pe care i-l spusese – îl săruta cu buzele strânse, sărate de lacrimi, nepricepută, iar el avea senzația unui măcel, îi era necaz că era un măcel de numai douăzeci de franci și făgădui să nu plece niciodată, să o aștepte a doua zi după-masă, în fața nu știu cărui monument, pe care spunea că îl cunoaște. Când ea urcă scara și-și întoarse spre el pentru ultima dată fața de sărmană idioată, care crede în fericire, el își repetă că, să fie al naibii, dar nici lui nu-i venea nimic pe gratis, că și pe maică-sa ticălosul de taică-său a tratat-o ca pe o prostănacă și asta o viață întreagă și că, totuși, era mama lui, nu? La urma urmei, ducă-se totul dracului!

Își cumpără un hamburger într-un bar cu autoservire, privind în noaptea de dincolo de geam. Se afla pe un chei care-l prelungea pe cel al mesageriilor. Rămase acolo multă vreme, pentru că,

oriunde în altă parte, l-ar fi costat mai scump și pentru că știa din experiență că la lăsarea nopții trebuia să știi să aștepti, cu încăpățănare, nemișcat, și că, mergând de colo până colo, scăpai din mâini momentul potrivit. Zări Thunderbird-ul alb oprindu-se pe chei către ora unsprezece, în timp ce mânca un al doilea hamburger, bând încă un sfert de vin și nu observă înăuntru mașinii decât un fular verde sau albastru, dar în spate placa de înmatriculare din departamentul Senei. Își spuse că, în sfârșit, dar după câtă vreme! are o șansă.

Când ieși din bar, tânără cobora din mașină. Era subțire și înaltă, îmbrăcată în alb. Își scoase fularul și părul ei auriu străluci sub felinarele de pe marginea cheiului. Avea un pansament la mâna stângă. Fata trecu strada, intră într-o cafenea aflată ceva mai departe. Mersul ei, în același timp încordat și lin, i se păru plăcut.

Înainte de a se duce să arunce o privire în cafenea, Philippe trecu și el strada în sens invers, se învârti în jurul mașinii pentru a vedea dacă nu era cineva înăuntru. Nu era nimeni. Deschise portiera din partea volanului. Interiorul mirosea a parfumul doamnei. Găsi un pachet de Gitane cu filtru pe tabloul de bord, luă una, o aprinse cu aprinzătoarea mașinii, deschise buzunarul portierei, apoi valiza din spate; doi chiloți cu dantelă din nylon, o rochie de culoare deschisă, un pantalon, un costum de baie din două piese, o cămașă de noapte mirosind și ea a parfumul doamnei, în timp ce restul mirosea a nou. Își puse și valiza lui în mașină, fie ce-o fi!

În cafenea, pe care se mulțumi s-o privească prin geam, ea alegea un disc pentru tonomat. Între buze strângea un covrigel. El observă că ochelarii negri

aveau curburi interioare, care reflectau în mod curios lumina. Era mioapă. Avea vreo douăzeci și cinci de ani. Se servea prost de mâna dreaptă. Măritată sau combinată cu unul în stare să-i ofere un Thunderbird în ziua de Crăciun. Când își aplecă pieptul deasupra tonomatului, văzu că stofa fustei era întinsă pe niște rotunzimi plăcute, tari, cu pulpe lungi, dar că își murdărise fusta în mai multe locuri. Avea o pieptănătură cuminte, o guriță mică și un nas mic. În timp ce-i vorbea unei roșcate turbate, aflată la casă, observă de asemenea că avea necazuri sau o suferință, pe scurt, un zâmbet trist. Oamenii – mai bine zis toți clienții – îi aruncau priviri scurte, insistente, dar ea nu observa. Asculta un cântec al lui Bécaud pe care-l auzea și el prin geam, care-i spunea că se afla singură pe steaua ei. Părăsită de curând, de astea nu te poți apropia niciodată.

Nu era bogată, sau cel puțin era una de dată recentă. N-ar fi putut spune de unde știa. Poate pentru că o fată bogată nu se plimbă singură la Chalon, la unsprezece noaptea – dar la urma urmei, de ce nu? Sau, din cauza valizei, care conținea prea puține lucruri și o perie de dinți. Tot ce știa era că dacă dăduse peste una ca asta, putea să oprească de pe acum un camion. Nici pe astea nu le poți păcăli niciodată.

Se așeză în mașină și începu să aștepte. A prins Europe I și și-a mai aprins o țigară. O văzu ieșind din cafenea, trecând strada și oprindu-se foarte departe, în fața fluviului. Când se întoarse, mersul ei ciudat și frumos: îl făcu să ghicească că era o fată așezată, rezonabilă, dar și un lucru care îi dădu curaj, anume că, odată taiorul scos de pe ea, era ahtiată după mângâieri, ceea ce-i desființa orice șansă de scăpare.

Când deschise portiera se dădu ușor înapoi și, auzind că era cercetată pentru întârziere, nu-și arătă într-un mod deosebit uimirea. Se așează la volan, își trase fusta ca să-și acopere genunchii și spuse, căutându-și cheile în geantă:

— Nu care cumva să-mi spui că m-ai mai văzut. Mi-e lehamite de povestea asta.

Avea glasul cel mai limpede pe care-l auzise vreodată, părea că pronunță fiecare sunet al cuvintelor pe care le folosea. Îi răspunse, în lipsă de ceva mai bun:

— Bine, bine, ai să vorbești pe drum. Știi ce oră e?

Cel mai stânjenitor lucru erau ochelarii. Două ovale mari, negre, în spatele cărora se putea ascunde orice. Auzi glasul ei tăios:

— Coboară repede din mașină.

— Nu-i mașina dumitale.

— A, da?

— Ei bine, da. Am văzut actele din buzunarul portierei.

Ridică din umeri și spuse:

— Fii drăguț, vrei? Coboară repede.

— Vreau să merg la Cannes.

— Bravo, dar coboară. Știi ce fac dacă nu coborî?

— Mă duci la Cannes.

Fata nu râse. Îi dădu o ușoară lovitură scurtă peste picioare, pentru că își proptise tălpile în parbriz, iar el se așează cum trebuie. Ea-l privi un moment apoi îi spuse:

— Nu pot să te duc la Cannes.

— Asta-i tare rău.

— Dar ce vrei exact?

— Să văd ticăloasa asta de mașină plecând, fir-ar să fie!

Ea clătină din cap, părând să zică da, și învârti cheia de contact. Știa că fata nu era deloc de acord. Nu fu deci surprins văzând-o făcând un viraj de toată frumusețea pe trotuar și îndreptându-se spre centrul orașului. Își spunea că era în stare, fără multe vorbe, să-l ducă în fața unui comisariat. Dar nu, nu era genul ei.

O luă pe o stradă la stânga și opri să citească numele străzii. Își întindea gâtul, pe care-l avea foarte subțire, și o altă mașină, venind din sens invers, trebui să se oprească și ea. Conducătorul îi strigă niște prostii prin portieră. Ea nu răspunse și nici Philippe și se garară ceva mai departe, în fața unei firme de neon: „Hotelul Renașterea”. Îi trecu, desigur, o idee prostească prin cap, dar și înfumurată; și-o izgoni din minte.

— Rămân în mașină, sau vin cu dumneata?

— Vino, fă ce vrei.

Coborî și o ajunse pe trotuar. Era mai înalt cu un cap decât ea. Îi spuse de-a dreptul că dacă va continua să-l tutuiască atunci va face și el la fel.

— Încearcă numai, că trezesc tot Mâcon-ul.

— Încă nu suntem la Mâcon, ci la Chalon-sur-Saône.

— Tocmai asta e, că o să mă audă până acolo.

Își ridică obrazul spre el, indiferentă, gata să răspundă la orice, cu aerul unei fete care a trecut prin multe, dar el avu în același tâmp siguranța, aproape fizică, că îi va cădea în brațe chiar în noaptea aceea, că îi va cunoaște ochii și că a doua zi vor fi împreună în locuri mai însorite. Ea întârzia să împingă ușa cu geam a hotelului. Se gândea, probabil, la fel ca el, pentru că, dintr-o dată, fără a înceta să-l privească, dar cu glas schimbat, cam plictisită, îi spuse:

— N-am să-ți fac greutăți, n-ai grijă.

Apoi intră în hotel.

Înăuntru se petrecu o scenă pe care el a înțeles-o destul de greu. Tânără îl întrebă ceva pe un domn elegant, așezat în spatele biroului direcției și apoi pe soția lui, venită între timp acolo. Avea o cameră reținută telefonic. O chema Longo. Îi întreba dacă nu dormise și ieri noaptea în acest hotel. Oamenii se simțeau prost și descumpăniți, se priveau prostește între ei.

— Dar, în sfârșit, domnișoară, dumneavoastră trebuie să știți mai bine, nu?

Ei n-o văzuseră acolo. Paznicul de noapte o primise, dar astă-seară, ca în toate sâmbetele, era liber. Tânără replică:

— Într-adevăr? Ce ușor vă vine.

— Nu dumneavoastră ați fost ieri-seară?

— Tocmai asta aș vrea să știu.

Philippe stătea lângă ea și se juca fără să-și dea seama cu o scrumieră luată de pe tigheea, rotind-o în jurul soclului unui creion cu pastă. Mișcarea asta o deranjă, se vede, căci, fără a întoarce ochii îi puse mâna dreaptă pe braț și n-o mai retrase. Apăsarea ei era de o blândețe aproape frățească. Degetele erau foarte fine, alungite, cu unghiile tăiate scurt și nelăcuite. Mașina de scris, își zise Philippe. Mai spunea că dacă a dormit într-adevăr acolo, trebuie să fi rămas o fișă, un nume într-un registru.

— Avem fișa dumneavoastră, am mai spus-o și polițistului când a telefonat. Ați venit foarte târziu, încât contează pentru azi.

Patroana începuse să se enerveze, scotocind în hârtiile de pe policioara așezată deasupra biroului. Puse un cartonaș alb în fața tinerei femei, care îl privi

doar în fugă, fără să-l ia în mână:

— Nu e scrisul meu.

Bărbatul interveni numaidecât:

— Cum vreți să fie scrisul dumneavoastră, din moment ce a fost completată de paznic? Se pare că i-ați spus că sunteți stângace și aveți un pansament la mâna stângă. Îl mai aveți încă. Nu-i adevărat că sunteți stângace?

— Ba da.

Omul luă fișa și o citi cu o voce ușor tremurată:

— Longo. Danielle, Marie, Virginie. Douăzeci și șase de ani. Lucrează în publicitate. Vine de la Avignon. Locuiește la Paris. Naționalitate franceză. Nu sunteți dumneavoastră?

Ea părea cu totul dezorientată.

— Veneți de la Avignon?

— E ceea ce i-ați spus paznicului.

— E o tâmpenie.

Omul făcu cu brațele un gest de neputință, fără să răspundă. Nu era vina lui că ea spunea tâmpenii. Philippe cuprinse în palma lui mâna călduță care îi zgâria mânăca pulovărului. Întrebă încet:

— N-ai mai fost niciodată aici?

— Sigur că nu! E bine pusă la punct comedia lor.

— Paznicul de noapte poate fi găsit, dacă vreți.

Îl privi câteva clipe, apoi dădu din umeri, spuse că nu era nevoie și se îndepărtă. Redeschise ușa cu geamuri, fără la revedere, fără nimic.

— Nu luați camera? Întrebă patroana, cu un glas ascuțit.

— Ba da, răspunse ea, ca și ieri. Mă culc în altă parte, dar figurez aici. Ca să par interesantă:

În mașină își aprinse o țigară, suflă fumul enervată, cu mintea plecată în vacanță. Philippe socoti că e mai

bine să tacă. După două minute, dădu drumul la motor, făcu câteva ocoluri pe străzi și îl aduse înapoi, pe cheiul de unde îl luase.

— N-am intenția să călătoresc noaptea asta. Nu pot să te duc la Cannes. Te-am făcut să-ți pierzi timpul și îmi pare foarte rău. Dar așa stau lucrurile.

Se aplecă repede și deschise portiera. El nu încercă să-i cuprindă umerii, și încă și mai puțin s-o sărute, pentru că s-ar fi ales cu o pereche de palme și, când nu ești în situația să le poți da înapoi, o pereche de palme sunt o piedică de netrecut. Preferă să spună că nu se duce la Cannes și că mințise.

— Asta-i foarte urât.

— Trebuie să iau un vapor la Marsilia, în ziua de 14. (Altă minciună.) Pentru Guineea.

— Ai să-mi trimiți o ilustrată. Te rog, coboară.

— Am un contract de muncă în Guineea. Reactoarele de avion. Am obținut o diplomă în timpul milităriei. Aș putea să-ți povestesc o mulțime de lucruri despre reactoare. E instructiv, știi?

— Cum te cheamă?

— Georges.

— Și ești ce, țigan sau spaniol?

— Jumătate țigan, jumătate macaronar, jumătate breton. Acum vin de la Metz. Îți pot povesti o mulțime despre Metz.

— Sunt alergică la povești exotice. E adevărată povestea cu reactoarele?

El ridică mâna dreaptă, se făcu că scuipă și spuse:

— Au nevoie de tehnicieni.

— Credeam că nu angajează decât asiatici.

El își alungi ochii cu ambele arătătoare.

— Nu vezi, sunt puțin și asiatic.

— Te asigur că mă voi opri să dorm undeva. Pe

săturate.

— Pot să te aștept în mașină.

— Nici nu poate fi vorba.

— Desigur că aş putea să dorm cu dumneata.

— E cu neputință, mă zbat, lovesc cu picioarele.

Totuși, sunt destule mașini care merg spre sud! Vrei un sfat?

— Sunt major.

Ea își clătină capul, oftă și puse din nou Thunderbird-ul în mișcare. Philippe îi spuse că dacă ar vrea, mâine ar putea conduce el. Nu trebuia să-i fie prea ușor cu mâna rănită. Îi răspunse: frumosul meu luceafăr, până mâine, găsesc eu o cale să mă descotorosesc de tine.

La ieșirea din oraș opri în grădina unui hotel, cu Dumnezeu știe câte stele, ticsit cu alte mașini înmatriculate în departamentul Senei sau în străinătate. Fata coborî, el rămase pe loc.

— N-ai bani să închiriezi o cameră?

— Nu.

— Ai mâncat?

— Începusem, dar mi-ai tăiat pofta.

Ea făcu câțiva pași șovăitori spre poarta iluminată. Câteva ferestre mari erau deschise și prin ele se vedeau niște clienți întârziați la o masă. Se opri și se întoarse spre Thunderbird:

— Ce faci? Nu vii?

O ajunsese din urmă; era înaltă, obosită, blondă și încântătoare. Ceru și primi o cameră cu baie și o altă cameră la etajul de mai sus, pentru el. În ascensor, el îi spuse:

— Am și eu nevoie de o baie.

— Bineînțeles; mâine dimineață ți-o împrumut pe a mea. Dacă vrei am să te spăl pe spinare. Așa e în

regulă, da?

Intră cu ea într-o cameră mare, cu perdelele lăsate. Un om cu șorț albastru venea în urma lor, ducând bagajele. Văzând valiza lui Philippe, se miră:

— Asta nu-i a mea. Ai găsit-o în mașină?

— E a mea, răspunse Philippe.

— Ei asta-i, știi că-i bună, ai mers la sigur.

Îi dădu omului un bacșiș, ceea ce îi luă mult timp din cauza mâinii, și îi ceru să le servească ceva, chiar rece, în sala de mese. Pentru doi. Va coborî într-un sfert de oră. Omul de serviciu odată plecat, ea lovi ușor cu piciorul în valiza lui Philippe și-i arătă ușa deschisă.

Ieși și o lăsă în pace. Era trecut de miezul nopții dar de jos se auzea râsul gros al unui întârziat. Camera lui era mult mai mică, mai puțin plăcută și dădea spre grădină. Privi Thunderbird-ul, stătu puțin pe gânduri, apoi deschise valiza, se spălă pe obraz și pe dinți și se gândi că ar putea să pară deplasat dacă s-ar schimba. Închise ușa după ce se străduise să nu coboare îndată, citind regulamentul afișat pe spatele ei.

Când intră la fată fără să bată, o găsi în picioarele goale, chiloți și sutien alb, întinzând cu grijă taiorul alb ud, pe două scaune, lângă o fereastră. Purta ochelari cu sticle albe, cu rama metalică, care lăsau să i se vadă mai bine obrazul – lui îi plăcea mai mult așa – iar trupul era cum și-l închipuise, suplu și delicios. Îl întrebă dacă nu vede o vază de sticlă șlefuită, lângă ușa camerei de baie. Îi răspunse că o vede.

— Dacă nu ieși imediat, ți-o sparg în cap.

Coborî s-o aștepte pe domnișoara „patru ochi” în sala de mese. Își făcu apariția în pantalonul turcoaz, pe care-l văzuse în valiză și care stătea ațâțător de

întins pe ea, ca, dealtfel și puloverul alb, iar pe ochi purta din nou ochelarii barbari.

Lui nu-i era foame. Cu brațele goale, în fața lui, o privi cum își înfigea lingurița într-un pepene galben la gheață, în timp ce el îi tăia carnea în bucățele mici. Fata vorbea cu o voce înceată, puțin tristă. Spunea că e directoarea unei agenții de publicitate și se ducea să se întâlnească cu niște prieteni la Monte-Carlo. Îi povesti o istorie încurcată, plină de oameni care o recunoșteau peste tot, afirmând că au văzut-o în ajun și el observă că nu-l mai tutuia.

Când înțelese oarecum aventura ei, izbucni în râs. Și bine făcu, deoarece își dădu îndată seama că-i era recunoscătoare pentru acest râs:

— Și dumitale ți se pare curios, nu-i așa?

— Da, cred că da. Cineva ți-a jucat o festă. Unde spui că era șoferul cu violetele?

— Înaintea autostrăzii de la Auxerre.

— Probabil că umblă des pe naționala numărul 6 și cunoaște oamenii de peste tot. Le-a telefonat și te-au făcut să depeni timpul de-a-ndoaselea.

— Dar polițistul? Crezi că un polițist se poate deda la asemenea idioții?

— E fără îndoială un prieten sau o rudă a garajistului. În orice caz, cam așa ceva. Găsești că e nevoie de multă inteligență ca să fii polițist?

Își privea pansamentul. Chipul ei avea aceeași înfățișare ca atunci când o privise la Chalon, prin fereastra unei cafenele. Ceilalți consumatori pleaseră. Philippe îi spusese că unele glume se termină prost, că se zbătuse din răspuțeri când au vrut s-o sperie la stația de benzină și că s-ar putea să se fi rănit singură. Sau să i se fi făcut rău și să fi căzut pe mâna stângă.

— N-am leșinat încă niciodată.

— Asta nu înseamnă că nu poți leșina.

Dădu afirmativ din cap, iar el își dădu seama că fata nu dorea altceva decât să fie calmată. Era aproape ora unu. Dacă vor mai vorbi mult despre povestea asta absurdă, nu-i va mai rămâne timp să se strecoare la ea în pat. Îi spuse deci că acum totul s-a terminat, iar cei ce au vrut să râdă de ea ar fi tare mulțumiți dacă ar ști că se mai frământă din cauza asta.

— Cum e zâmbetul duminică?

Îi zâmbi, forțându-se vădit să uite de după-amiaza aceea; dar putea oare să-și uite mâna, care o durea?

Durerea aceasta putea deveni o piedică de neînlăturat pentru el. Fata avea dinții mici, pătrați, foarte albi, iar cei doi din mijloc ușor depărtați. O întrebă cu un glas prevenitor:

— Dar ochii, aș putea să-i văd și pe ei?

Făcu da cu capul, dar își pierdu zâmbetul. Băiatul întinse mâna peste masă și-i scoase ochelarii. Se supuse fără împotrivire, fără să încerce să-l prindă corect în linia privirii, care era întunecată și nu reflecta decât lămpile. El o întrebă, pentru că simțea nevoia să rupă tăcerea, cu o stânjeneală în glas:

— Cum arăt acum?

Ar fi putut răspunde: tulbure, descompus, picassian sau linge-blide, orice, ca să se apere.

Dar, în loc de toate astea, îi spuse:

— Sărută-mă, te rog.

Îi făcu semn să-și apropie obrazul. Se apropie și ea. O sărută ușor pe buzele calde și nemișcate. Apoi îi puse la loc ochelarii. Se uita fix spre fața de masă, în timp ce el o întrebă cu aceeași stânjeneală surprinzătoare în glas câte vase erau de spart în

camera ei. Îi zâmbi foarte scurt, ca și cum se lua singură peste picior, și îi jură cu o voce galeșă, schimbată, că va fi cuminte, serios că da, ți-o făgăduiesc și apoi, deodată, își ridică ochii și el văzu că voia să spună ceva și că nu izbutea. Îi spuse numai că el era asiaticul-țigan-breton, venind din Metz, care-i plăcea cel mai mult.

În cameră, unde o lampă joasă își arunca lumina spre tavan, ca o stea mare, se lăsă dezbrăcată, agățându-se de gâtul lui cu mâna dreaptă, atâta vreme cât mai avea puloverul pe ea, iar el o sărută, o mângâie îndelung pe pat înainte de a-i scoate acel pulover cu foarte multă grijă și multă vreme înainte de a desface așternutul și tot atât de multă vreme înainte de a se dezbrăca pe sine, fără să se depărteze de ea, ridicând-o când cu un braț, când cu celălalt, cu părul ei blond plimbat ca o mângâiere pe obraz, apoi rosti pe umărul ei cuvinte de neînțeles, își simțea răsuflarea rugătoare pe pielea ei, cu inima zbatându-i-se în piept și genele fetei care se închideau de plăcere.

Mai târziu ea îi sărută spinarea goală, lungă și frumoasă, în timp ce el dormea pe brațul ei drept. Stinse apoi lampa, fără să-l deranjeze. După aceea adormi și ea. Avu impresia că se trezise la fiecare ceas din noapte, dar poate din pricină că adormise cu buzele pe umărul băiatului și astfel îl simțea tot timpul acolo. Mult mai târziu, se luminase de zi, în cameră s-a strecurat prin perdele o lumină albăstruie și acum el era cel care o privea; ea simțise acest lucru încă înainte de a-și deschide pleoapele. Gură în gură, cald și lipit de ea, îi murmură: Dany, Dany, ți-e bine? Ea râse cu un râs adevărat. Apoi el adormi din

nou, cu o dorință vizibilă de a face pe viteazul, dar ochii i se închideau, iar capul se și afla în nori.

Cu cea mai gingașă dibăcie se strecură dintre brațele lui, își puse ochelarii incolori și își umplu picătură cu picătură baia, cu ușa închisă. Chipul propriu, reflectat în oglindă, o surprinse, părând al alteia. În afara unei umbre sub ochi, nu mai rămăsese niciun semn al necazurilor de ieri, iar soarele din ajun reușise chiar s-o coloreze. Străbătând camera, adună îmbrăcămintea băiatului care zăcea pe mochetă; atârână de un umeras pantalonul, cămașa, puloverul gri al celui pe care-l și botezase Georges Cutărică. Simți într-un buzunar prezența unui portmoneu și îi veni respingătoarea idee de a vedea ce conține; o îndepărtă însă, fără prea mare greutate. Nu înseamnă că dacă te-ai purtat în treacăt ca o curviștină, să te înjosești procedând ca o soție detestabilă. De fapt, voia să știe numai un singur lucru.

Se înfășură cu un prosop pufos, reveni în cameră se aplecă peste el și îl deșteaptă pe jumătate ca să-l întrebe dacă era adevărat că pleca pe ziua de 14 acolo unde a înțărcat dracul iapa. Îi răspunse că nu, că nu era decât o glumă ca s-o înduioșeze și... noapte bună. Îi ceru să jure că n-avea de luat niciun vapor, iar el ridică mâna dreaptă la câțiva centimetri de pernă, spuse: jur! și în continuare adăugă: acum văd că ai început să mă chinuiești serios, apoi adormi din nou.

Dany își făcu baia și, după aceea, comandă în șoaptă cafea la telefon. Se duse la ușă să ia tava din mâna cameristei și îi dădu taiorul uscat să-l calce. Bău două cești dintr-o zeamă fără gust privindu-l pe intimul ei străin dormind în propriul ei pat. Apoi, nu se mai putu reține, se închise în baie și făcu inventarul

portofelului. Nu se numea Georges, ci Philippe Filanteris, era născut la Paris și era mai tânăr ca ea cu exact șase zile. Fu fericită să afle că erau născuți în aceeași zodie, cel puțin horoscopul lor nu se va contrazice, dar nu se putu împiedica să fie cuprinsă de un fel de panică, atunci când văzu că avea cu adevărat un bilet de călătorie pe vapor. Pleca, așadar, în 14 (la ora 11, de la cheiul Joliette), nu în Guineea, ci la Cairo, Așa-i trebuia, n-avea decât să nu se uite.

Îi pregăti o baie, ceru un mic dejun complet, pe care băiatul îl înfulecă cu multă poftă, în baie. Dany stătea pe marginea cadei, aproape de el, înfășurată în prosop și, din timp în timp, o săruta pe pulpe, cu părul ud learcă, liniștit, cu ochii mari, negri, iscoditori, cu gene necrezut de frumoase, cu mușchi lungi care jucau sub piele. Fata își frământa mintea în toate felurile. N-avea un ban și, dacă n-ar fi întâlnit-o pe ea, ar fi găsit alta. Atunci ce voia? Își mai spunea, Doamne, suntem deja duminică, în 12, poate că își va schimba totuși planul înainte de plecarea vaporului, fiindcă băieții, ca și fetele, nu fac dragoste fără să iubească câtuși de puțin; povești și iarăși povești.

Philippe ceru prin telefon valiza pe care o lăsase în cealaltă cameră. Scoase din ea un costum deschis de vară, puțin mototolit, și își puse o cravată neagră. I-a spus că nu vrea să poarte cravate de altă culoare din cauza morții mamei sale. Apoi, o ajută să se îmbrace. Îi ceru să rămână cu ochelarii necolorați și ea scorni ceva, că era cu neputință, fiindcă nu puteau servi decât la distanță mică. Băiatul îi răspunse că acum va conduce el. Rămase deci cu ochelarii albi. Când fu gata, o strânse tare la piept, în picioare, lângă ușă, ridicându-i puțin fusta taiorului ca să-i mângâie picioarele, sărutând-o cu buze mirosind încă a cafea,

spunându-i că i se pare o veșnicie până ce vor putea intra din nou într-o cameră.

Plouase toată noaptea, iar capota și caroseria „Păsării furtunii” erau acoperite de constelații de perle strălucitoare. Trecură prin Tournus, unde i-a așteptat soarele, apoi prin Mâcon, unde clopotele băteau pentru slujba de amiază. Dany îi spuse că dacă el voia, nu se va mai duce să se întâlnească cu prietenii la Monte-Carlo și că vor rămâne împreună până la plecarea vaporului. El îi repetă că n-avea de luat niciun vapor.

După Villefranche, cu mașina descoperită, o luară pe un drum care ocolea Lyon-ul. Șoseaua se strecura șerpuind printre stâncile masive și întâlneau aproape numai camioane. Băiatul cunoștea drumul. Se vede că mai fusese de multe ori pe aici. Ajungând la Tassin-la-Demi-Lune, Dany se gândi la perechea întâlnită în restaurantul de pe autostradă, înainte de Fontainebleau și incidentul îi readuse brusc în memorie ceea ce se petrecuse ieri. Nimic nu putea fi mai ireal, cu toate acestea simți cum o cuprinde din nou neliniștea. Se apropie de el, își lăsă o clipă capul pe umerii lui și totul se mistui.

Băiatul vorbea puțin și întreba mult. Dany scăpa cum putea de întrebările stânjenitoare – a cui era mașina, cine o aștepta la Monte-Carlo? Îi făcu o descriere fugară a întreprinderii ei de publicitate; era cam tot în afară de Caravaille. Se concentră apoi asupra amintirilor de la orfelinat și el râdea de câte ori venea vorba de maica superioară. O găsea nostimă pe femeia aceasta bătrână și se gândea că ar fi putut ține la ea. Reciproca n-ar fi fost, desigur, în niciun caz de luat în considerare. Ba da? Dany zice că nu se putea ști niciodată, dar în adâncul sufletului ei,

maica superioară îi repeta întruna: „Dacă aş mai trăi, aş face să nu mai fii atât de încântată privindu-l, şi nu pentru a-l pedepsi pe el din pricina poftelor tale de a tot cădea pe spate, ci pentru răul pe care ți-l va pricinui. Şi în primul rând spune-i să meargă mai încet, o să muriţi amândoi cu sufletul mânjit şi într-o maşină care nu vă aparţine”.

După Givors, trecură Ronul şi intrară pe naţionala 7, care mergea de-a lungul fluviului, prin mici localităţi în haine de sărbătoare: Saint-Rambert-d'Albon, Saint-Vallier, Tain-l'Hermitage. Se opriră să ia dejunul la câţiva kilometri de Valence.

Soarele era mai cald, glasurile mai meridionale, Dany se reţinea din răspunderi să nu exprime în mişcări şi pe chip ceva irezistibil, care probabil că era fericirea. Luară masa în grădină, cum dorise ea în ajun, când era singură, şi pe meniu descoperi chiar şi spaghetti. Philippe îi povesti despre unele locuri pe care ea mărturisise că nu le cunoaşte, unde s-ar putea iubi seara, s-ar putea îmbăia şi apoi din nou iubi a doua zi, atât cât va voi ea. Din toate a ales Saintes-Maries-de-la Mer şi zmeură, pentru că asta trebuia să i se potrivească unui ţigan, chiar fals şi prea puţin catolic.

El o lăsă câteva minute singură ca să telefoneze unui „prieteni”. Când se întoarse, simţi că era îngrijorat Zâmbetul lui n-a mai fost acelaşi niciun moment. Văzu, pe când plătea nota, că nu telefonase la Metz sau la Paris, pentru că ar fi costat cu mult mai scump. Atât e de puţin dibace cu mâna dreaptă, încât nu putu să-i ascundă că-şi scotea banii dintr-un plic de salarii, dar băiatul nu puse nicio întrebare şi poate că nici nu observase. Îi era necaz că nu prevăzuse acest lucru, în loc să folosească bobul de mază care

îi servea drept creier ca să-i scotocească lui prin portofel.

Traversară Valence, care era un oraș luminos, cu platani bătrâni, intrară în altă localitate și mai luminoasă, părând mai cunoscută decât cele pe care le străbătuse. Ronul, strecurându-se în vale, sub șosea, se usca printre limbile de nisip, iar după Montélimar, pământul, stâncile și arborii păreau să fie niște creații primitive ale soarelui.

Mâna stângă n-o mai durea, dar o jena când voia să țină brațul pe umărul băiatului. El conducea repede, cu un profil încordat pe care avea să și-l amintească întotdeauna, îi aprindea țigările, le lua uneori înapoi pentru câteva clipe să tragă câteva fumuri din același chiștoc. Îi plăceau locurile unde el era obligat să încetinească, pentru că atunci întorcea capul și o săruta, sau îi puneă pe genunchi o mână protectoare.

Orange. După ce ocoliră Avignon-ul, șoseaua era lungă, dreaptă și mărginită de platani. Un pod cu mai multe culoare peste Durance. Philippe și-a deschiat cămașa la piept, vorbea despre mașini (Ferrari), de cai (Gélinotte, Sea-Bird), despre filme (Lola Montés, *Jules și Jim*), dar nu scotea o vorbă despre el. Dany continuă să-i spună Georges. Se opriră la o berărie, la Salon, ca să bea un pahar la tejea, în timp ce se umplea rezervorul de benzină. Ca în timpul dragostei, el avea părul lipit pe frunte și ea de asemenea. Râseră în același timp, fără să spună ceva, pentru că se gândeau amândoi la același lucru.

Au mai mers zece sau douăzeci de kilometri, dar el conducea mult mai încet, o săruta mai des și mâna îi devenea din ce în ce mai insistentă. Dany își spuse că de data asta nu va scăpa. Nu i se mai întâmplase

niciodată treaba asta într-o mașină și inima o luase puțin razna.

Dar el nu se gândea întocmai la același lucru. Intră într-adevăr pe un drum lateral, care ducea la Miramas, însă după ce opri Thunderbird-ul la marginea șoselei, îi ceru să coboare. Cunoștea bine locurile, se vedea asta. De la o poștă, lucru pe care i-l confirmă. Se plimbară printr-o pădure de pini, în mijlocul unui concert asurzitor de greieri și, ajunși pe culmea unei coline, zăriră în depărtare heleșteul de la Berre, încremenit ca o pată mare de soare.

Gândurile lui Dany se încâlceau. Îi era cald. Îi era rușine și îi era frică. Nu mai știa exact de ce îi era frică, dar părăsind „Pasărea furtunii”, i-a venit în minte, ca într-un film cu suprainpresie, o imagine pe care n-o putea recunoaște. Era camera ei, sau poate aceea pe care i-o dăduseră la Caravaille. În orice caz, Anita se afla acolo, nu Anita de azi, ci aceea pe care o părăsise într-o seară, cu multă vreme înainte, atât de multă încât ar fi putut să nu-și mai amintească, acea Anita care-și pierduse sufletul în zorii unei zile, pe care o vedea plângând pentru prima dată și pe care o bătuse și o aruncase afară – de ce oare greierii nu tac odată?

Băiatul o așează alături de el, pe o stâncă mare acoperită cu mușchi uscat. Îi descheie taiorul, așa cum se așteptase și ea, cum se pregătise ca să nu aibă aerul unei idioate ofensate, dar el o lăasă după ce o mângâiasse prin sutien. O întreabă ceva, dar cu un glas atât de scăzut, încât ea abia înțelegea. De fapt înțelesese foarte bine și nu fu nevoie ca el să repete întrebarea. Ceea ce nu înțelegea însă, era de ce îi pusese această întrebare, care nu semăna defel cu persoana lui și, de asemenea, de ce, deodată, ea nu-i

mai recunoștea deloc chipul închis, nici ochii fugari. Voia să știe câtor bărbați aparținuse înaintea lui – acesta fusese termenul folosit.

Îi răspunse: unuia singur. El dădu neîncrezător din umeri, iar ea îi spuse că ceilalți nu contau. El ridică din nou din umeri. Atunci ea mărturisi că au mai fost doi, dar că era chiar așa, aceștia nu contau.

— Atunci povestește-mi despre primul.

— N-am chef.

Ea încercă să-și încheie taiorul cu mâna dreaptă, dar el o împiedică.

— Când s-a întâmplat?

— E mult de-atunci.

— Îl iubeai?

Ea știa, după felul cum continua discuția, că era o gafă, dar nu se putu stăpâni să n-o spună și să tăgăduiască totul:

— Îl mai iubesc și azi.

— El te-a părăsit?

— Nimeni n-a fost părăsit.

— Și-atunci? De ce nu v-ați căsătorit, să faceți o droaie de copii?

— Bigamia e interzisă.

— Dar divorțul pentru ce e?

— Nu, tocmai că nu se putea.

Ea îi surprinse privirea, o privire aproape rea. Îi luă brațul și o făcu instinctiv cu mâna bandajată, șoptindu-i încet:

— Apoi, mai sunt și altele. În primul rând din pricina copiilor.

— Cât a durat?

— Doi ani.

— Cum îl cheamă?

— Te rog!

— Soția cum arată?

— Foarte bine, foarte drăguță. N-am întâlnit-o niciodată.

— Atunci de unde știi că e drăguță?

— Uite că știu.

— Pe el l-ai mai văzut de atunci?

— Da, da! De două ori! (Începuse să se enerveze, era prea mare tâmpenia și nu reușea să se încheie.) Vrei și datele? 11 septembrie, acum doi ani și 17 august anul trecut! Înțeles?

— Cu toate astea nu și-a părăsit soția! Prin urmare ea nu-i o umbrelă de vreme rea. Nu-i una rea de muscă pe care s-o întâlnești la Chalon și căreia să-i faci felul două ore mai târziu! Înțeles?

Era prea cumplit ca s-o doară atât cât crezuse. O durea mai mult că nu-și dădea seama de ce el devasta totul în felul acesta, de ce dezlănțuise voit o asemenea ceartă fără rost.

— Ei, hai, spune-o!

— Ce să spun?

— Că sunt un ticălos!

Ea renunță. Scoase ochelarii aburiți de căldură, luă o batistă din geantă ca să-și șteargă lentilele. Rămase apoi nemișcată cu ochelarii în mână dreaptă, căznindu-se să nu se gândească la nimic. Ghicea privirea lui îndreptată spre ea și, mai târziu, îi zise cu un glas de nerecunoscut:

— Îți cer iertare, Dany. Mă duc să iau țigările din mașină. În timpul ăsta o să ne mai liniștim.

Se aplecă asupra ei, îi încheie în sfârșit nasturii de la taior, iar ea simți pe buze un sărut, tot atât de gingaș ca cel de ieri, din sufrageria hotelului.

Dany avea aceleași buze ca atunci, călduțe și

nemișcate, aceiași ochi întunecați. Philippe plecă fără să se întoarcă și așteptă să ajungă printre copaci ca s-o ia la goană. Începând din acea clipă, principalul era să se grăbească. Nu se va mira numaidecât de întârzierea lui. Mai întâi va crede că e din cauza certei. Socoti că înainte de un sfert de oră nu va observa dispariția mașinii. Apoi cunoștea el împrejurimile, va avea nevoie de cel puțin treizeci sau patruzeci de minute ca să ajungă într-un loc de unde să telefoneze.

Dacă s-a înșelat și mașina era într-adevăr a ei, se va adresa direct poliției. Iar el va fi pierdut. Ar mai fi nevoie de alte zece minute ca să fie anunțați primii polițiști, dar cei dintâi preveniți, vor fi cei de pe autostrada Nordului și de la ieșirile din Marsilia. Văzuseră trecând Thunderbird-ul, care nu putea rămâne neobservat. Ar fi o idee s-o șteargă pe șoseaua spre Cassis.

Avea la dispoziție cel mult o oră ca să scape, dar nu era destul. Miza numai pe certitudinea că Dany Longo nu se va adresa, sau nu se va adresa îndată poliției: povestea pe care i-a înșirat-o la masă, în timpul nopții, era de neînțeles dacă și ea n-ar fi avut ceva de ascuns. Când ți se strivește o mână, atunci faci scandal, iar când un agent motociclist îți spune că te-a văzut dimineața și lucrul nu e adevărat, atunci nu-i dai dreptate.

Mai erau și alte ciudățenii la Miss Patru Ochi. Plicul de salarii din geantă. Mai întâi senzația că avea de-a face tot timpul cu două persoane diferite în același timp: una destul de șireată, vioaie, sigură de ea, cealaltă speriată, masochistă. Apoi, vorbea în somn. Nu rostea altceva decât un nume: maica superioara – și o frântură de frază care l-a neliniștit cu adevărat:

„Ești mort” sau „Omoară-l nu-l lăsa” sau „Omoară-mă”. Nu spusese toate astea decât de două ori, foarte aproape de gura lui și nu e sigur de înțelesul pe care trebuia să-l dea acestor cuvinte. Putea să mai fie și: „Tu, ești eu”, într-un moment de semitrezie, adresându-se lui, dar nu credea. Exista o fisură în fata asta.

Se urcă în Thunderbird, puțin ostenit, puse cheia de contact și aproape în aceeași clipă lansă motorul cu o ușoară accelerație. Cu siguranță că ea n-a putut să audă prin perdeaua de arbori și larma greierilor. Întoarse în tăcere, coborând în șanțul șoselei de fiecare parte a ei, din cauza lungimii mașinii. Se gândi că valiza lui Dany nu conținea nimic interesant pentru el, dar că putea deveni o povară stânjenitoare, o pierdere de timp mai mult. O luă, o deschise și o aruncă departe de mașină. Îmbrăcămintea se risipi prin ierburile de pe marginea șoselei. Îi venea greu să vadă pata turcoaz, caraghioasă, a pantalonului pe care îl purtase în ajun. Își spuse că e un trăsnet, chiar mai rău, dar coborî, îl luă de jos, îl înfășură ghem, îl puse înapoi în valiză și apoi se opri încremenit: ea era acolo, nemișcată, nici n-o auzise venind. După aceea își dădu seama că era doar rochia ei albă de muselin, agățata în niște măracini. Aruncă pantalonul la dracu, se așează la volan și accelerează.

La tabloul de bord era patru și jumătate. Aproape aceeași oră la care, vara trecută, furase o DS nouă. În același fel și în același loc. Atunci a avut nevoie de o oră și un sfert ca să se pună la adăpost, la Cassis, în garajul grăsunului Paul, prietenul lui de la Metz. Thunderbird-ul era o mașină mai puternică decât DS-ul, iar azi nu va mai repeta greșelile de parcurs făcute prima dată. Putea câștiga astfel cinci sau zece

minute. Ca să prindă curaj își spunea că s-ar putea chiar un sfert de oră, dar știa că nu era decât o amăgire.

Reintrând pe șoseaua națională, era fericit că nu întâlnise nicio mașină pe scurtătura unde o lăsase pe Dany. Există un drum departamental spre Miramas, la doi kilometri spre sud, mai bine întreținut, mai larg și mai des folosit. S-ar putea ca Miss Patru Ochi să aibă nevoie de mai mult timp decât prevăzuse el ca să fie luată de o mașină.

După săvârșirea loviturii de anul trecut, n-a mai auzit niciodată vorbindu-se de doamna din DS. Nu știa cum a reacționat. Cu atât mai bine, desigur, dar îi părea puțin rău, căci de data aceasta ar fi putut să-și îmbunătățească, fără îndoială, planul. Mai ales că acum risca mai mult. Femeia din DS era măritată cu un medic din Arles: desigur că renunțase la mașină ca să evite un scandal. Philippe o întâlnise la Roanne, unde venise să vadă nu mai știa pe cine, la un azil de bătrâni. Era timidă, durdulie, lăsată pe jumătate fecioară de soțul ei, înnebunită într-atât de primul adulter, încât a cumpărat pe drum – la Tarare mai precis – o ediție de lux a Doamnei Bovary: ce mai vorbă, o fraieră de prima mână, ambalată în celofan. Dealtfel, nu și-a pierdut mult timp. Sub arborii de pe colină, i-a scos totul de pe ea și a dat-o gata în așa fel, încât soțul ei, medicul, afară doar dacă era un prost, nu putea să mai aibă nicio îndoială asupra ghinionului care l-a păscut; apoi, a doborât-o cu un pumn la stomac, a acoperit-o cu rochia și a plecat. A aruncat lenjeria de corp, pantofii și geanta (din care n-a luat decât banii) în fundul unei lăzi de gunoi, la Marsilia.

Acum nu mai resimțea aceeași spaimă de atunci,

cu toate că neglijase să fie la fel de precaut. Nu l-a lăsat inima s-o despoaie pe Miss Patru Ochi și încă mai puțin s-o lovească. Și-a spus toată după-masa, după ce i-a telefonat lui Paul grăsunul, că ar fi trebuit s-o facă, totuși, dar în cele din urmă n-a putut. Disprețuia toate femeile, ca pe niște ființe hrăpărețe, egocentrice și meschine. Le deosebea doar printr-un singur lucru: cele înzestrate cu o oarecare simplitate îl dezgustau mai puțin. Dany Longo izbutise să-i fie chiar simpatică în trei rânduri: spunându-i pe pragul unui hotel „N-am să-ți fac greutăți, haide”; apoi, lăsându-și, în fața biroului aceluiași hotel, mâna pe brațul lui, ca și cum ar fi avut în el un frate în mijlocul unei lumi dușmănoase; și, mai cu seamă, atunci când îi scosese ochelarii, la masă. Avea un obraz tot atât de lipsit de apărare ca și inima propriei sale mame, moartă la patruzeci de ani, celibatară, având ca singură mângâiere, la căpătâiul patului de spital, pe lepădătura ei de bastard, care n-ar fi putut consola niciun câine râios de pe stradă.

Trebuia s-o uite foarte repede pe Dany Longo (Marie-Virginie), îi făcuse și așa destule concesii. I-a lăsat geanta ca să se poată descurca, a provocat o ceartă pentru a o ajuta să nu creadă tot ce se spune și îi acordase un răstimp de o oră ca să se răzbune. Îi dăduse o șansă.

Coborî în mare viteză autostrada Nordului, care duce într-o pantă neîntreruptă până la Marsilia, o luă pe bulevardele periferice și se năpusti pe autostrada spre Aubagne. În timpul săptămânii ar fi fost mai scurt un alt drum, spre Cassis, peste dealul de la Gineste. Dar duminica după-masă călătoreau pe acolo prea mulți marsiliezi. Nu voia să riște o încetinire din pricina unei coloane de mașini târându-se ca melcul,

sau a vreunui accident întâmplat de-a curmezișul șoselei.

Intră în virajele de la Bédoule, nenumărate, de-a lungul unei păduri de pini. Se gândea la necunoscutul pe care Dany Longo îl mai iubea; o vedea și pe ea în lumina unei lămpi, care se proiecta ca o stea pe tavan, întinsă în brațele lui pe un pat, cu picioarele și pânțele gol, purtând încă puloverul alb pe care el îl aruncase în bălării. Asta ce însemna oare? O mai iubea? Schimbă odată placa, nu înțelegi?

Vara trecută, Paul grăsunul i-a dat o sută de mii pentru DS-ul nou. La prânz, la telefon, tot el propusese trei sute de mii pentru Thunderbird, dar l-a pus să jure că nu era o mașină adunată de pe marginea drumului, la întâmplare, și că femeia, ca și prima, se va abține de la orice reclamație. Voia într-adevăr să îmbogățească parcul de mașini al statelor africane, dar fără să riște, ca un începător. Philippe găsi că prietenul avea deplină dreptate. Când coti spre Cassis, la Pas-de-Belle-Fille, niște polițiști l-au privit trecând și n-au spus nimic. Era cinci și douăzeci. Începuse să sperie cu temei că va putea prinde vaporul în ziua de 14, cu ceva bani în buzunar, un cazier judiciar alb și într-o cabină de-a întâia a unei neroade oarecare.

Mai puțin de un sfert de ceas după aceea, nu mai spera nimic. Thunderbird-ul era parcat în fața mării, lângă port, sub enorma siluetă a lui Cap Canaille. Sprijinit cu ambele mâini de caroserie, el trebuia să lupte din răputeri să nu verse. Viața i se prăbușise brusc într-un coșmar și se găsea singur sub soare, înnebunit de furie și de frică. În ce privește cazierul judiciar, va fi vai de capul lui. O inaugurare monstră, model de toate delictele la un loc, un măcel.

Își adună îmbrăcămintea risipită și o așează cu grijă în valiza neagră. Nu o luase pe drumul pustiului unde veniseră, ci urcă din nou colina, iar pe stânca netedă unde șezuseră, întinse, despăturită în două, punga de hârtie în care fuseseră împachetate sandalele noi. Scrise deasupra cu majuscule mari, tremurate, cu mâna dreaptă, cu ruj de buze: astă-seară, la ora 10, în fața numărului 10 de pe Canebière. Numele acestui bulevard era tot ce știa ea despre Marsilia, împreună cu faptul că acolo oamenii mințeau ca peste tot. Puse o piatră mare peste mesaj, pe care-l știa perfect inutil, dar nu trebuia neglijat nimic, nici chiar posibilitatea întoarcerii băiatului când ea nu va fi acolo.

Pe celălalt versant al colinei, după cinci sau șase minute, a găsit o șosea pe care o zărise de sus, printre copaci. Treceau pe acolo multe mașini. Prima care s-a prezentat a fost o Renault sau o Simca, de culoarea sângelui, care s-a oprit. În ea erau un bărbat, o femeie și un copil mic. Se așează în spate, cu valiza pe genunchi, alături de copilașul care dormea într-un leagăn de pânză.

Au părăsit-o apoi, în fața unui popas rutier, pe șoseaua națională spre Marsilia. Se strădui să le zâmbească și le mulțumi. Bău la bar un pahar cu apă minerală. Arătă apoi chelnerului nota de plată a restaurantului unde au luat prânzul, lângă Valence, și-l rugă să cheme restaurantul la telefon.

Nu exista o cabină și a trebuit să se explice în fața clienților, care vorbeau mai încet ca s-o poată asculta. La capătul firului trebuie să fi răspuns patroana. Da, își amintea de clienta în taior alb și de domnul cel tânăr care o însoțea. Da, își mai amintea de

asemenea că, după-masă, el telefonase. Chemase la Cassis (Bouches-du-Rhône), dar nu mai știa ce făcuse cu hârtia pe care era numărul. Îi părea rău.

Închizând telefonul, Dany ceru anuarul din Bouches-du-Rhône. Nu exista la Cassis un abonat cu numele de Filanteris. Era totuși sigură că citise dimineața Cassis-sur-Mer, în timp ce, plină de remușcări, scotocea prin portofel. Nu-și amintea de nimic altceva decât că era o hârtie tipărită, nu scrisă de mână. Îi veni ideea să citească în întregime lista abonaților locali, apoi își spuse că pierdea timpul de pomană.

Îl întrebă pe chelner dacă unul din clienți nu pleca poate la Marsilia. Un bărbat cu mânecele suflecate, cu mustață blondă, o luă în Peugeot-ul lui 404, și îi înșiră pe drum toate cârciumile pe care le cunoștea la Paris: trăise acolo trei luni în timpul serviciului militar. Se despărțiră într-o piață mare, însorită, care dădea într-un parc cu alei lungi, numit Rond-Point du Prado, dintr-un oraș probabil primitiv și plăcut de trăit în el, dar din care nu văzuse decât porțiuni dintr-o periferie murdară. Îi spuse că de acolo putea lua un autobuz spre Cassis. După plecarea lui citi orarul sosirilor pe stâlpul care indica stația și văzu că mai avea de așteptat o jumătate de oră. Atunci traversă piața, cu valiza și geanta în mâna dreaptă, și se urcă într-un taxi. Șoferul, un roșcat solid cu caschetă, îi spuse: vai de mine, dar o să vă coste o groază de parale. Înțelese că ea n-avea chef de vorbă și porni DS-ul.

Văzu pentru prima dată Mediterana din serpentinele dealului de la Gineste, căruia îi citise numele în vârf. Albastră ca în ilustrate, strălucitoare, întinsă departe până la o zare ceva mai palidă, era mai frumoasă decât și-o închipuise vreodată. Se

strădui să privească în altă parte.

Ajunseră la Cassis, care era un sat, la șase și jumătate, ceva mai mult de două ore după sărutul de iudă pe care el i-l dăduse pe colina din fața heleșteului de la Berre. Mulțimea pe cele două trotuare ale unei străzi lungi, mai deasă decât în fața Galeriilor Lafayette, se plimba în picioarele goale, în șorturi sau în costume de baie. Șoferul exclamă: vai de capul meu, nici în timpul săptămânii nu era suportabil, dar duminica e o catastrofă.

Ea ceru să fie dusă în port, în fața bărcilor și a catargelor cu pânze multicolore. După ce plăti cursa, rămase în picioare pe șosea, cu valiza lângă ea, amețită de soarele și glasurile din jurul ei, iar roșcatul cu șapcă făcu un gest larg și rosti cu voce leneșă:

— Ei, nu te omori cu firea, micuțo, totul o să se aranjeze, „trebuie”!

Înainte ca el să-și fi isprăvit vorba, Dany rotise o privire în jurul a ceea ce probabil că era centrul Cassis-ului, și văzu îndată pata albă, familiară, tulburătoare a Thunderbird-ului. Mașina se afla la mai mult de două sute de metri de ea, printre alte mașini garate în fața plajei, dar ar fi recunoscut-o dintr-o mie la fel, numai după bătăile mai smucite ale inimii. I se înnodase gâtulejul, nu mai putea respira, dar ceea ce simțea era delicios, era un fel de recunoștință față de toate: Cassis, marea, soarele, șoferul solid de taxi și chiar față de ea, care nu vărsase o lacrimă și venise drept unde trebuia.

Parcursese distanța până la Pasărea furtunii fără a vedea ceva în jurul ei. Toată osteneala se topise, străbătea cu încetinitorul o porțiune de vid. Philippe Filanteris lăsase mașina descoperită. Nu părea s-o fi părăsit în urma unui accident. Puse valiza pe scaunul

din spate și făcu cunoștință cu locul unde se afla. În fața unei terase largi, de-a lungul plajei, lângă port îi privi pe cei ce se scăldau în spuma valurilor, auzi strigăte și râsete. O enormă masă stâncoasă, răsărind drept din mare, domina Cassis-ul.

Cheile nu erau în contact. Deschise buzunarul portierei, le găsi, toată grămada, împreună cu actele mașinii. Se instală la volan și, timp de câteva minute, încercă să înțeleagă ceea ce se petrecuse în capul unui băiat venit de la Metz, care avea nevoie de bani, dar nu se atinsese de geanta ei. Care luase mașina, ca să se despartă de ea, după numai cincizeci sau șaiszeci de kilometri. Dar renunță. Trebuia să existe un motiv pentru toate astea, dar n-o mai interesa. Poate că el se afla undeva în sat, cu costumul de pânză și cravata neagră, poate că se va întoarce, dar nici asta n-o mai interesa. Și apoi, pe neașteptate, ceva se destinse în ființa ei, simți în piept o dulceagă renunțare și se văzu așa cum era de fapt, departe de casă, înșelată, proastă, singură și cu mâna înțepenită într-un bandaj, începu să plângă.

— Vrei să joci cărți? rosti un glas.

Dany purta ochelarii negri. Băiețușul care se afla lângă ea, de partea cealaltă a portierei, i se păru de aceea cu atât mai bronzat. Avea patru sau cinci ani. Era blond, cu ochi mari, negri, foarte frumos, desculț, îmbrăcat cu un pantalonăș scurt din țesătură elastică bleumarin cu dungi groase albe și cu un tricou roșu. Într-o mână ținea o felie de pâine cu unt, iar în cealaltă un pachet de cărți în miniatură. Își șterse obrajii.

— Cum te cheamă? întrebă el.

— Dany.

— Vrei să faci cu mine o partidă?

— Dar pe tine cum te cheamă?

— Titu, răspunse el.

— Mama ta unde e?

Făcu un gest nelămurit cu tartina.

— Aici, pe plajă. Lasă-mă să mă urc în mașina ta.

Deschise portiera, se dădu la o parte ca să se așeze el la volan. Era un omuleț foarte liniștit, foarte serios, căruia nu-i prea plăcea să răspundă la întrebări. Află totuși că tatăl lui avea o mașină albastră cu acoperiș – că a găsit în apă un arici de mare și că l-a închis într-un borcan. O învăță și pe ea jocul lui de cărți, care era extrem de complicat: dădea fiecăruia trei cărți și care din doi avea cărți mai mari, acela câștiga. Au făcut un tur pe gratis și el a câștigat.

— Ai înțeles? Întrebă el.

— Cred că da.

— Pe ce jucăm?

— Trebuie neapărat să jucăm pe ceva?

— Dacă nu, nu e interesant.

— Dar tu ce pui la bătaie?

— Eu? Nimic. Tu pui miza. Vrei să jucăm, pe ochelarii tăi?

Îi dădu Dany-ei trei cărți, alegându-le cu grijă: doi de șapte și un opt. Lui își luă trei rigi. Ea spuse că așa era prea ușor și că acum va împărți ea cărțile. Tot el a câștigat și așa. Își scoase ochelarii și-i puse pe nasul lui, ținându-i din ambele părți să nu alunece. El îi spuse că vedea totul răsfrânt și că nu era interesant. Îi dădu o piesă de cincizeci de centime în loc.

— Acum mănâncă-ți pâinea cu unt.

Copilul înghiți două mușcăături, privind-o cu băgare de seamă. Apoi îi spuse:

— Cine-i domnul din mașina ta?

Ea privi fără să vrea în spate.

— Nu e niciun domn.

— Ba da, continuă el. Acolo unde se pun bagajele.
Știi bine acest lucru.

Ea râse, dar îi sări inima din loc.

— Ce domn?

— Acela care doarme.

— Ce tot spui?

Copilul nu răspunse numaidecât. Își mânca tartina, privind melancolic drept în fața lui, prin parbriz, cu capul dat pe spate, rezemat de spătarul scaunului. Apoi oftă.

— Cred că doarme, spuse el.

OCHELARII

Maica superioară.

Într-o seară, la Roubaix, i-am privit chipul brăzdat printr-o cană de vin de Alsacia. Ne aflam în fața gării. Se auzea fluieratul trenurilor.

Ucideți-mă!

Zürich, într-o zi de 8 octombrie. Se fac patru ani la 8 octombrie. Mereu trenuri, mereu alte camere. Totul atât de luminos.

Cum se spunea când eram mică? Părul deschis, ochii întunecați, suflet negru, rece-i țeava puștii. Nu mai știu ce să mai scornesc.

De ieri am văzut nemaipomenit de mulți chiparoși. Provence seamănă de aceea cu un cimitir. Voi dormi aici eliberată definitiv, departe de muzicile balurilor.

Hotelul Bella Vista, lângă Cassis. O picătură de apă pe fruntea mea, într-o stradă. Gara de autobuze de la Marsilia. Înălțimile de la Villeneuve, toate aceste creneluri. Dumnezeu, cât de mult am căutat, că să nu mă regăsesc decât pe mine.

Lentilele erau aburite când am deschis portbagajul și prea negre ca să pot vedea înăuntru. Soarele de ora șapte, bătând razant la înălțimea terasei, lumina din față mașina, decupând o mare pată de umbră. Un miros înnebunitor a năvălit asupra mea din locul acela de groază așezat în contra luminii.

M-am întors la băiețelul numit Titu, i-am cerut să-

mi dea geanta și mi-am schimbat ochelarii. Mă mențineam în picioare, mâinile îmi tremurau puțin. Nu mă gândeam la nimic. Mintea mi-era ca și paralizată.

Am deschis portbagajul a doua oară. Omul era înfășurat într-un covor, desculț, și cu picioarele îndoite. Capul i se vedea ieșind dintr-o lână roșie, proptit din profil de peretele mașinii. L-am văzut ochiul deschis, părul lins, albit la tâmpile, pielea aproape transparentă, întinsă pe oasele proeminente. Avea patruzeci de ani, dar nu-i puteai stabili vârsta. Mă sforțam în zadar să nu respir, mă sufocam. Am întins spre el mâna bandajată și am tras de un colț al covorului ca să-l descopăr. Purta o îmbrăcămintă care trebuie să fi fost un halat de interior, din mătase deschisă, albastră sau verde, cu un guler șal mai închis, desfăcut pe un piept livid. Pe pieptul lui dezgolit se vedeau două găuri, să urli nu altceva, precise ca două lovituri de târnăcop, iar sângele scurs din cele două răni forma o crustă neagră, întinsă spre partea de sus a corpului, până la gât.

Am închis la loc capacul portbagajului, pierzându-mi cumpătul și prăvălindu-mă pe el. Aveam conștiința că voiam să mă ridic, să mă zbat la soare, simțeam chiar sub mâna dreaptă și sub obraz caroseria încinsă a mașinii. Apoi am înțeles că băiețelul numit Titu se afla lângă mine și era îngrozit, am încercat să-i spun: stai frumos că nu-i nimic, dar n-am putut.

Plângea. Auzeam plânsetul lui și râsetele zgomotoase de pe plajă, ca ceva foarte îndepărtat. Fete în bikini defilau pe terasă. Nimeni nu se ocupa de noi.

— Nu plânge, mi-a trecut, uite.

Cărțile lui de joc se risipiseră pe jos. Își stăpânea

hohotele, cu brațele în jurul picioarelor mele și capul înfundat în fustă. M-am aplecat la el, i-am sărutat părul de mai multe ori, liniștindu-l.

— Vezi, acum mă simt foarte bine. Mi-am pierdut echilibrul din cauza pantofului.

El nu putea, desigur, să simtă, cu portbagajul închis, duhoarea care pe mine mă strângea încă de gât. L-am mutat totuși spre fața Thunderbird-ului, iar el mi-a cerut cărțile și piesa de cincizeci de centime pe care i-o dădusem. Le-am adunat pe toate și când m-am întors la el, făcea cercuri cu degetul arătător pe una din aripile mașinii. Spunea că sunt niște arici de mare.

L-am tras spre mine, așezându-mă pe trotuarul terasei, ca să am obrazul lui la aceeași înălțime cu al meu și l-am întrebat cum a putut să se uite înăuntru portbagajului. Îi vorbeam foarte încet, foarte blând, cu o voce stinsă. Sunt sigură că auzea mai curând bătaile inimii mele.

— N-ai putut să-l deschizi tu singur, nu-i așa? Cine l-a deschis?

— Celălalt domn, zise Titu.

— Care celălalt domn?

— Celălalt.

— Cel care a condus mașina?

— Nu știu.

— Ai privit înăuntru odată cu el?

— Nu, eu eram aici, în spate.

Îmi arătă o Dauphine galbenă, parcată alături de Thunderbird.

— De mult?

— Nu știu.

— Te-ai mai dus la mama de atunci?

Se gândi. Ștergeam cu degetele mele urmele

lacrimilor de pe obrazul său.

— Da, de două ori.

— Domnul care a deschis portbagajul n-a văzut că tu te uitai?

— Ba da, mi-a spus: pleacă.

Am fost puțin surprinsă, pentru că mă așteptam la un răspuns contrar, apoi, deodată, totul a devenit rece în soare. Aveam siguranța că Philippe nu plecase din Cassis și că ne pândea.

— Te-a văzut? Ești sigur?

— Mi-a spus să plec.

— Ascultă, cum arăta domnul acela? Avea cravată? Părul negru?

— Avea o cravată neagră și o valiză.

— În ce parte a plecat?

S-a mai gândit o dată, a ridicat din umeri ca un om mare și mi-a arătat cu un semn nesigur direcția portului, a satului, în toate părțile.

— Vino, trebuie să te întorci la mama ta.

— Măine ai să mai fii aici?

— Desigur.

Mi-am scuturat fusta de praf, l-am dus de mână până la terasă. Mi-a arătat-o pe maică-sa, cea mai tânără dintr-un grup de femei întinse în costum de baie pe plajă. Era blondă, foarte bronzată și râdea împreună cu niște prietene, printre revistele și flacoanele cu cremă de bronzat. L-a văzut pe băiețuș și s-a ridicat într-un cot să-l cheme. L-am sărutat pe Titu și l-am ajutat să coboare câteva trepte. Când a ajuns la maică-sa am plecat. Aveam senzația, că-mi târăsc niște picioare țepene ca ale unui manechin dintr-o vitrină.

Nu voiam să mă întorc la mașină, lângă omul acela cu pieptul găurit. Nu vedeam decât un singur lucru

cuminte de făcut: să mă predau unui post de poliție. În orice caz, trebuia să mă îndepărtez de plajă. Îmi spuneam: „Dacă Philippe știe că micuțul Titu a văzut interiorul portbagajului, trebuie să fie îngrijorat și a rămas prin apropiere ca să-l observe. Poate că mai e pe aici și mă supraveghează. Îl voi obliga să iasă la iveală!”

În același timp găseam raționamentul acesta absurd. Dacă s-a descotorosit de un cadavru într-o mașină pe care o credea a mea, înseamnă că nu dădea importanță celor ce aş putea povesti eu după aceea. De ce atunci să-i pese mai mult de mărturia unui copil de cinci ani?

Am colindat prin port, în mijlocul unei mulțimi indifferente, cu inima încremenită la fiecare îmbrâncitură, apoi am mers prin niște străduțe pustii, de unde soarele plecase de mai multe ore și unde miera frig. De ferestre atârnav rufe. În timp ce m-am oprit să mă uit în urma mea, o picătură de apă mi-a picat pe frunte și mi-a smuls o tresărire din tot corpul, aproape un strigăt. Trebuia totuși să accept evidența: nu eram urmărită de nimeni.

Mai târziu am întrebat, care era drumul, am găsit postul de poliție într-o mică piață înconjurată de platani. Am privit de departe intrarea și pe cei doi oameni în uniformă, care fumau pe prag. Aveam impresia că mă simt pe mine mirosul scârbos, înfiorător al mortului necunoscut din Thunderbird. N-am avut curajul să mă apropiu. Ce puteam să le spun? „Am luat mașina patronului, un băiat despre care nu știu nimic mi-a furat-o și am găsit-o aici cu un cadavru în portbagaj, nu vă pot da nicio explicație, dar sunt nevinovată.” Cine m-ar crede?

Am așteptat venirea nopții într-o pizzerie, în fața

poliției, așezată lângă o fereastră la etajul întâi. Speram să-mi regăsesc puțin calmul, să înțeleg ce s-a putut întâmpla în cele două ore cât Philippe a fost singur în mașină. Trebuia să fi fost ceva neprevăzut, surprinzător, deoarece în privirea lui nu se putea citi ceva asemănător în clipa când m-a părăsit. Sunt sigură. În fine, aproape sigură. Și, la urma urmei, nu mai sunt deloc sigură.

Am comandat un coniac care mi-a făcut greață când l-am dus la gură și pe care nu l-am băut.

Dacă treceam piața, de cealaltă parte a geamului, nu voi mai fi eliberată până ce nu se va face o anchetă și asta ar putea dura zile întregi, săptămâni. Îmi reveneau în minte tot soiul de imagini legate de faptele diverse: voi fi dusă într-o închisoare din Marsilia, mi se va lua îmbrăcămintea, mi se va da un șorț cenușiu al deținutelor în prevenție, mi se vor unge cu cerneală degetele mâinii drepte și voi fi aruncată într-o celulă fără lumină. Mi se va scormoni și trecutul, din care nu se va dezgropa decât o faptă rea, comună, fără îndoială, multor femei, dar aceasta va fi de-ajuns să mânjească pe cei ce mă cunosc și pe cel pe care-l iubesc.

Nu mă duc.

Ceea ce cred că încercam să mă conving din toate puterile e că tot ce mi se întâmpla nu era adevărat. Sau, cel puțin, că mi se va întâmpla ceva și, deodată, totul se va risipi.

Îmi aduceam aminte de partea întâi a bacalaureatului. În seara oralului, la Roubaix. Rezultatele au fost afișate foarte târziu. Am privit listele de mai multe ori și numele meu nu se afla acolo. Am mers multă vreme pe străzi cu o figură nenorocită, dar cu inima plină de o speranță nebună:

s-a făcut o greșeală și mi se va face dreptate. Era trecut de zece când am întâlnit-o pe maica superioară în farmacia fratelui său. M-a lăsat să-mi plâng tot năduful și pe urmă mi-a spus: „Ne întoarcem să ne uităm împreună la listele acelea, eu văd mai bine decât tine!” Împreună, în plină noapte, în curtea unui liceu pustiu, am aprins chibrit după chibrit ca să citim din nou rezultatele, căutând numele meu, știind că trebuia să fie acolo, că până la urmă va fi. Aveam chiar și o mențiune.

În seara aceea, într-un restaurant din fața gării din Roubaix, la sfârșitul mesei la care am băut vin de Alsacia, ca „să sărbătorim evenimentul”, i-am promis mamei superioare să-i vorbesc ca unei ființe vii, după ce ea va fi murit. Am făcut-o întotdeauna, afară de perioada călătoriei mele la Zürich, acum patru ani, pentru că mi-era rușine și mi-ar fi fost peste puteri să mă mângâi cu amintirea ei.

Stând la fereastra pizzeriei m-am gândit la ea, la Zürich, precum și la fiul celui pe care-l iubesc și, bineînțeles, la Titu, care n-avea mai mult de patru ani și apoi totul se încâlcea. O revedeam pe fetița Anitei. Și chiar pe puștoaica de la stația de benzină de la Deux-Soirs-lès-Avallon; cum spunea taică-său că o cheamă? Mă frământa ideea că toți acești copii întâlniți în drumul meu, privirile, jucăriile lor – păpușa cheală, jocul de cărți – erau tot atâtea semne ale unei ispășiri monstruoase.

O femeie, aceea care mi-a servit coniacul, s-a apropiat de masa mea. Mi-au trebuit, fără îndoială, mai multe secunde ca să-i observ prezența. Spunea, ca și cum ar fi repetat, cu un glas răbdător, care venea nu de departe, ci dintr-un alt univers:

— Domnișoară, dumneavoastră sunteți Dany

Longo?

— Da.

— Sunteți chemată la telefon.

— Eu?

— Sunteți doar domnișoara Longo?

Cum toate nu mai aveau niciun sens, nu știu de ce mă mai miram. M-am ridicat și am urmat-o. Străbătând sala, am luat cunoștință de ceea ce mă înconjură de mai mult de o oră: clienții, foarte mulți, fețele de masă cu carouri roșii, mirosul de aluat proaspăt și de măghiran. Cabina telefonică se găsea la parter, foarte aproape de cuptorul de pizza și aerul era încins și de o uscăciune apăsătoare.

Nu-i recunoșteam bine vocea, dar era el, Philippe.

— Ai să mai aștepți încă mult așa, Dany? Eu m-am săturat și mă las păgubaș. Dany? Mă auzi?

— Da.

— Putem să ieșim din încurcătură, Dany.

— Unde ești?

— Nu departe.

— M-ai văzut intrând aici?

— Da.

— Te rog, spune-mi unde ești, Philippe?

Nu răspunse. Îi auzeam respirația la capătul firului. Am înțeles că și lui îi era frică. A spus, în sfârșit, cu un glas șuierat care făcea să vibreze aparatul:

— De unde îmi știi numele?

— M-am uitat azi dimineață în portmoneu.

— De ce?

— Ca să știu.

— Și ce știi?

Venise rândul meu să nu răspund.

— Ascultă, Dany, dacă faci întocmai ce-ți spun eu, ne putem întâlni undeva.

- Dacă nu?
- Dacă nu, mă duc îndată la postul din față! Mă înțelegi?
- Te aud dar nu înțeleg.
- Din nou tăcere.
- Philippe?
- Încetează de a-mi mai spune pe nume.
- Unde vrei să ne întâlnim?
- La capătul portului, e o șosea care duce la golful Port-Miou. Dacă nu știi, întreabă. Doi sau trei kilometri după ieșirea din sat, ai să găsești un hotel, hotelul Bella Vista. Au o cameră pentru tine.
- Pentru mine?
- Am telefonat. Aș fi preferat o cameră pe aici, dar nu-i nimic liber. Ia mașina ca să ajungi acolo.
- Nu mă mai pot urca în mașina aia.
- Dar eu vreau s-o iei de acolo și să fii văzută în ea. La hotelul Bella Vista scoate-ți taiorul și schimbă-te. Am să telefonez peste douăzeci de minute ca să fiu sigur că ești acolo. După aceea ne vom vedea.
- Unde?
- Du-te mai întâi acolo. Fii atentă, Dany, nu încerca să-mi joci o festă, riști mult mai mult ca mine.
- Crezi?
- Da, desigur. Și nu uita: scapă de taiorul tău, schimbă-te.
- N-am să fac nimic din toate astea.
- Cum vrei. Telefonez peste douăzeci de minute. După aceea, cu atât mai rău pentru tine.
- Dar de ce să nu ne întâlnim aici, numaidecât?
- Ții să ne întâlnim? Atunci în condițiile mele, nu ale tale.
- Tot nu înțeleg.
- Cu atât mai bine.

A închis. Și eu la fel, cu o mână tremurătoare.

Era noapte când m-am urcat în Thunderbird. În spatele meu, la marginea unei piețe vaste, barăcile bălciului erau luminate. Se trăgeau focuri de armă în acordurile unui vals vienez. Mai departe, estrada unei orchestre și ghirlande cu lămpioane pregătite pentru seara următoare.

Am mers de-a lungul portului, la pas. Teraselor cafenelelor ajungeau până-n stradă. O mulțime nepăsătoare mergea înaintea mașinii, într-un miros de mare și anason, nedându-se la o parte decât când n-avea încotro. Am întrebat-o care era drumul. Urca în pantă mare la ieșirea din saț, apoi ducea de-a lungul unor case noi, unde oamenii cinau pe balcoane, iar mai departe se întindea deasupra plajei cu pietriș alb, pustie sub lumina lunii.

Hotelul Bella Vista își ridica turnurile oarecum maure pe marginea unui promontoriu, în mijlocul pinilor și al palmierilor. Era lume multă și multă lumină. Am lăsat Thunderbird-ul la intrarea în grădină. Am predat valiza unui portar cu galoane poleite, am coborât acoperișul mașinii, am închis cu cheia cele două portiere și portbagajul.

La recepție, o femeie tânără mi-a ajutat să-mi completez fișa. Înșirând cine eram, de unde veneam, m-am gândit la hotelul de la Chalon, l-am revăzut brusc pe Philippe, așa cum îl întâlнисem, frumos și dezarmant și mi-am recăpătat oarecum curajul. Sunt o mare zăpăcită.

Camera era mică, cu o toaletă în faianță înflorată, mobile noi, un ventilator care învârtea aer cald, o fereastră deschisă spre mare. Am privit o clipă sub mine, unde băieți și fete se bălăceau strigând într-o

piscină iluminată, apoi m-am dezbrăcat, am făcut un duș ferindu-mi de apă părul și pansamentul.

Telefonul a sunat în timp ce mă uscam. Mi s-a dat legătura în cameră.

— Ești gata? m-a întrebat Philippe.

— În câteva minute. Ce să pun, că n-am multe de ales?

— Orice vrei în afară de taior.

— De ce?

— Am fost destul văzut împreună cu el. Ne întâlnim la Marsilia, peste o oră.

— La Marsilia? Dar e absurd! De ce nu aici?

— M-am vânturat prea mult pe acolo. În orice caz eu sunt acum la Marsilia.

— Nu te cred...

— Mă crezi sau nu, dar asta e. Cunoști Marsilia?

— Nu.

— Să fie al naibii. Lasă-mă să mă gândesc.

L-am lăsat să se gândească. Am văzut pe pielea mea un semn făcut de el noaptea, atunci când se zbătea de plăcere odată cu mine, strângându-mă foarte puternic în brațe, nemaifiind atunci decât un copil fără apărare în brațele mele. I-am spus încet:

— Philippe, ți-am fixat o întâlnire pe o hârtie lăsată în locul unde m-ai părăsit, pe colină.

— O întâlnire?

— În cazul în care te-ai fi întors. La ora zece, în fața casei cu numărul 10, de pe Canebière.

— Cunoști Canebière-ul?

— Nu, dar se poate găsi ușor.

— Bine, să zicem la zece și jumătate. Lasă mașina în altă stradă și vino pe jos. Te aștept.

— Nu întrerupe.

Dar el închisese telefonul. Am întrebat la recepție

de unde am fost chemată. De la Marsilia. M-am îmbrăcat, după ce am șovăit câteva secunde între pantalonul pe care-l purtasem în ajun, seara, și rochia albă de muselin. Am ales rochia, pentru că era evident că nu voia să fie văzut cu mine îmbrăcată în ceva purtat până atunci, în cursul călătoriei. Dacă n-ar fi fost învâlmășeala din mintea mea, aceste precauțiuni de mică vedetă interlopă mi s-ar fi părut comice. M-am pieptănat puțin și în oglindă eram atât de mult eu însămi, totul era atât de adevărat, încât am închis ochii.

Marsilia este orașul cel mai întins, cel mai încurcat pe care l-am străbătut vreodată. Străzile, mai înguste ca la Paris, pleacă în toate sensurile și, de oriunde le-ai lua, nu duc nicăieri. M-am oprit de mai multe ori pe marginea trotuarelor ca să întreb care e drumul. Nu înțelegeam nimic din explicații, decât că eram o biată fată. Mi se spunea: biată micuță, biată domnișoară, biata de dumneata. Iar bulevardului Canebière, nu reușeam decât să-i întorc spatele cu regularitate.

Până la urmă am găsit un imens parking de mașini, aproape de un loc numit Bursa. Am lăsat Thunderbird-ul închis cu cheia, am mers drept în fața mea și, prima stradă pe unde am luat-o se termina în marele bulevard pe care-l căutam, aproape în fața locului întâlnirii. Numărul zece era o agenție de voiaj spre capătul Canebière-ului, în fața vechiului Port. Alături, se afla un mare restaurant; „Cintra”; pe trotuar forfoteau trecătorii, pe stradă treceau autobuze albastre, iar petele de neon se vedeau peste tot.

Philippe nu era acolo, dar ghiceam că mă pândește de undeva. Am așteptat câteva minute plimbându-mă în sus și în jos, privind fără să văd instrumentele

optice expuse într-o vitrină, apoi am simțit că cineva îmi atinge brațul. Purta același costum de pânză bej și cravata neagră. Ne-am privit câteva clipe îndelungate, fără să scoatem un cuvânt, față în față, în mijlocul mulțimii. Cred că am înțeles numaidecât, văzându-i obrazul tras, că n-a omorât niciodată pe nimeni, că această istorie îl uimea tot atât cât și pe mine. M-a întrebat:

- Unde e mașina?
- Acolo, în spate.
- El e tot acolo?
- Unde ai vrea să fie?
- Cine e, Dany?
- Pe tine ar trebui să te întreb!
- Nu striga. Vino!

M-a apucat de cot și m-a tras spre port. Am trecut printr-o piață iluminată, sărind de la un refugiu la celălalt, folosind intervalele din caruselul amețitor al mașinilor. Mi-a luat mâna dreaptă în mâna lui și a păstrat-o acolo. Am mers multă vreme, de-a lungul unui chei care poartă numele de Rive-Neuve. Mi-a explicat, cu o voce înăbușită, fără a întoarce vreodată capul, că a luat Thunderbird-ul ca să-l vândă, că nu s-a oprit decât o dată până la Cassis și că acolo, făcând o ultimă verificare înainte de a preda mașina garajistului, a deschis portbagajul și a găsit cadavrul. Apoi, a fost copleșit de frică; îl pândeau pe micul Titu, nu știa ce să facă. Își închipuia că eu l-am omorât pe omul acela și că mă voi folosi de situație ca să arunc în spinarea lui toate necazurile. Era sigur că nu mă va mai vedea niciodată. Sosirea mea l-a descumpănit și mai rău.

Ne-am așezat la capătul cheiului, în întuneric, pe o stivă de scânduri putrezite de apa mării.

M-a întrebat cum i-am regăsit urma, după ce mă părăsise în fața iazului de la Berre.

— Am telefonat la restaurantul unde am mâncat la prânz.

— Ești o fată care nu-ți pierzi capul.

— La Cassis m-ai urmărit? De ce nu mi-ai vorbit imediat?

— Nu știam ce-i în capul tău. A cui e mașina?

— A patronului.

— Ți-a împrumutat-o?

— Nu mi-a împrumutat-o. Nu știe că am luat-o.

— Asta-i grozavă.

Îi citeam în ochi o mulțime de întrebări. El probabil că vedea același lucru în ai mei. Îmi mai ținea încă mâna dreaptă, dar neîncrederea ne paraliza pe amândoi. În cele din urmă, mi-a pus întrebarea:

— Chiar nu-l cunoști pe omul acela?

— Nu.

— Nu știai că e în portbagaj?

— M-ai văzut deschizându-l la Cassis. Arătam ca cineva care știa ce-i înăuntru?

— Puteai să joci teatru.

— De știut tu știi să joci, nimic de zis! Ești un specialist. N-ai făcut decât asta de ieri seară.

— Trebuie să-l fi închis cineva acolo, și acela nu sunt eu. Gândește-te puțin, Dany. Tipul acela era mort, înainte ca eu să te fi întâlnit!

— De unde știi?

— Am ochi, ce dracu! E mort de cel puțin patruzeci și opt de ore.

— Ai putut să-l închizi în portbagaj și după ce l-ai omorât.

— Când, de pildă?

— La Chalon, ieri-seară.

— Dar ce-ți închipui, că sunt eu omul care să mă plimb o zi întreagă cu cadavru în cârcă? Chiar și la Chalon? Termină odată cu filmele și revino pe pământ! Dealtfel, iartă-mă, mi se rupe inima că trebuie să te ameninț, dar am o droaie de martori pentru ziua de ieri și cea de alaltăieri. Trăgeam după mine o valiză, admit, dar poți convinge pe cineva că îl țineam ascuns acolo? N-ai decât să încerci.

S-a ridicat și s-a îndepărtat. I-am spus atunci, foarte repede:

— Te implor, Philippe, nu mă părăsi!

— Nu te părăsesc.

A rămas câtva timp cu spatele la mine, lângă o barcă sfărâmată, privind apa neagră a Vechiului Port vârstată de lumini nemișcate. Vuietul orașului părea foarte îndepărtat. M-a întrebat în cele din urmă:

— Cum e patronul tău? Puțin asasin, uneori?

— Am ridicat din umeri și n-am răspuns. S-a întors enervat, înăsprit de iritare și mi-a strigat:

— Ducă-se totul naibii, habar n-am de treaba asta! Ceea ce vreau să-ți spun e că mortăciunea se afla în mașină când ai luat-o!

— Nu, portbagajul era gol când am luat-o. Știu sigur, fiindcă m-am uitat.

— A, bun. Dar pe drum l-ai mai deschis?

— Cred că da.

— Unde, ultima dată?

M-am gândit și locul putea să se afle înapoi, de-a lungul naționalelor 7 și 6, până la Fontainebleau. Mi-amintesc că deschiseseam portbagajul să-mi așez valiza pe care o cumpărasem. Apoi, m-am răzgândit.

— La Fontainebleau era gol.

— E cam departe. Unde te-ai mai oprit după aceea?

— La Joigny, la o cafenea. Acolo l-am întâlnit pe

șoferul de camion, care mi-a luat buchetul de violete. Dar era lumină, mașina era în fața ușii, atunci nu putea fi pus înăuntru omul acela.

— Și ești sigură că până la Cassis n-ai mai deschis portbagajul?

— Mi-aș aduce aminte.

— După Joigny, unde te-ai mai oprit?

— La stația de benzină lângă Avallon. Acolo am lăsat mașina multă vreme. A fost chiar mutată din loc, în timp ce mă aflam la doctor.

Mi-a privit pansamentul. Am văzut în ochii lui că își amintea ce-i povestisem, mâna strivită, oamenii care mă recunoșteau pe drum pentru că mă văzuseră trecând în sens invers, în timp ce eu o țineam morțiș că am fost la Paris. Mi-a spus doar atât:

— Știi, e greu de înghițit povestea ta.

Nu găseam nimic să-i răspund, să mă justific din nou. Nici chef nu mai aveam. A observat că mi-era frig în rochia albă, și-a scos haina și mi-a pus-o pe umeri. Cu obrazul foarte aproape de al meu, mi-a șoptit:

— Nu cumva minți; spune, Dany?

— O jur.

— Chiar dacă tu ai tras focurile de armă. Am să te ajut. Mă înțelegi?

— Focurile de armă? Dar ce, a murit împușcat?

Am ridicat, fără să vreau, vocea și era spartă, ascuțită, ridicolă. Nu știu de ce, dar mi-au dat lacrimile.

— Presupun că da, pentru că arma e înăuntru, lângă el.

— Ce-i înăuntru?

— Pușca, fir-ar să fie! În perfectă stare, frumos curățată! În portbagajul tău! Pușca! la spune-mi. Pe

mine cel puțin, mă recunoști?

Mi-a luat capul între mâini și mi-l scutura, dintr-o parte în alta, ca să mă trezească.

— Oprește! N-am văzut nicio pușcă!

— Mă întreb ce vezi tu?! Ai văzut un covor? Ai văzut un om? Ei bine, e și o pușcă tot acolo.

Mi-a dat drumul, s-a întors și a plecat cu mâinile în buzunar, cu umerii înălțați, în cămașa albă. M-am ridicat și l-am urmat. Mi-a cerut să trec șoseaua, spunându-mi că nu mai avea țigări, că-i era foame și, n-avea un ban. Am intrat într-un bar-tutungerie ticsit de lume, cu pereții acoperiți cu plase de pescuit și scoici. Am cumpărat un pachet de Gitane și chibrituri. A băut o bere la bar, mâncând un sandviș. Nu spunea nimic și nici nu se uita la mine. L-am întrebat:

— Cum ai ajuns la Marsilia?

— Nu te interesează, lasă-mă.

— Valiza ta unde e?

— Nu te interesează.

Când am ieșit din bar, mi-a trecut brațul în jurul umerilor și m-a tras spre el. Nu mi-a venit să-l resping. Am mers lipiți unul de altul, de-a lungul trotuarului încărcat cu coșuri care răspândeau peste tot un miros de alge. Am traversat piața cea mare din fața Vechiului Port. Într-o oglindă, la vitrina unui restaurant, am văzut o clipă chipurile noastre, în treacăt, rochia mea albă, haina lui pe umeri, în sfârșit el și eu, înlănțuiți în scânteierile neonului, la mii de kilometri de viața mea. Nu cred că mint: asta mi s-a părut mai ireal decât tot restul.

Pe Canebière, trecătorii ne priveau. L-am întrebat unde mergem.

— La mașină. Trebuie să aflăm cine e tipul. Trebuie să ne mai uităm o dată.

— N-am să am curaj, te rog.

— Eu da.

Pe locul de staționare, unde am lăsat-o printre sute de alte mașini, am rămas câteva minute înțepeniți în fața Thunderbird-ului. Am scos cheile din geantă, dar el nu voia să le ia. Un grup de adolescenți a trecut pe lângă noi, gesticulând și pălăvrăgind, apoi o femeie singură cu rochia mototolită, mișcându-și buzele, cu capul apăsător de griji. Philippe mi-a spus să iau volanul fiindcă trebuia să găsim un loc mai ferit ca să deschidem portbagajul.

Am rulat pe cheiul Rive-Neuve, refăcând în mașină drumul pe care l-am parcurs pe jos. Când am intrat într-o stradă care se cățara de-a curmezișul orașului, Philippe declară deodată:

— Avem, poate, o posibilitate să scăpăm, Dany. Dacă cineva ți-a aruncat în spinare cadavrul, în timpul călătoriei, nimeni nu știe în afară de ticălosul care l-a închis acolo, între tine și el nu-i nicio legătură. Atunci, facem și noi la fel. Ne descotorosim de el unde vom putea și uităm totul. Afacerea nu ne privește.

Am cotit într-o stradă, apoi în alta, care și ea era în pantă. Mi-a cerut apoi să apuc pe o șosea mărginită de o barieră de piatră: drumul spre Roucas-Blanc. Acolo, nicio mașină, niciun trecător, dar panta era atât de aspră, drumul atât de îngust, încât a trebuit să opresc ca să manevrez într-un viraj. Mâna bandajată mă stânjenea, mă durea, astfel că el a trebuit să mă ajute să întorc volanul. Mai departe, printr-un spațiu dintre două ziduri coșcovite, am zărit orașul, jos de tot, scânteind de-a lungul mării.

Mi-a pus o mână pe genunchi în semn să opresc. În fața numărului 78. Îmi aduc bine aminte, pentru că era numărul cusut pe rufe mele la orfelinat. O curte

Întunecoasă se deschidea în fața unui imobil nou. Am așteptat câteva secunde, ascultând, apoi am intrat în curte, cu motorul fără zgomot. În lumina farurilor vedeam un șir de garaje cu ușile lăcuite, niște crengi, o scară. O mașină staționa afară. M-am așezat în spate, am închis contactul și am stins totul. Curtea era liniștită, dar strâmtă, și m-am gândit cu teamă la timpul de care voi avea nevoie ca să întorc, dacă pentru un motiv sau altul am fi fost forțați să ieșim în grabă.

I-am dat lui Philippe haina înapoi și am coborât. Deasupra noastră erau câteva ferestre luminate, se ghicea într-un loc cu perdeaua dată deoparte lumina albăstruie a televizorului. Am deschis portbagajul și m-am îndepărtat repede, fără să mă uit. Duhoarea totuși m-a izbit în obraz, cumplită, iar eu, cuprinsă de amețeală, l-am auzit cu greu pe Philippe cerându-mi o batistă; răsufla greu, era atât de încordat, încât mi s-a părut osos, îmbătrânit, de nerecunoscut. Privirile ni s-au încrucișat: n-am să uit niciodată groaza care se citea în ochii lui.

L-am auzit, aproape de mine, mișcând mortul. Mă uitam cu disperare la intrarea curții, dar nu atât de frica de a vedea pe cineva apărând. Nici nu mă mai gândeam la asta. O șoaptă:

— Uite, Dany.

Îmi arăta pușca, o armă lungă, cu o țeavă neagră.

— Sunt niște inițiale pe patul ei.

— Inițiale?

— M. K.

Mi-a arătat și m-a pus să ating cu degetele cele două litere săpate în lemn. Nu cunoșteam pe nimeni cu asemenea inițiale. Nici el. Mi-a spus:

— Este o pușcă Winchester cu repetiție. Lipsesc trei

gloanțe din încărcător.

— Te pricepi?

— Așa și așa.

A șters pușca cu batista mea și a pus-o la loc în covorul în care era înfășurat mortul. Am zărit fața acestuia, cu fălcile căscate în lumina albă a portbagajului. Philippe îl căuta în buzunarele halatului. După tăcere am înțeles că găsisese ceva și că-și reținea respirația. S-a ridicat brusc, voia să vorbească, dar nu izbutea. Uimirea îl încremenise. Am avut timpul să văd o hârtie în mâna lui stângă. Apoi a strigat. Nu știu ce a strigat. Fără îndoială că-mi pierdusem mințile și că el se lăsase prins în mrejele visului unei demente, pentru că asta era, acum înțeleg ce exprima privirea lui. Cred că am văzut de asemenea în ochii lui că o să mă lovească și am ridicat un braț ca să mă apăr.

O durere ascuțită la moalele stomacului mi-a tăiat respirația și m-a încovoiat în același moment. M-a prins în brațe înainte de-a ajunge la pământ, m-a târât spre o portieră și am simțit că mă înăbuș pe unul din locurile din față ale mașinii; l-am auzit trântind capacul portbagajului și îndepărtându-se. După aceea, nimic.

Mult mai târziu, m-am simțit liniștită, eram singură, reușisem să mă așez alături de volan, trăgeam pe gură aerul nopții, mă simțeam bine și plângeam. Ochelarii căzuseră pe covorașul mașinii. Când i-am pus înapoi pe nas, la tabloul de bord era un dimineață. Pe rochia mea mototolită, vrând s-o trag peste picioare, am găsit hârtia pe care Philippe o scosese din buzunarul mortului.

Am aprins plafoniera.

Era un mesaj telefonat, cu antetul aeroportului

Orly. Era adresat unui oarecare Maurice Kaub, pasager al zborului 405 Air-France. A fost primit de o însoțitoare de bord cu scrierea ascuțită, la 10 iulie, ora 18,55. Mi-a trebuit un timp ca să socotesc că a fost vineri, cu două zile și jumătate mai înainte și, în clipa aceea, tot ceea ce făcusem în cele două zile se năruî într-un fel de amețală rece, străbătută de strigăte.

Textul: *Nu pleca. Dacă nu ți-e milă de mine, am să te urmez la Willeneuve. În starea în care sunt, orice mi-e totuna.*

Semnătura: *Dany.*

Numărul de telefon de la Paris, înscris în căsuța: „originea mesajului”, era al meu.

O șosea care se răsucea mereu deasupra mării, la lumina lunii. E singura mea amintire. Nu știu cum m-am întors la hotelul Bella Vista. Nici nu știu dacă mă gândisem să mă întorc acolo. Era frig, tare frig. Cred că nu-mi mai dădeam întocmai seama că mă găseam în sud. Mă găseam mai curând pe drumul spre Chalon, părăsisem tocmai cabinetul unui doctor care mi-a îngrijit mâna, vedeam un garajist, apoi un motociclist al poliției. Acum îl voi întâlni pe Philippe pe un chei al Saônei, dar de data asta n-am să mă mai opresc, nu. N-am să mă mai opresc și totul va fi altfel.

Mai era și taiorul meu alb. Cred că ideea de a-mi pune din nou taiorul alb devenise importantă în momentul acela. Conduceam, mă gândeam la acest taior dintr-o cameră străină și găseam în asta o îmbărbătare: era un lucru al meu, ceva ce mi-a aparținut înaintea acelei vineri, 10 iulie; regăsindu-l, mă regăseam pe mine.

La Cassis mai ardeau niște lumini în port, un bar era deschis și din el se auzea o melodie de gitară electrică, niște băieți au făcut pe nebunii în fața mașinii și m-au obligat să opresc. Unul dintre ei s-a aplecat spre mine, deasupra portierei și m-a sărutat pe gură, mirosind amestecat a alcool și a tutun. Mai departe se întindea plaja cu pietre netede, albe, cu turnurile maure ale hotelului.

O lună mare, rotundă, își trimitea lumina tremurată printre frunzele palmierilor.

Un paznic de noapte în uniformă albă și aurie mi-a dat cheia. Mi se pare că mi-a vorbit de cai, de pariuri câștigătoare, iar eu i-am răspuns cu o voce firească. După ce am zăvorât ușa camerei, am început din nou să plâng. Lacrimile curgeau fără să le pot opri, aveam impresia că nu sunt ale mele. Am luat jacheta taiorului de pe pat și am ținut-o strânsă pe mine, vreme îndelungată. Recunoșteam parfumul pe care-l foloseam de ani de zile, mirosul pielii mele, dar asta nu-mi dădea mai mult curaj, dimpotrivă.

M-am dezbrăcat, m-am culcat, cu taiorul întins pe picioare și cu mesajul de la Orly în mâna dreaptă. L-am recitat de mai multe ori înainte de-a stinge și mai târziu am aprins lumina de la căpătâi ca să-l mai citesc o dată.

Nu-l cunoșteam pe acest Maurice Kaub. Nu-i trimisesem niciun mesaj. Vineri 10 iulie, la ora 18,55 mă găseam în vila de la Montmorency, începusem să bat la mașină, eram împreună cu cei doi Caravaille și cu fetița lor. Cineva, în acest timp, s-a strecurat la mine, în strada Grenelle, a folosit numele și numărul meu de telefon. Era evident.

Pușca găsită în Thunderbird purta pe pat inițialele M.K., tocmai inițialele lui Maurice Kaub. Legătura

dintre pușcă și mesaj dovedea că mortul nu ajunsese întâmplător în mașină, cum am crezut, ci că fusesem special aleasă, eu, Dany Longo, încă de vineri, să port calvarul acestui coșmar. Era evident.

Nu știu dacă am adormit. În unele momente, amănuntele călătoriei mele, începând de la Orly, îmi bântuiau somnul, cu o limpezime și o iuțeală care mă făceau să deschid ochii. Un mic cartonaș alb pe biroul hotelului „Renașterea”. Glasul iritat al directorului: „Longo, Danielle, Marie, Virginie, douăzeci și șase de ani, lucrează în publicitate, nu sunteți dumneavoastră?” O prezență neașteptată în spatele meu, în toaleta stației de benzină. Fascicolul lămpii de semnalizare a agentului motociclist, rotindu-se în interiorul mașinii. Voia să-mi deschidă geanta. Fetița se numește Maureen. Spuneau că m-au văzut, că mi-au vorbit, că mergeam în sens invers, spre Paris, în zorii acelei sâmbete.

Acum era tocmai la răsăritul soarelui, aveam ochii deschiși și vedeam lumina pătrunzând puțin câte puțin în cameră, gândindu-mă: „Nu, nu era vorba de o glumă tâmpită, scornită de un șofer întâlnit la întâmplare, totul se înlănțuia în această mașinație organizată împotriva mea. Pentru Dumnezeu știe ce motiv ticălos, cineva avea nevoie să dea impresia că mă găseam în acea sâmbătă, la sfârșitul nopții, între Mâcon și Avallon. Așa cum s-au folosit de telefonul meu, s-au folosit și de înfățișarea mea, de ochelarii negri, de identitatea mea. Oamenii care mă recunoșteau, nu mințeau. M-au «văzut», dar era o altă femeie, într-o altă mașină, care...”

Mă aruncam cu capul înainte într-un zid orbitor.

M-am ridicat în pat și eram gata să strig. Era o nebunie. *Nu era cu puțință nicio mașinație - împotriva*

nimănui. Puteam eu să-mi povestesc orice, dar nimeni, afară doar dacă avea un dar neobișnuit, n-a putut să hotărască dinainte să mă lege, printr-o telegramă, de un necunoscut mort, care va fi așezat în mașina mea cu o zi și jumătate mai târziu, la dracu în praznic, la sute de kilometri de locuința mea. Cu atât mai puțin putea cineva să prevadă ca o altă femeie, să mi se substituie, într-un anumit loc de pe naționala 6, douăsprezece sau cincisprezece ore înainte ca eu să fi ajuns acolo. Nimeni pe lume, nimeni nu putea ști în vinerea aceea, la ora optsprezece cincizeci și cinci, nici sâmbătă în zori, că voi comite tocmai atunci trăsnaia vieții mele și voi păstra ca o idioată mașina patronului și că, seara, mă voi găsi într-adevăr pe naționala 6, în drum spre mare. Nimeni. *Nici chiar eu singură*.

Îmi spuneam: „Așteaptă, așteaptă, mai gândește-te încă, trebuie să fie sigur o explicație, trebuie să fie una”. Și totuși, nu exista niciuna. Cel mai de speriat – da, mintea mi-o lua razna de spaimă – era că: *nu știam nici eu singură că am să plec*. Totul a început, deci, în afara mea și în afara celorlalți, nicio ființă omenească n-a putut trimite acea telegramă, nici să împrumute identitatea mea în drum. Trebuia să cred că timp de o noapte și o zi întreagă, înainte ca eu să fi hotărât pe neașteptate să rețin Thunderbird-ul, fusesem aleasă și condusă de nu știu ce voință din afara universului – iar întregul univers nu mai avea niciun rost.

Aleasă. Condusă. O prezență în urma mea. Mâna mă durea. Pânțele mă durea în locul unde mă lovise Philippe. O ispășire pentru copilul meu, ucis în pânțele acum patru ani, la Zürich. Nu știu cine, în afara universului, necruțător și atent, mă urmărea,

era mereu acolo. Din nou, acel sentiment că eram trează în visul altuia. Iar eu nu doream, din toate puterile, decât să dorm și eu – sau, ca acela care visa să se trezească și totul să fie tăcut și liniștit, să mor și să uit.

Luni, 13 iulie. Dimineața acestei zile.

Florile de pe tapetul camerei. Albastre cu miezul roșu. Pansamentul e murdar. Ceasul de pe mână dreaptă, tic-tacul lui aproape de urechea mea. Picioarele mele goale ieșeau din așternut. Mocheta ardea sub picioarele mele, în locul unde soarele bătea din plin. Două tinere blonde înotau în piscină, sub fereastra mea, cu mișcări largi și tăcute, una lângă alta. Razele fierbinți ale bolții pe palmierii nemișcați, marea pe care am vrut s-o văd. Da, totul e atât de luminos.

Mi-am spălat rufele purtate ieri, cu un mic săpunaș de reclamă pe care l-am găsit pe lavabou. A ce miroase? Nu mai știu. Nu mai știu nici ceea ce am trăit cu adevărat. Sunt lucruri care-mi revin deodată în minte, cu o mare precizie, în timp ce altele, adio. Sau poate că le scornesc eu și pe cele ce le socotesc adevărate? Nebunia, acum știam, asta e, lucruri foarte limpezi – flori albastre cu miezul roșu, un pansament murdar, soarele printre palmieri – amănunte exacte, care nu se potrivesc la un loc, care nu te duc la altceva decât la tine singur.

Aș fi putut tot atât de bine să rămân toată ziua în cameră și apoi încă o zi, și încă o zi, fără să mă mișc, sau aș fi continuat să spăl aceeași pereche de chiloți, același sutien, până aș fi terminat săpunul, până n-ar mai fi rămas nimic din pânză, până n-ar mai fi fost nimic, nici copil, nici sânge, nici minciuni de înșirat.

Maica superioară îmi vorbea din când în când. Ea a cerut să mi se aducă cafeaua în cameră – în fine, ea din mine, veghind asupra mea, vorbind prin gura mea la telefon, ceea ce e același lucru. Ea mi-a spus: „Dany. Dany, fă ceva, uită-te cum ai ajuns”. Mi-am privit fața în oglinda de deasupra chiuvetei. M-am întrebat ce se afla în spatele propriilor mei ochi, ce taină, ca o pasăre pierdută cu aripile sfâșiate, se învârtea, se tot învârtea în capul acesta, în adâncul inimii mele.

Apoi, am băut două cești de cafea neagră, mi-am făcut un duș rece și totul era mai bine. Totul e întotdeauna bine. Trebuie numai să ai răbdare, să te dai la fund; apoi aud însă din nou vocea maicii superioare, ceva din mine alunecă într-un somn greu, m-am liniștit pentru un timp, totul e în regulă.

M-am îmbrăcat – taiorul alb, pansamentul ud, ochelarii negri – după ce am observat, căutând un pieptene în geantă, că Philippe nu m-a părăsit și a doua oară fără să-mi fi luat banii. Plicul de salarii era gol, ca și portofelul.

Nu cred să fi simțit vreo părere de rău. Era, în cele din urmă, un lucru normal, pe care puteam să mi-l explic ușor. Dealtfel, dacă Philippe ar fi rămas cu mine, i-aș fi dat oricum acești bani. Deoarece n-avea niciun sfanț, eram mulțumită pentru el. În rest, ducă-se la dracu.

Pentru că n-aveam nici cea mai mică idee de ceea ce voi face în afară de a mă preda poliției și a suporta tot ce urmează, sau să mă arunc în mare, furtul ăsta m-a ajutat, într-adevăr. M-am gândit că înainte de orice, trebuia să mă duc la o agenție a B.N.C.I. (Banque Nationale de Crédit Industriel), să-mi scot ceva bani numerar pe un cec. Maica superioară mi-a

zis: „Oricum, asta-i mai bine decât să stai aici să-ți faci sânge rău. *Andiamo.*”

Am coborât, am întrebat direcția unde se găsește o agenție B.N.C.I., am anunțat că păstrez camera. În grădină, în locul unde îl lăsasem, Thunderbird-ul era închis. Mi-era necaz că nu-l garasem la umbră, dar când m-am așezat la volan, n-am simțit duhoarea de care mi-era frică. Mă străduiam cât puteam să nu mă gândesc la ceea ce trebuia să devină, treptat, pe căldura asta, un om mort de șaiszeci de ore. Sunt obișnuită cu asemenea exerciții de voință. De când sunt în stare să-mi aduc aminte, am încercat întotdeauna să-mi șterg din minte vreo imagine înfricoșătoare. Plânsetele mamei în timp ce i se rădea capul, câteva minute înainte de a se arunca de la etaj, zdrobită pe un trotuar. Sau tata, urlând, prins sub vagonul de marfă pus deodată în mișcare. Mi-am spus oprește-te, oprește-te o dată, imbecilo, în definitiv ce putem uita?

Soare. Mi-am tras mașina la umbră, în strada principală din Cassis, care dădea în port. Am coborât acoperișul, pentru ca aerul să ducă departe mirosul scârbos și visele urâte.

Am intrat într-o bancă unde totul era neted și liniștitor. Mi s-a spus că pot ridica 750 de franci din contul meu de la Paris, dar pentru că, probabil, nu-mi mai rămăsese mare lucru după cumpărăturile de la Fontainebleau, n-am retras decât 500 de franci. Maica superioară mi-a zis: „la cât poți, banii aceștia tot nu vor mai servi la nimic, fugi în străinătate, dispare”. N-am ascultat-o.

În timp ce așteptam, am văzut o hartă mare rutieră afișată pe un zid. M-am gândit la o frază din mesaj: „Am să te urmez la Villeneuve”. M-am uitat dacă

există un Villeneuve prin apropierea Naționalelor 6 și 7, între Paris și Marsilia. Am numărat atâtea că la început m-am descurajat. Villeneuve-Saint-Georges, Villeneuve-la-Guyard, Villeneuve-sur-Yonne, Villeneuve-l'Archevêque, Villeneuve-lès-Avignon și încă altele, la care mai trebuiau adăugate fără îndoială alte Villeneuve, de mai mică importanță, care nu figurau pe hartă.

Am observat totuși că Villeneuve-la-Guyard se găsea chiar imediat după Fontainebleau, unde văzusem pentru ultima dată portbagajul gol, iar Villeneuve-sur-Yonne, aproape de Joigny, unde l-am întâlnit pe șoferul cu violetele. Dar fără îndoială că aceasta nu însemna mare lucru. Maica superioară mi-a spus: „Asta nu înseamnă chiar nimic, dacă ne gândim la telegrama aia. Era adresată unui pasager de avion, iar pentru a ajunge la Villeneuve-la-Guyard nu era nevoie de avion, fiind vorba de patru degete depărtare de Paris, poți măsura”.

Mi-am pus banii încasați în geantă. Am întrebat dacă era la Cassis o agenție de voiaj. Era una în imobilul vecin, n-am avut decât să ies pe o ușă și să intru pe alta. Am văzut în asta un semn că norocul îmi revenea, cu atât mai mult cu cât anunțuri, aproape aceleași pe ambele uși, arătau că în luna aceea de 13 iulie, totul se închidea la douăsprezece. Dumnezeu m-a lăsat să-mi încasez banii și să am mai mult de o oră în fața mea. Maica superioară îmi șopti: „La ce bun?” Nu știam nici eu prea bine. Poate numai ca să mă mișc, să fac încă unele gesturi de ființă vie, să fiu liberă, înainte de a fi prinsă cu mortul în mașină, și a fi închisă într-o celulă întunecată, în care să stau cu capul în mâini, ghemuită cum trebuie să fi stat cu siguranță, de mult, la căldurică, departe de tot, în

pântecele Renatei Castellani, căsătorită Longo, născută la San Apollinario, în provincia Frosinone.

Am cerut un orar Air-France, la care m-am uitat afară, pe trotuar, turtită de soare, în mijlocul unei mulțimi de sezonisți care se duceau la plajă. Zborul 405 Air-France, menționat în mesaj, era un zbor direct Paris-Marsilia, în Caravelle, în vinerile lucrătoare, cu plecarea de la Orly la 19,45 și sosirea la Marsilia-Marignane la 20,55. M-am gândit numaidecât: „Villeneuve-ul pe care-l cauți trebuie să fie Villeneuve-lès-Avignon, n-ai mai văzut încă unul mai jos pe hartă”. În același timp, ceva neplăcut, nedefinit, se agită în mintea mea, nu-l puteam scoate la suprafață și mă îngrijora.

Am căutat Thunderbird-ul cu ochii, garat de-a lungul trotuarului din față. Am revăzut deodată fișa aceea de identitate de pe biroul hotelului „Renașterea”, la Chalon. M-am gândit că ea mă hărțuia. Da, într-adevăr, mi s-a spus la „Renașterea” că atunci când sosisem „așa-zis” prima dată, veneam de la Avignon. Am răspuns că e idiot. „Vezi bine, mi-a spus maica superioară, totul e pus la cale ca să te distrugă, totul e calculat dinainte. Dacă acum va fi descoperit cadavrul din portbagaj, pe cine ai să poți convinge că n-ai nicio vină? Te rog din suflet, fugi, fugi oriunde și nu te mai întoarce niciodată”. Din nou n-am ascultat-o.

M-am dus în port. În ajun, întrebând de drumul spre hotelul Bella Vista, am observat un oficiu poștal la capătul cheiului. Mi-am amintit, de asemenea, că în același loc, câteva ore mai târziu, un băiat cam cherchelit m-a sărutat pe gură și, instinctiv, mi-am șters buzele cu mâna bandajată. I-am zis maicii superioare: „Nu fi îngrijorată, încă n-am început să

mă apăr, mai așteaptă puțin. Sunt singură, dar am fost întotdeauna singură și chiar dacă lumea întreagă s-ar porni împotriva mea, tot n-o să mă doboare”. În sfârșit, îmi făceam curaj cum puteam și eu.

Înăuntrul oficiului poștal era penumbră, mai ales când veneai din plin soare și a trebuit să-mi schimb ochelarii. Am găsit un șir de cărți de telefon din departamente, fixate de o masă înclinată. Am deschis-o pe aceea din Vacluse. Exista, într-adevăr, un Maurice Kaub la Villeneuve-lès-Avignon.

De fapt, probabil că nici nu credeam cu adevărat, dar bătăile inimii s-au făcut mai grele. Nu-mi pot explica. Era tipărit, limpede, real, mai real chiar decât mesajul telefonat de la mine și decât cadavrul din mașină. Oricine – și nu numai de două zile, ci de luni întregi – putea deschide cartea asta groasă și să citească numele și adresa aceea. Nu pot să găsesc o explicație.

Stătea scris: Maurice Kaub, constructor-antreprenor, domeniul Saint-Jean, șoseaua Abbaye.

Din nou am simțit că o amintire, sau dracu știe ce, se zbătea să-și facă drum spre conștiința mea. Domeniul Saint-Jean, șoseaua Abbaye, constructor-antreprenor. Villeneuve-lès-Avignon. Nu vedeam ce ar fi trebuit să-mi reamintesc, iar impresia se destrăma și nici nu mai eram sigură că o avusesem.

Am deschis un alt anuar. Acela din Yonne. Am citit că erau mai multe baruri-tutungerii la Joigny, dar numai unul pe Naționala 6: „La șoferul veteran”, Pozzon T., proprietar. Trebuia să fie acela unde m-am oprit și unde am întâlnit șoferul de camion cu violetele. Am notat în minte numărul de telefon 2-20 și am plecat.

Când am ajuns la mașină, soarele se înălțase,

umbra n-o mai acoperea decât pe jumătate, dar n-am avut timp să mă ocup de așa ceva, fiindcă în fața mașinii stăteau doi jandarmi în uniformă kaki.

Nu-i văzusem decât în ultima clipă și aproape că eram să dau peste ei. Mă uit întotdeauna în jos când merg, de teamă să nu mă împiedic de vreun elefant, pe care nu l-aș fi observat. Până la vârsta de optsprezece ani am purtat lentile cu mult mai proaste decât astea de acum. Eram mai mult pe jos decât în picioare și mi se spunea: „avionul sinucigaș”. Unul din coșmarurile mele preferate, chiar și azi, era un cărucior solid de copil, părăsit la intrarea într-un imobil. Odată a fost nevoie de trei persoane ca să mă descurce dintr-unul.

Ridicând ochii și văzând – să-mi vină să leșin, nu altceva – pe cei doi polițiști în fața Thunderbird-ului, am vrut să fac stânga-mprejur și s-o iau la goană. Dar maica superioară mi-a spus: „Fir-ai să fii, continuă-ți drumul, privește în altă parte, treci, treci”. În cele din urmă m-am oprit.

— E a dumneavoastră mașina?

Am zis da. În sfârșit, am încercat să spun, dar niciun sunet nu-mi ieșea pe gură. Erau înalți amândoi, iar cel mai tânăr purta, ca și mine, ochelari negri. El era cel ce vorbea. Mi-a cerut actele mașinii. Am făcut ocolul Thunderbid-ului ca să le iau pe cele ce se găseau în buzunarul portierei. În timpul acesta, fără să vorbească, se apropiară de portbagaj. Maica superioară îmi spunea: „Pentru numele lui Dumnezeu, nu sta pe loc ca o buturugă, acum trebuie să fugi, ia-o la goană, du-te, fă ceva!” M-am dus spre ei, i-am întins celui mai tânăr punga de plastic cu actele mașinii. Le-a scos, a aruncat o privire pe legitimația cenușie.

— Permisul de conducere, vă rog.

L-am scos din geantă și i l-am dat. L-a privit și apoi, din nou legitimația cenușie.

— Ce-i aceea I.C.P.?

— I.C.P.?

Mi-a întins legitimația sub ochi, cu un gest obosit, puțin iritat. Pe rândul cu însemnarea „nume și prenume”, am citit tot cum făcusem și la Orly: Societatea I.C.P. Nu știam ce înseamnă acele inițiale. Am înghițit în gol și am spus:

— Este o agenție de publicitate.

— Dar cum se numește?

Am răspuns ce mi-a trecut prin cap:

— International Caravaille Publicité.

— Cine e Caravaille?

— Cel care a întemeiat agenția. Dar acum ea este a mea. În fine, sunt mandatară, înțelegeți?

A ridicat din umeri și mi-a spus:

— Ceea ce înțeleg, mai ales, este că exact deasupra mașinii dumneavoastră se află o placă cu „staționarea interzisă”. Sunteți de mult la Cassis?

— Am sosit aseară.

— Data viitoare vă rog să fiți mai atentă. Strada este, oricum, prea îngustă și dacă toată lumea ar face ca dumneavoastră...

Etc., etc. Începusem să respir din nou. Mi-a dat înapoi actele, și-a scos chipiul ca să-și șteargă fruntea cu o batistă și mi-a spus, după ce i-a aruncat o privire camaradului său:

— Nu vă puteți permite orice, numai pentru că sunteți fată frumoasă și aveți o mașină lungă „atât”. E drept, nu?

În același timp se desfășura sub ochii mei tot ce putea să mi se întâmple mai îngrozitor: însoțitorul lui,

mai în vârstă, care asculta atent cu un mic zâmbet și nu scosese un cuvânt, se juca distrat, apăsând cu degetul gros pe broasca portbagajului, pe butonul ei metalic. Și broasca funcționa. Noaptea trecută, venind de la Marsilia ca o somnambulă, nici nu mă gândisem s-o încui, după ce o deschiseseam pentru Philippe, și așa a rămas.

Priveam degetul omului în kaki apăsând, ridicându-se, apăsând-o mai tare. Am auzit clinchetul de deschidere și am pus repede mâna dreaptă pe capacul portbagajului. Prea repede, pentru că cel cu ochelari negri s-a oprit din vorbă, intrigat. A privit portbagajul, apoi s-a uitat la mine și, cu ochelari negri sau fără, a văzut foarte bine că-mi fugise sângele din obraz. M-a întrebat:

— Nu vă e bine?

Am făcut da din cap. Căutam cu disperare să spun ceva care să le îndepărteze atenția de la mașina pe care el începuse s-o privească din nou, dar nu găseam nimic. Celălalt se uita și el la mâna mea dreaptă, înțepenită pe capac. Am tras-o înapoi. După o tăcere interminabilă, cel mai tânăr a zis, în sfârșit, depărtându-se:

— Să fiți „cuminte”. Pe viitor garați-vă într-un parking.

A salutat cu arătătorul la chipiu și au plecat amândoi pe trotuar, spre port, fără să se mai uite înapoi. Am căutat cu înfrigurare cheile mașinii în geantă și am încuiat broasca portbagajului. Apoi a trebuit să aștept câteva minute, așezată la volan, cu privire încremenită, înainte de a putea porni. Tremuram toată, din cap până-n picioare. Sunt o trăsnită foarte sensibilă.

În camera mea de la hotelul Bella Vista, ventilatorul zumzăia într-o pulbere de soare, fără să producă nici cea mai slabă adiere. Am închis obloanele, m-am dezbrăcat, m-am întins pe patul nedesfăcut, cu telefonul lângă mine.

Am cerut la centrală două numere: 2-20 Joigny și locuința unui machetist al agenției, Bernard Thor, care ține mult la mine și a însoțit patronul în mai multe rânduri la Geneva, pentru publicitatea Milkaby. El trebuia să știe la ce hotel trăgea Caravaille de obicei. Am să telefonez Anitei că i-am reținut mașina, am să-i spun că aveam nevoie de un martor care să mă scoată dintr-o încurcătură. Anita are să mă ajute.

Am primit aproape imediat mai întâi legătura cu barul-tutungerie de la Joigny. Am cerut să vorbesc cu proprietarul. La început nu-și aducea aminte de mine. Taiorul alb, părul blond, ochelarii negri, o mașină americană, nimic nu se prindea de el. Și-a adus aminte de șoferul de camion când i-am vorbit de consumația pe care voise el s-o plătească și de zâmbetul lui. L-am întrebat:

— Îl cunoașteți?

— Unul înalt, brun, cu o „Somua”? Cred și eu că-l cunosc. E Jean, Jean cu Somua. Trece pe aici în fiecare săptămână.

— Jean cum? Nu înțeleg.

— „Somua” este marca mașinii, a camionului. Nu-i cunosc numele. E din Marsilia. Noi îi spunem „Zâmbet-Gibbs”.

Și eu tot așa îl numisem, ce nostim! Am râs. Eram mulțumită. Aveam în sfârșit o urmă și se părea că toate necazurile vor dispărea ca prin minune.

— Spuneți că e marsiliez? Nu știți dacă acum e la Marsilia? Nu știți unde aș putea da de el?

— Cred că-mi cereți prea mult. Știu că sâmbătă mergea la vale. Dar cum să dați de el, habar n-am. Dacă vreți ceva, am să-i comunic eu când o trece pe aici.

I-am spus că va fi prea târziu, că trebuia să-l găsesc de îndată. Mi-a răspuns: „Așa, bine” și a urmat o tăcere destul de lungă, încât crezusem că a închis. Dar nu, deodată mi-a vorbit:

— Așteptați, am o idee. Stați o secundă, domnișoară. Auzeam acum la capătul firului un zgomot de discuție, de farfurii lovite între ele. Încercam să-mi aduc aminte sala pe care o văzusem cu două zile înainte. De-a lungul barului de lemn, fotografiile de camioane accidentate, afișul tricolor pentru balul din 14 iulie. Îmi închipuiam șoferii la masă, urmele rotunde lăsate de paharele de vin pe mușamaua meselor. Mi s-a făcut deodată foarte foame și foarte sete. Din ajun nu înghițisem nimic altceva decât două cești de cafea. Un alt glas:

— Alo, cine-i la aparat?

— Mă numesc Dany Longo. Îi spuneam domnului cu care vorbeam...

— Ce treabă aveți cu „zâmbet frumos”?

Era tot glasul unui meridional, cu o respirație șuierătoare, o voce de om nedormit, deranjat de la masă. Am luat totul de la început, spunând mereu: scuzați, domnule, înțelegeți, domnule. El mi-a zis:

— „Zâmbet frumos” mi-e coleg și de aceea aș vrea să știu cu cine vorbesc. Dacă v-a căzut cumva cu tronc, e în regulă, dar dacă e pentru altceva, în fine, mai știu eu ce, o poveste care pe urmă să-mi cadă în cap, n-aș vrea să fac o gafă. Înțelegeți ce vreau să spun? Puneți-vă în locul meu.

Și uite așa, întruna. Credeam că am să fac o criză

de nervi. Mi-am păstrat totuși glasul cel mai umil, atunci când am putut să spun și eu o vorbă. I-am zis că, într-adevăr, ghicise, voiam să-l revăd pe prietenul lui, pentru că îmi dăduse o întâlnire și nu m-am dus, iar acum, desigur, îmi pare rău – în sfârșit, asta era, ghicise. S-a făcut deodată atât de micios, că putea să înduioșeze și pietrele, iar dacă ne gândim la prețul minutului de telefon, costul convorbirii se apropia de cifra sumelor încasate de marii artiști.

— Bine, nu mai stăruieți. Dacă e o poveste sentimentală, nu mai am nimic de zis. Nu sunt eu omul să-l lipsesc pe un coleg de o partidă de zbenguială. Dar să-i spuneți neapărat lui „Zâmbet frumos” că v-am informat pentru că vă aflați în călduri, ca să nu creadă că sunt gură-spărtă.

Să mori, nu altceva. Până la urmă, m-a informat că prietenul se numea Jean Le Gueven, că locuia într-un cartier din Marsilia botezat Sainte-Marthe, nu-i cunoștea exact adresa dar aş putea să i-o găsesc telefonându-i celui pentru care transportă, firma Garbaggio, Boulevard des Dames, Colbert 09-10. Aș fi pierdut prea mult timp ca să-mi însemn toate cu mâna mea dreaptă și l-am rugat să repete ca să nu uit. Înainte de a mă lăsa să închid, m-a mai ținut jumătate de veac:

— Spuneți-i că are de încărcat patru tone în strada Louvre, când va trece în sus. Mai spuneți-i că eu v-am informat, Sardeaua. Va înțelege. Patru tone de mesagerie în strada Louvre. Acum duceți-vă, noroc bun.

La centrala hotelului încă nu se obținuse Parisul. Am cerut Colbert 09-10 și un dejun în cameră. Mi s-a dat, fără întârziere, firma Garbaggio.

— Le Gueven? mi-a răspuns o voce de femeie.

Biata de dumneavoastră dar a plecat! Așteptați să mă uit, trebuia să încarce la rampă. Telefonați la Colbert 22-18, poate că mai e acolo. Dar știți ceva, el încarcă astă-seară legume la Pont-Saint-Esprit. M-ar mira să mai dați de el.

— Vreți să spuneți că se întoarce la Paris? Cu camionul?

— Dar altfel cum? Să ia trenul?

— Nu-și ia liber de 14 iulie?

— Ascultați, doamnă, nu sunt eu aceea care să dau lecții cuiva care vorbește cu un accent atât de ascuțit, dar să știți că parizienii mănâncă și de 14 iulie!

Am cerut Colbert 22-18. În momentul când centrala îmi făcea legătura, cineva bătu la ușă. Înainte de a deschide, mi-am luat răgazul să aflu dacă-l puteam avea pe Jean Le Gueven la aparat. Mi s-a răspuns simplu: „vi-l dau” și mi l-a dat. Mă așteptasem să-l caute la o distanță de kilometri și am rămas mută la început.

— Da? Alo? striga el. Alo!

— Jean Le Gueven?

— Eu.

— Sunt... ne-am întâlnit sâmbătă după-masă la Joigny - știți, mașina albă, buchetul de violete?

— Serios? Asta-i bună!

— Da, vă aduceți aminte?

A râs. Îi recunoșteam bine râsul și revedeam chiar foarte limpede în amintire chipul lui. Din nou bătăi în ușa mea. El mi-a spus:

— Știți, buchetul s-a veștejit, va trebui să vă cumpăr altul. Dar unde vă aflați?

— La Cassis. Nu e pentru buchet - sau, mai curând, da. Eu - așteptați un moment, vă rog. Puteți aștepta o clipă? Nu închideți, nu-i așa?

A răs din nou și a spus nu. Am sărit din pat și m-am dus la ușă. De afară mi s-a răspuns că mi se adusese dejunul. Era o voce de bărbat. Eram în chiloți. A trebuit să alerg la baie, să mă înfășor cu un prosop și să mă întorc. N-am deschis decât pe jumătate, am luat tava, mulțumesc, mulțumesc foarte mult și am închis la loc. Când am luat din nou telefonul, „Zâmbet-Gibbs” era acolo. I-am spus:

— Iertați-mă. Sunt într-o cameră de hotel. Cineva a bătut la ușă. Mi s-a adus dejunul.

— Ce aveți bun?

— Ce am? Oh! (am privit). Un pește prăjit. Cred că e un barbun.

— Asta-i tot?

— Nu, un fel de tocană, salată, crevete - am telefonat la Joigny să vă caut.

— Ce norocos sunt! De ce? Din pricina violetelor?

— Nu, nu tocmai.

— Nu știam cu ce să încep. Tăcerea se prelungea. Am întrebat:

— După ce ne-am despărțit în după-masa aceea, n-ați făcut nimic împotriva mea? Nu-i așa?

— Împotriva dumneavoastră?

— Da, am avut neplăceri pe șosea. Am crezut că-i o păcăleală, în fine, că erați dumneavoastră la mijloc. Am crezut că-mi faceți o farsă.

— Nu, nu eram eu. (Spunea asta foarte potolit, tonul era ceva mai puțin prietenos, mai puțin vesel.) Ce fel de neplăceri?

— Nu le pot spune la telefon. Aș vrea să vă văd.

— Ca să-mi povestiți necazurile?

N-am știut ce să răspund. După câteva secunde l-am auzit oftând, apoi mi-a spus:

— Trebuie să se fi răcit barbunul.

— Nu-mi pasă.

— Ascultați, am terminat de încărcat, eram pe cale să semnez actele, trebuie să plec. Nu puteți aștepta două sau trei zile cu ceea ce aveți să-mi spuneți? Astă-seară trebuie să fiu neapărat la Pont-Saint-Espirit.

— Vă rog.

— În cât timp puteți să mă întâlniți la Marsilia?

— Nu știu, jumătate de oră, trei sferturi de oră?

— Bine, să încercăm. De aici mă duc la gara de autobuze, la Saint-Lazare. Întrebați pe un sergent, toată lumea știe unde e. Am să vă aștept până la unu și un sfert. După aceea, nu mai pot.

— Am să fiu acolo.

— Gara de autobuze de la Saint-Lazare. Rândul trecut v-am spus oare că sunteți frumoasă?

— Nu. Dar în sfârșit, nu așa.

— Sper că necazurile nu sunt prea serioase. Cum vă numiți?

— Longo. Dany Longo.

— Și numele îl aveți frumos.

După aceea, am făcut toate deodată. Am tras taiorul pe mine mâncând foi de salată, aruncându-mă în pantofi, bând un pahar de apă minerală. În clipa când să ies, sună telefonul. Era machetistul meu de la Paris. Îl uitasem de tot.

— Tu ești, Bernard? Dany e aici.

— Vezi că m-ai speriat grozav! Dar unde ești. Pentru numele lui Dumnezeu?

— În sud. Am să-ți explic.

— De ce ai închis ușa, deodată, acum câteva nopți?

— Acum câteva nopți?...

— Sigur, alaltăieri noapte! În fine, sâmbătă! Trebuie să fi fost vreo trei dimineață!

Striga. I-am spus că n-am telefonat. M-am așezat din nou pe pat, cu geanta pe genunchi. Recăzusem în iad. Adineauri, pe când căutam urma lui „Zâmbet-Gibbs”, în timp ce-i vorbeam și chiar când îi spusese de neplăceri, era ca și cum nimic n-ar mai fi existat cu adevărat din acest sfârșit de săptămână. Am uitat de cadavrul din mașină, de pușcă, de mesajul de la Orly, de toate. La urechea mea vorbea un glas liniștit, drăguț, cineva care voia să știe ce am la dejun, mă aflam într-o lume în care crima și teama nu puteau năvăli.

Și totuși, da. Chiar Bernard Thorr, pe care-l cunosc de ani de zile, care mi-e fără îndoială prieten de fiecare zi, știe cel mai bine ceea ce sunt și, deodată, s-a transformat și el într-un instrument al coșmarului. Nu-l mai înțelegeam deloc și nici el nu mă mai înțelegea pe mine. Ne-au trebuit câteva minute bune de strigăte ca să ne înțelegem asupra a ceea ce voiam să ne spunem unul celuilalt. El, că i-am telefonat în noaptea de vineri spre sâmbătă, că vorbeam de departe sau cu un aparat prost, pentru că nici atunci nu înțelesese mare lucru din poveștile mele, că păream într-o stare alarmantă și că, deodată, am închis. Eu, cu un fel de furie, țipam că n-am telefonat nici noaptea, nici ziua, că n-am telefonat deloc. L-am întrebat:

— Ești sigur că era glasul meu?

— Cum asta? Sigur că erai tu! Nu te auzeam bine, pentru că erau o groază de paraziți pe fir, dar nu puteai fi decât tu.

— N-am fost eu.

— Dar ce Dumnezeu, atunci erai beată! Ce se întâmplă? Unde ești?

— Îți spun că n-am fost eu!

— Puținul pe care mi l-ai spus, numai tu puteai să-l știi, nu mă lua drept...

— Ți-am vorbit despre ce?

— Despre Zürich. În fine, tu erai.

Am început să plâng. Tot astfel ca ieri seară, când m-am întors în cameră, lacrimile mi se scurgeau din ochi din propria lor voință, ca și cum n-ar fi fost ale mele.

El, Bernard Thorr, m-a ajutat acum patru ani, s-a interesat și mi-a împrumutat banii pentru operație și clinică. Pe atunci nu era, totuși, decât un camarad, cineva la care nu mă mai gândeam din clipa în care nu-l mai vedeam. El este singurul care știa de călătoria mea la Zürich. Am șovăit, am pierdut aproape patru luni povestindu-mi mie și celui pe care-l iubesc tot felul de istorii, din fanfaronadă, din prostie, știind foarte bine că nu voi avea curajul să duc acel copil până la capăt. În definitiv, a fost atât de monstruos, că mai rău nu se putea. Îmi închipui că și medicul care s-a ocupat de mine mă disprețuia.

— Dany? Dany! Mă auzi?

I-am răspuns da.

— Plângi?

I-am spus da.

— Unde ești, Dany?

— Am să-ți explic. Voiam să știu la ce hotel trage Caravaille când se duce la Geneva.

— Mi-ai cerut numărul lui de acasă și vineri noaptea. Nu l-ai prins încă? Dar întâi spune-mi ce e?

— Ți-am spus odată că nu eram eu! Ești sigur că eram eu?

— Dar, Dumnezeule, asta-i grozavă, tu trebuie să știi cel mai bine, nu?

Primeam mereu același răspuns. Mereu. Trebuia să

știu că aveam un bandaj la mână în timp ce eu nu-l avusesem. Trebuia să știu că am dormit într-un hotel în care nu intrasem în viața mea. Trebuia să știu că am telefonat să cer numărul cuiva la care tocmai mă aflam. Toată lumea era sinceră, numai eu eram zărghită.

Și lacrimile astea blestemate curgeau fără încetare.

— Bernard, la ce hotel merge Caravaille?

— La „Beau Rivage”. Ascultă, Dany...

— Ai numărul de telefon de acolo?

A lăsat aparatul câteva secunde, ca să ia un carnet. Mi-a dat numărul. Am deschis geanta, l-am notat cu mâna dreaptă pe un colț de hârtie.

— Te rog, Dany, de data asta nu mai închide.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva care e obligat să plece. Trebuie să închid, Bernard.

— Dar ce dracu. Ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

— Ce ți s-a spus la telefon?

— Cine? Tu? Oh, fleacuri fără rost, nu mai știu. Mi-ai vorbit de o mână rănită, de Villeneuve-lès-Avignon și apoi, stai puțin... spuneai: „E în covor, știi Bernard, e într-un covor, am spălat rușinea de la Zürich!” Și-apoi, nimic, ai închis. Ah, da, mi-ai spus că ce-a fost la Zürich s-a întâmplat din cauza mea, că n-ar fi trebuit – mai știu și eu? – tot aiureli de astea. Fără cap și fără coadă.

— Dacă am vorbit atâta, mi-ai recunoscut, desigur vocea, nu?

Strigam din nou. Puteam fi auzită de la celălalt capăt al culoarului. În umbra caldă a acelei camere, mi-am simțit corpul scăldat în sudoare și totuși mi-era frig.

— Dar ce? Tu crezi că în momentul ăsta îți

recunosc glasul? mi-a răspuns Bernard, strigând și el. Pari nebună de tot! Povestește-mi cel puțin ceea ce...

— Unde ai să fii astă-seară?

Mi-a răspuns că la el. I-am promis că am să-l chem. Din nou am închis în mijlocul unui „Nu închide”. Mi-am șters fața și ochii în baie. Nu voiam să mă gândesc. Voiam să-l văd pe șoferul acela de camion. Aveam și mai multă nevoie ca adineauri să-l întâlnesc. Înțelesesem dintr-o dată, la telefon, că în această mașinație urzită atât de bine împotriva mea, exista cel puțin un punct slab. Nu mai era vorba de o voință din afara universului, de supranatural, de diavol. Diavolul, de când există, n-a făcut nicio greșală.

Marea așternută sub soare. Dealul de la Gineste. De câte ori n-am parcurs fâșia aceasta de asfalt printre colinele aride? O cunosc dintotdeauna.

Conduceam repede. La fiecare viraj eram aruncată afară din curbă și-mi reluam cu disperare direcția, în timp ce durerea din mâna stângă se întindea în tot corpul. La un moment dat, în linie dreaptă, am întâlnit o șosea care se înfunda într-un deșert de roci și de ierburi uscate, unde am încetinit. Un panou arăta direcția unei tabere militare, Carpianne. Maica superioară mi-a șoptit: „la-o pe aici, ai să găsești un loc unde să te descotorosești de grozăvia aia din portbagaj”. Am șovăit și până la urmă n-am făcut-o.

Îmi spuneam: da, toți cei ce credeau că m-au recunoscut pe Naționala 6 au văzut în zorii zilei o femeie în taior, cu ochelari negri, fără îndoială blondă ca mine, fără îndoială de o statură aproape ca a mea, dar pentru că nu există două persoane identice, nici imitația nu putea fi fără cusur. Ceea ce a atras atenția

oamenilor, până la a-i orbi cu privire la rest, a fost, desigur, mașina puternică, dar și faptul că falsa Dany Longo avea un pansament la mâna stângă. Aici e fisura. Pansamentul era un bun șiretlic pentru a crea iluzia, dar care nu fusese voit, prevăzut, deoarece a trebuit să fie pus la cale cu orice preț, după aceea, în toaleta unei stații de benzină. Nu mai era vorba deci ca acea femeie să-mi semene mie, ci eu trebuia să semăn cu ea. Iată de ce mi s-a zdrobit mâna.

Voi putea să mă adresez poliției, să povestesc tot, cu șansa de a fi crezută. Singură mărturia celor doi Caravaille, care știam bine că vor fi bănuți că vor să mă apere, nu i-ar fi convins pe polițiști, dar aveam o alta pentru a o confirma. Ultima persoană care m-a privit cu oarecare atenție înainte de stația de benzină a fost Jean Le Gueven, la Joigny. Își va aduce desigur aminte că n-aveam nimic la mână. Vor înțelege astfel că spun adevărul.

Mă gândeam de asemenea: tu nu ești singura urmărită de această mașinație, nici nu ești tu, probabil, principala victimă. Au încercat să te imite, dar există un element de neînțeles, care te privește din întâmplare, numai pe tine: mașina Thunderbird. Ea aparține familiei Caravaille. În fond, acesta este lucrul cel mai important: cadavrul a fost închis în mașina lui Caravaille.

Or, ia gândește-te! A fost nevoie să fie pusă în circulație pe șosea, în zorii acelei sâmbete, o mașină identică. Dacă n-ar fi fost așa, garajistul cu accent basc n-ar fi putut să le confunde. Dacă n-ar fi purtat același număr, agentul motociclist de pe șoseaua spre Chalon ar fi observat. Sau atunci, nu exista decât o singură Thunderbird, care fusese scoasă din garajul

lui Caravaille în timpul nopții și adusă dimineața înapoi. În orice caz, se urmărea amestecarea lui Caravaille într-o treabă tare urâtă.

Dar atunci, de ce să mă imite pe mine mai curând decât pe Anita, pe mine, cea din urmă persoană care ar fi putut pleca în sud cu această mașină?

Înebunitor.

Îmi spuneam: trebuie să fie și o altă explicație. Trebuie să n-am încredere în nimeni. În primul rând, în Caravaille însuși. La urma urmei, ca să joace atât de bine rolul meu, pentru a ști cum mă îmbrac și că sunt stângace, precum și identitatea mea completă și multe alte amănunte, trebuie ca falsa Dany Longo să-mi fie foarte apropiată. Dar cui i-am mai vorbit oare de Zürich?

Anita le știe pe toate. Ea e puțin mai scundă decât mine, nu face chiar întocmai aceeași impresie, dar și ea e blondă și mă cunoaște bine. Ea ar ști să imite unele din gesturile mele, sunt sigură, chiar și mersul, care e foarte deosebit, deoarece cincisprezece sau douăzeci de ani de revoltă împotriva miopiei l-au denaturat de tot. Ea ar ști să imite și felul meu de a vorbi, anumite ticuri de pronunție pe care trebuie să le am și, cu toate că e foarte greu să imiți glasul cuiva, ea a putut, la telefon, la adăpostul zgomotelor de pe fir, să dea cel puțin iluzia de a fi o Dany Longo neobișnuită, în pragul crizei de nervi, în sfârșit, ea îl cunoaște pe Bernard Thorrr, care fusese împreună cu noi și la vechea agenție, unde am lucrat, cunoștea legăturile mele cu el.

Până anul trecut, acesta nu fusese decât un bărbat binevoitor, care-mi făcuse un mare serviciu, cu care ieșeam din când în când la restaurant, să văd un film

sau să schimbăm câte o glumă în fața unui pahar cu vin. Apoi, într-o seară, m-am săturat să tot fac pe Greta Garbo când mă conducea până la ușă, ca și cum ceea ce nu-i acordam din persoana mea ar fi valorat mai mult decât faptul că se întorcea acasă la el umilit și puțin trist. M-am urcat înapoi în mașina lui și, de data asta, l-am condus eu pe el. Cred că mai sunt și alte fete în viața lui, dar nu-mi vorbește niciodată de ele, tot astfel nici de băieții pe care i-aș putea avea eu. E întotdeauna la fel de drăguț, și tot ce s-a schimbat în plimbările noastre e că după cină și un film, după o pălăvrageală din fața unui pahar cu vin, continuăm uneori prietenia făcând dragoste, ceea ce e foarte plăcut.

Într-o după-amiază, la agenție, pe când eram aplecată peste biroul lui, privindu-l cum corectează o machetă de anunț, am pus mâna fără să mă gândesc, pe umărul lui. El a făcut un gest care i se potrivește. Continuând să lucreze și-a pus mâna stângă peste a mea. A lăsat-o acolo, blândă și amicală, ca și cum o porțiune din noi s-ar fi aflat în altă parte, departe. Deodată l-am dorit într-atât, încât am crezut că trecutul este uitat și că-l iubesc de-a binelea.

Îmi amintesc că i-am povestit toate astea Anitei. Precum și alte fleacuri, acum câteva luni, într-o sâmbătă dinaintea Crăciunului. Am întâlnit-o cu o oră mai înainte la raionul de jucării al Galeriilor Lafayette. Eram așezate la o masă cu câte o cafea cu lapte, într-o cafenea aproape de Operă. Ea a râs și m-a luat peste picior: „Bietul meu purice, eu am trecut înaintea ta prin patul lui Bernard. Știi că îmi dai o idee? Trebuie să-i telefonez într-una din zile”. M-am simțit prost, dar am râs și eu. Ea a adăugat: „Am putea face o partidă în trei, pentru că una în patru nu

te atrage". Vedeam în ochii ei, dincolo de râset, că-și face rău dinadins, că pentru ea trecutul nu se va șterge în niciun caz, că-mi va purta întotdeauna aceeași pică. Apoi, ridicând un cot ca pentru a se apăra, pe tonul acela fandosit care m-a dezgustat întotdeauna, a spus: „Ai să mă bați?” Mi-am luat geanta, pachetele cu cumpărături și m-am ridicat. Ea m-a apucat de braț și mi-a spus cu un obraz descompus, livid sub machiaj: „Te rog, Dany, nu mă părăsi așa, în fața oamenilor. Știi bine că am glumit, nu?” Am așteptat-o. Afară, pe trotuar, fără a-și pierde zâmbetul distins din arondismentul al XVI-lea, mi-a spus cu un glas răutăcios, foarte lămurit: „Scârba dracului de abortatoare, tot ce știi e să lași lumea baltă, nu-i așa? Singurul lucru pe care-l faci e să-ți iei picioarele la spinare, nu?” I-am întors spatele și am plecat. Numai ajunsă în metro, când era prea târziu, m-am gândit că-i dădusem încă o dată prilejul să aibă dreptate.

Seara, mi-a telefonat. Cred că era beată și Dumnezeu știe unde. Mi-a spus: „Dany, Dany, draga mea, povestea aceea a rămas atât de departe, știu că n-a fost din vina ta, să nu ne mai certăm, să nu crezi că nu-mi mai ești prietenă” și alte lucruri de soiul ăsta. Desigur, camera mea a fost inundată de lacrimi, îmi era greață de mine ca de o bomboană fondantă. Mi-a promis că ne vom vedea foarte curând, că vom încheia o pace fără urmă de resentiment, că-mi va cumpăra de Crăciun o sticlă mare cu parfumul nostru preferat – folosim același parfum, pentru că la douăzeci de ani am început să mă dau cu al ei – și apoi vom merge să-l ascultăm pe Bécaud la Olympia, vom cina după spectacol la restaurantul japonez din Montparnasse, vom face o pace de neuitat – încât 8

mai¹, pe lângă ea, sau vagonul de la Rethondes² vor părea o nimica toată.

Dar cel mai nimica toată am fost eu, pentru că în următoarele două săptămâni, în afara serii de Crăciun, când știam că n-o va putea părăsi pe fetiță, m-am întors acasă în goană și n-am mai vrut să ies, de frică să nu scap telefonul ei. N-am mai întâlnit-o decât acum, vineri 10 iulie, când soțul ei m-a dus să lucrez în casa lor.

Dar, ia să vedem, de ce m-a dus la ei? Ca să mă taie de restul lumii o noapte întreagă și să poată spune după aceea că nu eram la Auteuil, ci pe Naționala 6, asta-i. Totul venea să-mi confirme bănuielile. Am rămas singură de la nouă seara până la două dimineața, au avut deci tot timpul, atât unul cât și celălalt, să acționeze în voie. Anita nu-mi iertase nimic, nu uitase nimic, ci dimpotrivă. Îmi plătea cu vârf și îndesat cele întâmplare într-o anumită dimineață de mai făcând...

Înnebunitor.

Făcând ce? Asasinând pe un cetățean pe care apoi să mi-l arunce mie în spinare? Mărturisind soțului ei, ca s-o ajute să se răzbune, că de mult, când aveam douăzeci de ani rămăsese o noapte în camera mea, ca să servească drept jalnica jucărie la doi prieteni de petrecere chercheliți, în timp ce eu, care n-aveam destulă putere asupra ei ca s-o împiedic, am fugit cât am văzut cu ochii?

Și iată că acum luam totul de la capăt: lacrimile mi-au umplut ochii, dintr-o dată, de nestăpânit, și nu mai

¹ Ziua victoriei împotriva fascismului: 8 mai 1945 (n. tr.).

² Unde s-a semnat armistițiul cu Germania, în primul război mondial (n. tr.).

vedeam șoseaua. Îmi spuneam: pot să plâng acum întruna, oricât, dar a fost din vina mea, e adevărat, am lăsat-o cu ei, amețită de alcool și de sfidare – da, știu că sfidarea mi-era adresată mie – aș fi putut s-o scot de acolo cu forța, să-i potolesc pe cei doi smintiți, să chem vecinii, orice, dar tot ce am făcut a fost să fug, având pe deasupra și convingerea că m-am purtat ca o fată cinstită, că sunt un înger pur și luminos, într-o lume de porci. Dany Longo, vedeta tânguieiilor și a conștiinței curate, o iudă roasă de frică. Și totuși, eram oare răspunzătoare pentru ea, numai pentru că îi eram prietenă? Ei, da, merit să fiu pedepsită, pedepsită la nesfârșit...

„Oprește, mi-a spus maica superioară, oprește!”

Am oprit dincolo de marginea șoselei, la intrarea în Marsilia. Am așteptat să-mi treacă; la tabloul de bord era mai mult de unu și jumătate. Jean Le Gueven nu mă mai aștepta și va trebui, ca să ajung la gara de autobuze, să străbat din nou tot orașul.

Cum să-ți închipui că Anita a putut să asasineze pe cineva? Cum să ți-o imaginezi pe șosea, jucând această sinistră comedie? Se vede că mi-am pierdut mințile de tot.

Chiar gândindu-mă – atât cât poate face un copil întârziat ca mine – nimic nu stătea în picioare. Cum să admiți că cei doi Caravaille, având un cadavru de ascuns, l-au așezat, ca să se dezvinovățească, tocmai în portbagajul *propriei lor mașini*? Dealtfel, femeia care jucase rolul meu trebuie să fi fost cu adevărat rănită la mâna stângă; deoarece a fost nevoie să fiu și eu rănită ca să-i semăn. Iar Anita nu era rănită. Cum să admiți, mai cu seamă – am să mă împiedic tot timpul de asta – că a putut să aleagă tocmai seara de vineri și locul precis unde să joace rolul meu, în timp

ce nici eu singură nu știam că voi fi acolo a doua zi?

Puteam tot atât de bine să arunc vina asupra lui Bernard Thorrr, sau asupra altui iubit pe care l-am avut, întors acum să trăiască în țara lui – de cealaltă parte a planetei – sau, de ce nu? – chiar asupra aceluia pe care-l iubesc acum. Pe oricare din acești trei domni ai Dany-ei Longo. Sau chiar pe Philippe, care era al patrulea, deși rău intenționat. Sau pe vecina de palier (vrea să se extindă și mă elimină), sau pe o redactoare a agenției (este ceva mai puțin mioapă decât mine, dar ține desigur să fie singura), sau pe toți aceștia împreună (erau sătui de Dany Longo și atunci au făcut o asociație).

De ce nu, la urma urmei?

Rămânea încă o singură soluție, singura care rezista până la capăt, dar pe aceea, nicio primejdie, nici nu îndrăzneam să o iau în considerație. Mi-a trebuit încă o după-amiază și o seară întreagă ca să mă conving că eram prinsă în cleștele ei.

Aveam o întârziere de patruzeci de minute când am ajuns la gara de autobuze, după ce am întrebat care e drumul pe toți trecătorii pe care eram gata să-i strivesc la locurile de trecere. Marsiliezii sunt oameni foarte cumsecade. Mai întâi că nu te înjură mai mult ca alții dacă vrei să treci peste trupurile lor, dar în plus își dau osteneala să se uite la numărul de înmatriculare și, dacă văd că e un 75 (Paris), își spun că, desigur, nu trebuie să fie prea pretențioși și îți fac semn cu arătătorul la tâmplă, așa, dar fără răutate sau dușmănie, numai ca să facă ceea ce cred ei că trebuie, iar dacă, în clipa aceea le spui: „M-am rătăcit, nu înțeleg nimic din porcăria voastră de oraș, sunt stopuri peste tot care mă pândesc cu dușmănie, iar

eu caut gara rutieră de la Saint-Lazare, dacă așa ceva există”, atunci te compătimesc, dau vina pe Sfânta Fecioară pentru necazurile tale și se adună o duzină întreagă să te informeze. Luați-o la dreapta și apoi la stânga și când o să ajungeți într-o piață cu un arc de triumf, atenție la troleibuz, sunt niște ucigași, sora soției vărului meu s-a lipit de unul și acum e ea lipită sub piatra mormântului de familie și aflându-se în cimitirul de la Canet, e prea departe ca să i se aducă flori.

Zâmbetul Gibbs, împotriva oricărei așteptări, nu plecase. Stătea în picioare, departe de pompele de motorină, sprijinit de spatele unui camion care probabil că era al lui, adăpostindu-se după o pată de umbră, vorbind cu cineva ghemuit lângă o roată. Purta o cămașă albastră, decolorată, deschisă la piept, un pantalon care și el trebuie să fi fost albastru și o șapcă roșie în pătrate, cu calota înaltă, cu un cozoroc neînchipuit de lung, „foarte modern”.

Gara rutieră părea o stație de benzină, ca și celelalte, poate ceva mai încăpătoare, ticsită de camioane. Am cotit în unghi drept, m-am oprit scurt la soare, lângă Zâmbetul Gibbs. Mi s-a adresat liniștit, fără bună ziua, fără nimic:

— Știți ce-o să facem? Micul Paul va pleca înainte cu camionul și noi doi o să-l ajungem din urmă pe șosea. Astfel mă veți lăsa să conduc puțin tocătoarea dumneavoastră de kilometri. Și acum, fără nicio glumă, suntem în întârziere.

Micul Paul era cel ce verifica presiunea cauciucurilor, colegul lui de cabină. Când a înălțat capul să mă întrebe de sănătate, l-am recunoscut numaidecât. Fusesem împreună la Joigny.

Am coborât din mașină. Am avut o mică șovăire din

cauza cadavrului din portbagaj, de care nu voiam să mă depărtez și a cărui duhoare mi se părea că o simt acum când mă oprisem; șovăiala mea, cu toate că foarte scurtă, a fost de-ajuns să-l facă pe Jean cu Somua să-și piardă zâmbetul. M-am apropiat, am rămas nemișcată în fața lui câteva secunde și atunci el a întins mâna dreaptă, mi-a mângâiat obrazul și mi-a spus:

— E adevărat că trebuie să fie mare beleaua pe care o aveți. Ați avut timp să mâncați ceva?

I-am răspuns făcând nu din cap. Mâna i s-a mutat pe părul meu, era mult mai înalt decât mine, cu nasul puțin ciudat, cum e cel al boxerilor, ochi întunecați și atenți, ghiceam că era un om altfel de cum eram eu – puternic, potolit, într-un acord acceptabil cu viața – și numai după atingerea mâinii și după zâmbetul recăpătat, ghiceai că era bun – nu e vorba potrivită, dar altfel nu știu să spun – un om, ce mai atâta vorbă. Cu o șapcă de-o formă de necrezut, cu carouri roșii.

I-a spus micului Paul – mâna i-a coborât pe umăr – e-n regulă, pe curând și dacă la nu știu ce pod nu l-am ajuns, atunci să ne aștepte. Mi-a înconjurat umerii cu brațul ca și cum i-aș fi fost prietenă de o veșnicie, am trecut strada și am intrat într-o cafenea, unde mai mulți șoferi de camion își terminau dejunul.

Cei mai mulți îl cunoșteau pe Zâmbetul Gibbs, a strâns mai multe mâini, s-a oprit să răspundă unuia și altuia, care îi vorbeau de încărcătură, de prețul pe tonă, de supraîncărcare, tot lucruri pe care nu le înțelegeam. Mă mai ținea încă cu brațul pe după umeri și vedeam în ochii celor cu care vorbea, atunci când mă priveau – eu dădeam afirmativ din cap, cu aerul cuiva care pricepe perfect toate aceste probleme – că se înțelege de la sine că eram a lui. Și

cred că, într-un fel oarecare, nu-mi displăcea. Sunt o zănatecă pro-sclavagistă: îmi închipui că lucrul cel mai plăcut de pe lume e să aparții cuiva.

Ne-am așezat aproape de o fereastră care dădea spre stradă, unul în fața celui alt, iar eu puteam să văd o parte din Thunderbird în spatele camionului său și să supraveghez ca nimeni să nu se apropie de portbagaj. Acum nici nu-mi mai păsa. Mă simțeam bine, doream atât de mult să mă simt bine și să nu-mi mai pese de nimic, și totul să nu fi fost decât un vis. I-am spus ceva despre șapcă – ceva despre schioarele franceze pe care le-am văzut la televiziune purtând asemenea caschete. A râs, și-a scos șapca și mi-a pus-o mie pe cap. Am privit în geamul ferestrei cum îmi vine. Am lăsat-o așa cum a așezat-o el, puțin pe spate, pentru că cel puțin de data asta mă găseam nostimă.

În jurul nostru toată lumea părea că mănâncă aceeași mâncare, droburi din carne de vițel, pe care Zâmbetul Gibbs le numea „ciocârlii fără cap”. M-a întrebat dacă îmi place mâncarea, s-a întors spre femeia grasă, îmbrăcată în negru, de la tejghea, și a ridicat arătătorul ca să comande o porție. Nimeni nu va ști vreodată cum prindeam viață în momentele acelea și cum totul se limpezea. Și apoi, deodată, întrebarea:

— Ce aveți la mână?

Am vrut să vorbesc eu înainte ca el să mă fi întrebat. Am vrut să-l întrerup, dar acum era prea târziu. Adăugă apoi, sincer:

— Aveați ceva în ziua aceea?

— Tocmai; m-ați văzut. Aveam bandajul? Vă întreb. Este tocmai ceea ce voiam să aflu.

Tonul meu plângăreț și, fără îndoială, tensiunea pe

care o citea pe fața mea l-au derutat. Cred că s-a străduit cât a putut ca să înțeleagă ceea ce am vrut să-i spun, s-a uitat lung la pansamentul meu murdar de pe masă și a răspuns, așa cum, în definitiv, era și de așteptat:

— Ce să spun? Cred că dumneata trebuie să știi mai bine.

Ceilalți clienți au plecat unul după altul, Zâmbetul Gibbs a cerut un sfert de vin roze pentru mine și o cafea pentru el. Din când în când îmi spunea: „Dar mănâncă puțin că se răcește”. I-am povestit tot de-a fir a păr. I-am spus că sunt funcționară într-o agenție de publicitate, că patronul m-a luat să lucrez la el acasă, că a doua zi mi-a încredințat mașina și că, dintr-o trăsnaie de-a mea, am ținut mașina patru zile. I-am povestit toate întâlnirile de pe drum: perechea de la restaurantul de pe autostradă, vânzătoarele de la Fontainebleau, el la Joigny, bătrâna care susținea că mi-am lăsat mantoul la ea, garajistul și cei doi prieteni ai lui de la stația unde mi s-a zdrobit mâna, motociclistul de pe șosea, patronii de la hotelul „Renașterea”. I-am povestit totul, în amănunt, întocmai cum s-a întâmplat. Nu i-am vorbit însă de cadavrul din portbagaj, nici de Philippe Filanteris (deoarece nu era folositor și mă stânjenea). Mi-am oprit povestirea la Chalon-sur-Saône.

— Și pe urmă?

— Pe urmă nimic. M-am dus la Cassis și am luat o cameră la hotel.

— Mănâncă puțin.

— Nu-mi mai e foame.

S-a oprit și m-a privit îndelung. Îmi suceam furculița prin farfurie și nu duceam nimic la gură. Și-a

aprins o țigară - a treia sau a patra de când îi vorbeam. Nu mai era mult până la trei, nu s-a uitat nici o singură dată la ceas. E un băiat subțire, Zâmbetul Gibbs.

Mi-a spus ceva mai înainte, nu știu despre ce venise vorba, că nu era înzestrat pentru gândire. Că dacă știa să scrie și să citească era și asta o mare ispravă, că n-a terminat învățământul primar - tot lucruri de soiul ăsta. Dar pe urmă am văzut că nu trebuia nimic exagerat; când a deschis din nou gura, descoperise singur foarte bine ceea ce fusese denaturat din povestea mea.

— Un lucru nu înțeleg. Acum s-a terminat totul? Ești liniștită? Atunci de ce atâta îngrijorare?

— Aș vrea să știi, asta-i tot.

— Dar de ce? S-ar putea ca într-adevăr cineva să-și fi bătut joc de dumneata - eu în niciun caz - dar de ce atâta osteneală, de ce să scormonești cerul și...

— Dar nu mă ostenesc deloc.

— Nu spune asta. Ai telefonat la Joigny și ai venit până aici numai pentru ochii mei frumoși? Eu aș vrea să fie așa. (După un timp:) spune-mi mai bine ce încurcătură ai, haide.

Am ridicat din umeri și n-am spus nimic. Văzând că nu mănânc, m-a amenințat că, dacă continui astfel, într-o zi am să zgârii baia cu oasele și mi-a comandat o cafea. N-am mai vorbit deloc, până ce femeia în negru ne-a adus-o. Atunci i-a spus ei:

— Ascultă, Yvonne, încearcă să obții la repezeală 2.20 la Joigny. Și după aceea îmi dai socoteala, că altfel prindem rădăcini aici și micul Paul a plecat înainte.

Ea a răspuns: oh, ce păcat, apoi încă un lucru de neînțeles cu privire la o plimbare la aer curat și s-a

îndreptat spre telefon. L-am întrebat pe Zâmbetul Gibbs de ce a chemat Joigny-ul.

— Mi-a venit o idee. Garajistul dumitale, polițistul-motociclist, sunt numai vorbe, vânt. Chiar și fișa aceea de la hotel, la Chalon, e tot nimic, pentru că n-a fost scrisă de mâna dumitale, Puteau să-ți povestească orice. Dar mantoul uitat în ajun la bătrână, la Deux-Soirs-lès-Avallon e ceva pipăibil, există. Cu asta trebuia început. O să știm noi îndată dacă e al dumitale. Și dacă e al dumitale, atunci, am să-ți spun că ești cineva care vorbește vrute și nevrute.

Mi-a luat piuitul. Vorbea repede, limpede, îl simțeam puțin iritat. Fără îndoială că era dezamăgit de faptul că-i ascundeam ceva. L-am întrebat atunci pe un ton tânguitor, care merita să fie auzit:

— Vrei să spui că-ți închipui - nu, e de necrezut - că ar fi posibil ca femeia aceea de pe șosea să fiu într-adevăr eu? Crezi că te mint?

— N-am spus că minți; sunt sigur că nu.

— Atunci crezi că sunt nebună.

— Nici asta n-am spus. Dar am doi ochi și te observ. Ce vârstă ai? Douăzeci și patru, douăzeci și cinci?

— Douăzeci și șase.

— La douăzeci și șase de ani nu bați câmpii. Bei mult? Nu, nici nu te-ai atins de roze. Atunci ce? În ziua când te-am văzut, nu trebuia să fi fost mare filosof ca să observ că aveai necazuri. Probabil că acum stai și mai rău, asta-i tot.

Nu voiam să plâng, nu voiam. Închideam ochii, nu-l mai vedeam, îmi strângeam pleoapele cât puteam de tare, tare de tot. Plângeam totuși. El mi-a spus cu un glas plin de îngrijorare, aplecându-se peste masă:

— Vezi, nu te mai țin nervii. Ce se întâmplă? Dacă te întreb, știi bine că n-o fac ca să te las baltă. Vreau să te ajut. Spune-mi ce se întâmplă.

— Nu sunt eu femeia aceea. Eu eram la Paris. Nu eram eu.

Am redeschis ochii. L-am văzut printre lacrimi cum mă privea, necăjit, atent și apoi, fie ce-o fi, trebuia s-o spună, n-aveam decât s-o iau cum voiam.

— Ești foarte drăgălașă, foarte frumoasă, îmi plăci mult, dar nu există trei soluții. Numai două: ori era într-adevăr altcineva, ori dumneata. Nu înțeleg cum ar fi fost posibil, dar dacă te străduiești atât ca să fii sigură că era altcineva, înseamnă că nici nu ești atât de convinsă, în fond, că nu erai dumneata.

Fără să mai stau pe gânduri, i-am tras una pe obraz cu mâna stângă. Noroc că și-a ferit capul și nu l-am ajuns. Am continuat să plâng cu hohote puternice, cu capul în mâini, sprijinită pe masă. Sunt o zărghită foarte pățimașă.

La telefon a venit patronul barului din Joigny. Jean s-a prezentat și a întrebat dacă Sardeaua a plecat. Sardeaua plecase. A mai întrebat dacă erau acolo alți șoferi de camioane care veneau de la Marsilia. Nu mai era nimeni. Atunci a spus:

— Ascultă, Théo, vrei să cauți în anuarul tău numărul unei cârciumi din Deux-Soirs-lès-Avallon și să mi-l dai? (și către mine, care țineam un ascultător la ureche:) cum îi cheamă?

— Cei de la stația de benzină au vorbit de o familie Pacaud. Cred Pacaud.

Patronul din Joigny a găsit numărul, Zâmbetul Gibbs i-a spus că e om cumsecade, salutare, și a chemat numaidecât Deux-Soirs-lès-Avallon. A trebuit

să așteptăm legătura douăzeci de minute, bând încă o cafea, în deplină tăcere.

La aparat era o femeie tânără. Zâmbetul Gibbs a întrebat-o dacă mai avea mantoul care fusese uitat la ea.

— Mantoul doamnei blonde cu un bandaj la mână? Sigur că-l am. Cine sunteți dumneavoastră?

— Un prieten al acelei doamne, care se află lângă mine.

— A mai trecut o dată sâmbătă seara pe aici și i-a spus soacrei mele că mantoul nu e al ei. Ar trebui să se lămurească.

— Ei, acum nu vă mai enervați. Spuneți-mi, mai curând, cum arată.

— E alb, dintr-o stofă mătăsoasă. E un mantou de vară. Așteptați o clipă. S-a dus să-l caute. Zâmbetul Gibbs și-a petrecut din nou brațul în jurul umerilor mei. În spatele lui, prin fereastra restaurantului, vedeam Thunderbird-ul nemișcat în bătaia soarelui. Adineauri am fost la toaletă să-mi stropesc obrazul cu apă, să mă pieptăn și să-mi refac puțin machiajul. Îi dădusem lui Gibbs înapoi cascheta în carouri, care acum se afla în fața noastră pe teighea. Femeia cea grasă în negru cotrobăia în sus și în jos prin sala goală, ștergând mesele și ascultând pe furiș tot ceea ce vorbeam noi.

— Alo, e alb și e căptușit cu un material cu flori mari, a spus femeia de la celălalt capăt al firului. Are un mic guler ofițeresc. Înăuntru e o etichetă a firmei Franck Fils, strada Passy.

I-am arătat lui Gibbs, cu o mișcare plictisită a capului, că mantoul ar putea fi într-adevăr al meu. Mi-a strâns un umăr ca să-mi dea curaj. Apoi a mai întrebat:

- În buzunare e ceva?
- Domnule, nu mi-am îngăduit să mă uit.
- Ei bine, uitați-vă acum.

O tăcere. Femeia aceea nevăzută mi se părea foarte aproape, îi auzeam respirația și foșnetul unei hârtii.

— E un bilet de avion Air-France. În sfârșit, ceea ce a mai rămas din el. E ca o copertă de carnet, înțelegeți, iar foile din interior au fost smulse. Numele scris pe el este Longo, Domnișoara Longo.

- Un bilet de la Paris?
- Paris-Orly, pentru Marsilia-Marignane.
- Are o dată?
- 10 iulie, la douăzeci și treizeci de minute.
- Sunteți sigură?
- Doar știu să citesc!
- Asta-i tot?

Nu, mai sunt și alte hârtii, bani și un lucru de copil, o jucărie. E un mic elefant roz. Apeși dedesubt și se mișcă pe sfori. Un mic elefant, da.

Mă lăsasem cu toată greutatea pe teighea, iar Zâmbetul Gibbs mă susținea cât putea. În același timp îi făceam semne cu mâna pansată să continue, că trebuia să continue și că mă simțeam bine. Așa că a întrebat:

- Celelalte hârtii ce sunt?
- Dar ce, nu-i de-ajuns ca să-și recunoască mantoul? La urma urmei, ce vreți?
- Îmi răspundeți, da?
- Celelalte hârtii sunt de toate felurile, nu știu. E o factură a unui garaj.
- Ce garaj?

Vincent Cotti, bulevardul Raspail, la Avignon, 723 de franci. E datată tot din 10 iulie. Mașina reparată

este de-o marca americană pe care nu știu s-o citesc, numărul mașinii e 3210RX75.

Zâmbetul Gibbs și-a întors mai întâi privirea spre fereastră, ca să se uite la numărul Thunderbird-ului, dar de unde eram noi, nu putea fi văzut și m-a întrebat din ochi. Am făcut semn că acesta era și am pus ascultătorul la loc. Nu voiam să mai ascult. Am reușit să ajung până la un scaun și să mă așez. Ceea ce s-a mai întâmplat după aceea e destul de tulbure în memoria mea.

Mă simțeam ca golită pe dinăuntru. Zâmbetul Gibbs a mai vorbit timp de câteva minute la telefon. Dar nu cu femeia, ci cu un automobilist, un german cred, care trăgea acolo un păhărel împreună cu familia, în cursul unei opriri. Zâmbetul Gibbs se chinuia să se facă înțeleș.

Mai târziu a venit în fața mea și mi-a cuprins obrazul între mâini. Treceam numai printr-un moment de absență. Am încercat să-i zâmbesc. Vedeam că acum era mai convins. Mi se părea că îl cunosc de foarte multă vreme. Și pe grășana aceea în negru, din spatele lui, care nu scotea nicio vorbă. Băiatul mi-a spus:

— Mă gândesc la un lucru. Cineva a putut intra la dumneata, în timp ce nu erai acolo, și ți-a furat mantoul. Era acolo?

Am clătinat din cap. Nu mai știam. Zâmbetul Gibbs spunea că nu era înzestrat pentru gândire, dar eu ar trebui să încetez să-mi mai povestesc năzbâtii. Pe ușa mea din strada Grenelle se aflau două broaște, iar ușa era foarte solidă. Nu se putea pătrunde la mine fără s-o fărâmi cu toporul și să trezești toți vecinii. Ideea era valabilă pentru mantou, dar și pentru telegrama către Maurice Kaub. Trebuia să încetez să

mai ocolesc adevărul.

Ce oră să fi fost? Ce oră era acum? Mă plimb dintr-o odaie în alta, în casa aceea în care, de fapt, începuse totul, umblu, mă învârtesc în jurul camerelor. Din când în când dau deoparte perdeaua unei ferestre și mă uit la punctele luminoase din noapte. La un moment dat, am încercat chiar să le număr. Altădată - cea mai mare parte din timp - rămâneam întinsă pe o canapea de piele, cu pușca în brațe, lipită de mine, la lumina unei lămpi ce ardea în vestibul.

Maica superioară nu-mi mai spunea nimic. Nici eu nu-mi mai spun nimic. Îmi repet numai cântecul acela de pe vremea când eram mică: păr deschis, ochi întunecați, suflet negru, rece-i țeava puștii mele. Mereu, mereu.

Dacă vine cineva să mă aresteze, am să-l ochesc liniștită din semi-întuneric, am să țintesc la cap, oricine ar fi. Doar o flacăară, totul e limpede.

Voi încerca să-l omor dintr-o lovitură, ca să economisesc gloanțele. Ultimul va fi pentru mine. Voi fi regăsită eliberată, cu ochii goi deschiși asupra vieții mele adevărate, în taiorul alb pătat cu roșu, plăcută, curată și frumoasă cum aș fi vrut să fiu întotdeauna. Îmi voi fi acordat un răgaz de sfârșit de săptămână ca să fiu altcineva și asta-i tot; nu izbutisem, pentru că nu izbuteam niciodată nimic. Niciodată nu-ți atingi telul.

Am înaintat foarte repede pe-un drum pe care el îl știa pe dinafară. Era neliniștit și, desigur, destul de încurcat de acea convorbire telefonică cu Deux-Soirs-lès-Avallon, dar ghiceam în același timp la el și

plăcerea de a conduce o mașină nouă, o bucurie simplă, copilărească, iritantă. Își pusese din nou pe cap șapca roșie în carouri. Conducea aproape tot timpul cu toată viteza, cu reflexe bune și hotărârea precisă a unui profesionist.

În timpul unei treceri printr-un oraș – cred că Salon – a profitat de faptul că a trebuit să încetinească pentru a-și scoate o țigară din buzunarul cămășii. Mi-a vorbit câte ceva. Nu despre pardesiu, nici despre aventura mea, ci de el, de copilărie, de ocupația lui. Fără îndoială că o făcea ca să mă ajute să uit un timp ceea ce mi se întâmplă. Am aflat că e născut din părinți necunoscuți, că a fost primit la Asistența Publică, iar apoi, pe la zece ani, luat să fie crescut de o țărăncă din împrejurimile Nisei, pe care o numea „mamă”. Părea să aibă pentru ea o adevărată venerație.

— Avea o fermă mai sus de Puget-Théniers. Cunoști cumva locurile? Mă simțeam tare bine acolo. La moartea soțului, aveam optsprezece ani, ea a vândut totul și astfel mi-am început eu viața. Mai întâi am avut un Renault vechi, cu care căram apă minerală la Vals. Ca să câștigi un ban trebuia să faci drumuri cu nemiluita și tot nu ieșeam la socoteală, dar știi, am eu aerul cam flusturatec. Dar când e vorba să muncesc din răspuțeri, nu mă dau înapoi. Acum am camionul Somua și un altul Berliet, care lucrează în Germania, condus de un prieten de la Asistență, unul care îmi e ca un frate; și-ar lăsa tăiate mâinile una câte una pentru mine și tot n-ai putea să scoți de la el o vorbă împotriva mea. Se numește Baptistin Laventure. Și el vrea să fie cineva. Nu ți-am spus? Am hotărât să devenim amândoi miliardari. El crede că așa am duce-o mai bine.

Mergea din nou cu o sută șaiszeci la oră. Tăcea. Mai târziu l-am întrebat:

— Jean Le Gueven e un nume breton?

— Aș, de unde, sunt născut în Aveyron. Am fost găsit, ca în *Cele două orfeline*, pe treptele unei biserici. E un nume care mi-a fost dat. A fost luat dintr-un ziar oarecare.

— Dar pe mama dumitale adevărată n-ai regăsit-o niciodată?

— Nu. Nici n-am căutat-o. Și, la urma urmei, cum să afli cine te-a făcut și pe urmă te-a părăsit? Toate-s niște povești.

— Și acum nu-i porți pică?

— Cui? Ei? Ca să ajungă să-și părăsească copilul, bănuiesc că a avut și ea niște încurcături. Și apoi, principalul e că exist, și ea mi-a dat această existență. Sunt mulțumit așa cum sunt.

N-am mai vorbit deloc până la podul acela cu mai multe benzi, de pe Durance, pe unde trecusem în ajun cu Philippe. Somua ne aștepta acolo, în plin soare, tras la marginea șoselei. Zâmbetul Gibbs a oprit mașina în spatele camionului și apoi am coborât. Micul Paul adormise pe banchetă, în cabină. Deșteptându-se la zgomotul portierei deschise, i-a zis lui Gibbs: săracul de tine, n-o să izbutim în ruptul capului să încercăm în seara asta la Pont-Saint-Espirit, iar mâine totul va fi închis.

— O să ne descurcăm, i-a răspuns Zâmbetul Gibbs. Facem noi patruzeci de kilometri până la ora șase și apoi am să le strecor un bacșiș ca să rămână ceva mai târziu. Nu-ți mai face griji, culcă-te la loc.

M-a lăsat pe marginea șoselei, lângă mașină, spunându-mi:

— Am vorbit cu un turist, adineauri, la cafeneaua

din Deux-Soirs-lès-Avallon, să coboare cu pardesiul dumitale. Socotea că va fi pe la Pont-Saint-Esprit în jurul orei nouă, nouă și jumătate și i-am dat întâlnire într-o cârciumă. Dacă ești de acord, după ce am să termin de încărcat, aş putea să te regăsesc pe aici, la Avignon. De acord?

— Nu mai mergi la Paris?

— Ba da. Am să mă aranjez cu micul Paul. Voi găsi cu siguranță un prieten cu care să-l ajung din urmă ceva mai departe. Poate că nu ți-e pe plac să rămâi pe aici, până seara?

Am clătinat din cap, în semn că nu. Mi-a dat deci întâlnire la Avignon, într-o braserie din fața gării, la ora zece și jumătate. Mi-a vârat cascheta în mâini, ca în felul acesta să nu uit de el. Ai să vezi, totul se va lămurii.

L-am privit îndreptându-se spre camion. Avea o pată mare de nădușeală pe spate, o pată mare, de un albastru ceva mai închis decât restul cămășii. L-am ajuns din urmă și l-am apucat de un braț. Nu prea știam ce voiam să-i mai spun. Am rămas în fața lui ca o idioată. Atunci el a clătinat din cap și mi-a mângâiat obrazul cum mai făcuse și la gara rutieră. Mi-a spus, stând cu fața lui negricioasă în bătaia soarelui:

— La zece și jumătate, deci, de acord? Știi ce ar trebui să faci până atunci? Să mergi mai întâi la un doctor din Avignon ca să-ți pună un pansament curat. Și apoi să intri într-un cinema, n-are importanță în care și, dacă vei ieși prea devreme, să intri în altul. Încearcă să nu te mai gândești la nimic înainte de întoarcerea mea.

— De ce te porți atât de frumos cu mine? Vreau să spun că nu mă cunoști, îți încurc toată munca și totuși ești atât de drăguț, de ce?

— Nu-ți dai seama cât ești de fermecătoare. Și apoi ai o caschetă grozavă.

Mi-am pus-o pe cap.

După ce camionul a dispărut din fața mea, departe, pe șosea, am coborât cozorocul cu dosul palmei bandajate și mi-am făgăduit să scot la lumină toată povestea asta, într-un fel sau altul, încă înainte de a-l revedea și apoi, Dumnezeu mi-e martor, îl voi ajuta să devină miliardar împreună cu Baptistin Laventure, chiar dacă va trebui să fac pentru asta ore suplimentare tot restul vieții mele.

Avignon.

Soarele îmi arde întruna ochii. Am văzut redute crenelate, o deschidere spre o stradă lungă, mărginită cu terase de cafenele, unde drapelele arborate pentru 14 iulie formau un tunel multicolor, fără sfârșit. Înaintea mea se aflau alte mașini, mergând uneori pe două rânduri. Priveam pe trotuare trecători care-și purtau pecetea naționalității pe chip, germani, englezi, americani cu brațe și picioare de culoarea roșie a cărămizii, cu rochii atât de străvezii încât toate femeile păreau să umble goale și străbăteam între imobile zone de umbră prietenoasă și de lumină orbitoare – încât nu mai știam unde sunt; maică superioară, unde mă aflu?

Am găsit bulevardul Raspail mergând pe strada aceasta și apoi luând-o la stânga. Am dezlănțuit în spatele meu un concert de claxoane atunci când am vrut să virez. Nu-mi aduceam aminte numele garajului despre care vorbise tânăra aceea la telefon, de la Deux-Soirs-lès-Avallon – ci numai numele bulevardului. Am înaintat vreo trei sute de metri privind cu atenție când pe un trotuar, când pe

celălalt. Am zărit firma pe care o căutam deasupra unei marchize vopsite în galben-deschis: *Vincent Cotti, concesionar Ford și orice mărci străine*. Alături se afla un hotel, hotelul Anglia, în fața căruia un bărbat și o femeie extrăgeau, cu mare greutate, valizele dintr-o mașină sport, în timp ce un câine cu urechile blegite se oprișe din plimbare pentru a-i privi.

Am oprit în fața garajului. Un bărbat, aflat sub boltă, demonta o roată. A întors capul, a zărit Thunderbird-ul și, în timp ce coboram, mi-a spus, îndreptându-se pe ambele picioare, cu un puternic accent provençal:

— Oh, tot nu merge? Nu-i cu puțință!

M-am apropiat de el, cu geanta în mâna dreaptă, cu cascheta pe cap, în taiorul pe care-l simțeam mototolit, lipit de mine de sudoare, luptând împotriva senzației că eram sleită de puteri, jalnică. Era un om scund, îmbrăcat într-o salopetă cu fermoar, închisă până-n gât, cu ochi decolorați, aproape galbeni, și cu sprâncene groase, blonde, foarte stufoase. L-am întrebat:

— Cunoașteți această mașină?

— Dacă o cunosc? Am ținut-o timp de două săptămâni și i-am demontat tot motorul. N-am văzut multe mașini atât de bune, credeți-mă. Dar ce s-a mai întâmplat?

— Nimic, totul e în regulă.

— Nu trage?

— Ba da, trage. Îl cunoașteți pe proprietarul mașinii?

— Domnul de Villeneuve? Nu prea. Dar de ce?

— Ar dori o copie a facturii pe care i-ați făcut-o. Se poate?

— Ah, bun, vrea o copie. De ce? A pierdut-o pe

cealaltă? Vedeți dumneavoastră, cheștiile astea duc de râpă comerțul, nu se mai termină niciodată.

M-a condus de-a lungul garajului în care lucrau mai mulți mecanici, până la o cușcă cu geamuri, în care stăteau două femei în bluze galbene. Ne-am uitat toți patru într-un registru. Erau cu toții foarte binevoitori, nebănuitori. Una din cele două femei, o brună de vreo treizeci de ani, cu niște sâni mari, albi, sub bluza mai mult decât întredeschisă, a înțeles „după accentul meu” că sunt pariziană, mi-a povestit că a stat cinci ani la Paris, dar că nu s-a „simțit bine” acolo, pentru că oamenii sunt ca niște sălbatici, nimeni nu spune o vorbă cuiva. Am văzut cu ochii mei că un anume Maurice Kaub a lăsat Thunderbird-ul în garaj, la sfârșitul lunii iunie, pentru Dumnezeu știe ce fel de pană la culbutor și cutia de viteze automată. A venit s-o ridice în seara de 10 iulie, plătind 723 de franci în numerar.

Femeia care mi-a vorbit a devenit bănuitoare cea dintâi, atunci când am cerut să-l văd pe acela sau pe aceea care l-a primit pe proprietarul mașinii. Mi-a răspuns cu priviri întunecate și buzele groase:

— Ce treabă aveți cu Roger? Cereți o factură, nu? O aveți? Atunci? Și, mai întâi, cine sunteți dumneavoastră?

S-au dus totuși să-l caute. Era un tânăr destul de înalt, de puternic, cu chipul împestrițat cu pete de ulei pe care și le-a șters cu o cârpă murdară. Își aducea bine aminte de M. Kaub, care venise să ridice Thunderbird-ul vineri seara, da. Era pe la nouă și jumătate, poate zece. Telefonase dimineața de la Paris, pentru a fi sigur că mașina va fi gata și că va găsi pe cineva la garaj.

— Dacă am înțeles bine, venea să-și petreacă aici

sfârșitul de săptămână. Mi-a spus că avea o casă la Villeneuve; dar ce altceva ați vrea să mai aflați?

N-am găsit nimic să-i răspund. Erau patru în jurul meu, în cabina aceea în care am simțit deodată că îmi lipsește aerul. Femeia brună se uita cu atenție la mine, din cap până-n picioare. Am rostit: „Nimic, mulțumesc” și am ieșit grăbită. M-au urmărit cu ochii până ce am străbătut garajul, iar privirile lor mă stânjeneau într-atât, încât voiam să scap de ele cât mai repede cu putință și de aceea, nici n-am băgat de seamă un cauciuc lăsat în voia lui sub poartă și am făcut un număr de acrobație marca „Dany Longo”, un dublu looping și aterizare pe patru labe: câinele cu urechile blegite, din fața hotelului Anglia, a început să urle ca un nebun după ajutor.

La Villeneuve am văzut arcade cenușii, străzi înguste cu pavele mari, curți în care oamenii își uscau rufele și apoi, într-o piață mare plină de ghirlande cu lampioane pregătite pentru balul din seara aceea, cortegiul unei nunți. Am tras mașina deoparte la trecerea lui. Mireasa, înaltă, brună, cu capul gol, ținea un trandafir roșu în mâna dreaptă. Partea de jos a rochiei era mânjită cu țărână. Toată lumea părea să fi băut foarte mult. Am trecut prin cortegiu ca să intru într-o tutungerie pe care o văzusem în fața mea, iar doi bărbați m-au apucat de braț ca să mă ducă să dansez la nuntă. Le-am mulțumit și, cum am putut, m-am degajat. Clienții din tutungerie ieșiseră în prag ca să-i dea curaj miresei. M-am pomenit deodată într-o sală goală, în fața unei doamne blonde înduioșată de propriile ei amintiri, care stătea la casă. Mi-a arătat drumul spre domeniul Saint-Jean, pe șoseaua Abbaye. Am băut un suc de fructe, am cumpărat un

pachet de Gitane și am aprins una. Nu mai fumasem de o mie de ani. Femeia m-a întrebat:

— Sunteți o prietenă a domnului Maurice?

— Nu, în sfârșit, să spunem că da.

— Văd că v-a împrumutat mașina.

— Dumneavoastră îl cunoașteți?

— Pe domnul Maurice? Așa și-așa: bună ziua, bună seara. Uneori merge la vânătoare cu soțul meu. Azi e acasă?

N-am știut ce să răspund. Pentru prima dată m-am întrebat dacă necunoscutul din portbagajul Thunderbird-ului era Maurice Kaub sau altcineva. Am clătinat în așa fel capul, încât putea să însemne orice. Am plătit, i-am mulțumit frumos și am plecat. M-a chemat înapoi ca să-mi spună că am uitat restul pe tejghea, ca și cascheta, Gitanele și cheile mașinii.

Domeniul Saint-Jean era un portal din fier forjat, o alee lungă de asfalt roz, o casă mare scundă, cu un acoperiș de olane, pe care-l zăream printre plantațiile de viță și chiparoși. Pe aceeași șosea se mai aflau și alte proprietăți, situate cu mult deasupra Villeneuve-ului, ca niște turnuri de veghe ale unei fortărețe, dar n-am văzut pe nimeni, până ce, în timp ce mă aflam în fața portalului, o voce în soarele după-amiezii m-a făcut să mă întorc:

— Nu-i nimeni, domnișoară. M-am dus să mă uit de trei ori.

Era o fată blondă, de vreo douăzeci de ani, care se apleca din cealaltă parte a șoselei, pe deasupra unui zid de piatră: un chip destul de drăgălaș, triumfiular, cu ochii de culoare deschisă.

— Îl căutați pe domnul Maurice Kaub?

— Da, pe Maurice Kaub.

— Nu e aici. (Mângâindu-și cu arătătorul năsucul ei puțin rotunjit la vârf:) dar să știți că puteți intra, e deschis peste tot.

În momentul când mă apropiam de ea, în timp ce-și termina fraza, s-a ridicat deodată pe zid, îmbrăcată într-o rochie roz cu o fustă de culoare nedefinită, largă în jurul coapselor lungi, bronzate și mi-a întins brațele spunându-mi:

— Vreți să mă ajutați să cobor?

Am ajutat-o cât am putut mai bine, prinzând-o de un picior și de mijlocel. A atins pământul cu picioarele ei goale, chiar în fața mea. Era ceva mai mică decât mine, cu un păr lung, însořit, ca în filmele suedeze. Nu era nici suedeză, nici avignoneză, ci născută la Cachan (Seine), studentă la Aix-en-Provence și se numea Catherine (Kiki) Aupieu. („Să nu începeți cu bancurile, pentru că am auzit de-acum toate glumele ce se pot face pe seama numelui meu și asta mă scoate din minți”). Mi-a spus toate astea foarte repede, precum și alte multe lucruri (că taică-său lucra în construcții ca și domnul Maurice, că era „încă fecioară, dar teribil de nimfomană, ceea ce, evident, din punct de vedere psihologic, era o mare bazaconie”), fără să mă lase și pe mine să scot un cuvânt și apoi se îndreaptă spre Thunderbird. A oftat de mai multe ori, mi-a povestit că se urcase acum câteva săptămâni în mașina aceea, în iunie, cu domnul Maurice. El a lăsat-o să conducă până la Forcalquier, pe întuneric și că, desigur, la înapoiere, avea un simțământ ciudat, în sfârșit, destul de deșucheat, dar el s-a purtat foarte corect, căci domnul Maurice n-a profitat de împrejurare ca să facă ordine în contradicțiile ei psihologice. M-a întrebat dacă îi purtam pică.

- De ce?
- Sunteți prietena lui, nu?
- Mă cunoașteți?

Din nou mă aflu aproape de ea și i-am văzut obrajii îmbujorându-se. Mi-a spus:

— V-am văzut într-o fotografie. Vă găsesc foarte, foarte frumoasă. Să știți că e adevărat. Ca să vă spun drept, eram sigură că o să veniți. Dacă am să vă spun ceva o să râdeți de mine? În realitate sunteți încă și mai frumoasă.

Era trăsnită. Aveam de-a face cu o trăsnită.

— Da, spuneți-mi în sfârșit, mă cunoașteți?

— Oh, trebuie să vă fi văzut venind uneori. Cu siguranță. Îmi place mult cascheta pe care o aveți.

Mi-au trebuit câteva minute ca să-mi limpezesc gândurile și să-mi dau seama cum să mă apropiu de ea. În acest timp m-am instalat la volan și i-am spus să deschidă portalul. L-a deschis. Când a revenit spre mine am întrebat-o ce făcea acolo. Locuia în timpul vacanței cu mătușa ei, într-o casă care nu se vedea de pe șosea, în spatele colinei. Am mai întrebat-o de ce era atât de sigură că nu se afla nimeni la Maurice Kaub. A șovăit (mângâierea aceea a nasului ei scurt cu arătătorul era probabil un tic) și apoi mi-a răspuns:

— La urma urmei nu trebuie să fiți geloasă. Știți doar cum e domnul Maurice.

Sâmbătă după-masă condusesse până la el pe o altă doamnă, care venea de la Paris, o roșcată care apare la televiziune, aceea care spunea: „*Mundenant, malame, de la gaidée, du curr*”, Marité Cutare. La Kaub totul era deschis și nu se afla nimeni. Steaua de televiziune plecase, s-a întors ceva mai târziu, dar n-a mai găsit pe nimeni. Atunci a plecat cu adevărat, cu umerii prăbușiți, pe niște tocuri ca picioroangele și cu

valiza ei din piele de telespectator într-o mână. Am întrebat:

— Nu-i niciun personal de serviciu, nimeni?

— Azi-dimineață când m-am întors acolo, n-am văzut pe nimeni.

— V-ați întors acolo?

— Da, mă obseda. Domnul Maurice a venit vineri seara, de asta sunt sigură, doar l-am auzit. Dar mai este ceva care nu-mi dă pace, dar e cu siguranță o prostie.

— Ce anume?

— Ei bine, vineri seara s-au tras focuri de carabină în casa asta. Mă aflu în livada de măslini, în spate. Trei focuri. Știu că tot timpul se ocupa de armele lui, dar era mai târziu de zece și asta m-a neliniștit.

— Și, pur și simplu, nu v-ați dus să vedeți ce e?

— Nu eram singură în clipele acelea. Ca să vă mărturisesc totul, mătușa mea a fost tânără încă înainte de vremea lui Matusalem și azi, dacă vreau să mă giugiulesc și eu cu cineva, trebuie s-o fac în mijlocul naturii. Nu prea păreți să înțelegeți. Urmăriți vreo idee sau faceți pe femeia nepăsătoare și infailibilă?

— Nu, înțeleg, înțeleg foarte bine. Cu cine erați?

— Cu un băiat. Dar ia spuneți, ce aveți la mână? Să nu-mi răspundeți ca Bécaud, că mă sinucid.

— N-am mare lucru, vă asigur. Dar de sâmbătă n-a mai venit nimeni?

— Știți, nu stau să fac toată vremea pe portăreasa. Am și eu o viață personală foarte plină.

Un obraz triumfiar, ochi foarte albaștri, o rochie roz foarte întinsă pe sânișorii ei ascuțiți - avea în ea o vioiciune care-mi plăcea, dar mă întrista, nu știu de ce. l-am spus:

- Ei bine, mulțumesc și la revedere.
- Să știți că puteți să-mi spuneți Kiki.
- La revedere, Kiki.

În timp ce reveneam pe aleea de bitum roz, am văzut-o în retrovizor descultă, cu părul blond, frecându-și din nou nasul cu arătătorul, cățărându-se apoi pe zidul de pe care o ajutasem să coboare.

Cele ce urmează, sfârșitul călătoriei către mine însămi, s-au petrecut acum trei sau patru ceasuri, nu mai știu precis când. Am intrat în casa lui Maurice Kaub, care era deschisă, pustie, tăcută și familiară, da, atât de familiară, încât am înțeles, încă de la ușă, ceea ce sunt. N-am părăsit-o. Aștept în beznă, cu pușca în brațe, lungită pe canapeaua de piele, răcoritoare pentru picioarele mele goale – iar când simt că locul s-a încălzit din nou, îmi caut altul mai rece.

Când am intrat, interiorul casei semăna în mod foarte ciudat cu ceea ce-mi rămăsese mie în amintire – sau în imaginație – despre casa lui Caravaille. Lămpile, covoarele cu animale fabuloase din antreu, camera în care mă găsesc, pe toate le cunoșteam. Am văzut apoi, pe perete, un ecran din geam mat și când am apăsas pe un buton electric, a apărut un port de pescari, apoi un altul și încă unul: erau diapozitivele în culori. Am ghicit că erau Agfacolor, pentru că de prea multă vreme am de-a face cu comediile acestea, ca să mă mai pot înșela asupra calității unui roșu.

Ușa unei camere, învecinate era deschisă. Acolo, așa cum mă așteptam, se afla un pat foarte încăpător, acoperit cu blană albă, iar pe peretele din față, lipită pe o ramă de lemn, fotografia alb-negru a

unei fete în întregime goală, o fotografie foarte frumoasă, pe care se vedeau până și porii pielii. Fata nu stătea de-a curmezișul unui fotoliu, ci în picioare, cu spatele, iar partea de sus a corpului și obrazul erau întoarse spre obiectiv. Nu era Anita Caravaille și nici o alta pe care să dau vina. Eram eu.

Am așteptat să mă opresc din tremurat, mi-am schimbat pe îndelete ochelarii – foarte pe îndelete – cu degetele ca paralizate și cu o greutate moale, grețoasă, care simțeam că îmi umplea din ce în ce mai mult pieptul. Am verificat dacă era gâtul meu, umerii mei, picioarele mele, precum și dacă nu era vorba de un montaj. Și în treburile astea mă pricep prea bine ca să mă pot înșela. Și apoi, m-a cuprins un simțământ de o certitudine monstruoasă și mi-am dat foarte bine seama că eram eu.

Cred că am rămas mai mult de o oră așezată pe patul acela, în fața fotografiei, fără să mă pot gândi la ceva, fiindcă după aceea a trebuit să aprind o lampă deoarece se lăsase întunericul.

Am făcut atunci un lucru prostesc, de care mi-e rușine; mi-am descheiat fusta și, îndreptându-mă spre o ușă unde știam că am să dau de o sală de baie – nu era podită cu pătrate negre, cum credeam, ci cu roșii și portocalii – foarte încăpătoare, cu o oglindă și m-am uitat să văd dacă trupul meu era chiar al meu. O scenă prostească în tăcerea acelei case pustii, eu, cu fusta căzută la picioare, cu chiloții lăsați, întâlnind deodată propria mea privire, de unde se scursese orice licărire de viață, o privire părănd străină în spatele ochelarilor, o privire mai pustie decât această casă, și totuși eram eu, neîndoielnic eu.

M-am îmbrăcat la loc și m-am întors în camera cu fotolii de piele neagră. În trecere am privit din nou

fotografia. În măsura în care mai puteam avea oarecare încredere în mințile mele, îmi dădeam seama că aceasta fusese făcută la mine acasă, în strada Grenelle. Am fost luată la jumătatea distanței dintre patul și dulapul meu de haine, capul mi-era întors cu un zâmbet în care era cu neputință să nu citești duioșia, sau dragostea, nu știu întocmai.

Am aprins și alte lămpi, am deschis mobile și am vizitat etajul. Sus, am dat peste un fel de laborator fotografic, iar într-un sertar, am găsit alte două fotografii mari ale mele, mai puțin luminoase, printre alte zeci de poze ale unor fete tot goale, pe care nu le cunoșteam. Pe fotografiile din sertar nu eram îmbrăcată, ci numai pe jumătate dezbrăcată. Într-una eram cu sânii goi și-mi scoteam ciorapii, așezată pe marginea căzii din baie, cu o privire absentă. În cealaltă, luată din față, cu obrazul ușor înclinat, cu jumătatea de sus a corpului acoperită cu o bluză, pe care am aruncat-o de cel puțin doi ani, eram dezgolită de la talie în jos. Am rupt în bucățele aceste două fotografii, ținându-le lipite de mine, pentru că nu mă puteam servi de mâna stângă. N-am putut să n-o fac. Cred chiar că m-am simțit mai bine.

Apoi, în alte camere, am deschis dulapurile și m-am întâlnit cu mine peste tot. Am găsit combinezoane de-ale mele, un pulover vechi cu gulerul rulat, un pantalon negru, precum și două rochii care erau tot ale mele. Apoi am mai găsit, lângă un pat cu așternutul desfăcut, ale cărui cearșafuri erau încă pătrunse de parfumul meu, un cercel pe care l-am recunoscut, niște note scrise de mine, o curea bărbătească, din piele, foarte lată, care însă nu-mi reamintea nimic.

Am adunat tot ce-mi aparținea - dar am uitat

pachetul, Dumnezeu știe unde, pe când coboram – și m-am întors în camera în care mă aflu acum. Pe zid, în fața ecranului luminos, se găsea un rastel de puști, conținând mai multe arme. Am observat atunci pe podea, în mijlocul mochetei bleumarin, un dreptunghi mare, cu mult mai puțin decolorat decât restul, ca și cum în locul acela s-ar fi găsit un covor, care fusese luat. Pe un scaun, un costum bărbătesc, tot bleumarin, era așezat cu grijă, cu pantalonul de-a curmezișul scaunului și haina pe spătar. Am scos dintr-un buzunar al hainei portvizitul lui Maurice Kaub. Fotografia de pe permisul de conducere mi-a dovedit că era vorba într-adevăr de bărbatul cu umerii obrajilor proeminenți, cu părul lins, care putrezea în portbagajul Thunderbird-ului. Nu aveam despre el nici o altă amintire, iar conținutul portvizitului, pe care l-am scotocit cu grijă, nu mi-a adus aminte de nimic altceva.

Am văzut la intrare un telefon. Am scos din geantă hârtiuța unde notasem numărul hotelului lui Caravaille, la Geneva. L-am cerut. Mi s-a răspuns: „Trebuie să așteptați o oră”. Am ieșit, m-am urcat în mașină, am adus-o în spatele casei, lângă un fel de hambar unde se găsea un tractor, niște furci și un teasc mare. Era întuneric și mi-era foarte frig. Tremuram întruna. Totuși îmi plăcea frigul și eram ținută în picioare de un fel de furie, de îndârjire, de un fel de nerv necunoscut care-mi dădea o mare siguranță în mișcări. Cred că, cu toată zăpăceala ce domnea în capul meu, aveam un foarte ciudat simțământ că judecam bine și repede.

Am deschis portbagajul, nu m-am gândit la duhoarea care putea fi înăuntru, nici la durerea care îmi săgeta tot brațul stâng, l-am apucat cu ambele

mâini pe omul învelit în covor și am tras de el din răspuțeri, până când cea mai mare parte a corpului său atârna afară din mașină. Apoi l-am târât în hambar. L-am așezat în fund, lângă un zid și l-am acoperit, mai întâi cu covorul, și apoi cu tot ce am găsit la îndemână, scânduri, coșuri de papură, scule. Ieșind de acolo am închis ambele canaturi ale ușii care scârțâia. Îmi amintesc de acest scârțâit, precum și că aveam pușca cu țeava neagră pe brațul drept, că nu voiam să mă despart de ea nici atât cât să închid ușa, că nu voiam s-o mai las din mână pentru nimic în lume.

Mai târziu, după ce am adus din nou Thunderbird-ul în fața casei, când totul era tăcut și întunericul se lăsase de mult, telefonul sună pe neașteptate. Mă aflu în picioare lângă un zid, foarte aproape de aparat, cu ochii închiși, cu pușca sprijinită pe brațul stâng, așteptându-mi ultima șansă de a nu mă prăbuși în ghearele nebuniei. N-am avut decât de întins, mâna ca să ridic receptorul. Un glas de femeie mi-a spus:

— Aveți Geneva, vorbiți.

Am mulțumit. Încă mai puteam vorbi. Alt glas: Hotelul „Beau Rivage”. Am întrebat dacă doamna Caravaille era acolo. Da, era acolo. Apoi încă un glas – mirat, vioi, amical – cel al Anitei. În clipa aceea am izbucnit în lacrimi și mai aveam o singură nădejde – sau nevoie de nădejde – mai violentă decât oricare alta simțită vreodată.

I-am vorbit Anitei cum aș fi făcut-o înainte de a fi intrat în această casă și chiar cum aș fi făcut-o cu ani înainte, când aveam amândouă câte douăzeci de ani, înaintea acelei nopți de mai când eu nici n-am încercat s-o ajut, în timp ce ea aluneca în brațele unui

fel de nebunie, înaintea acelor zori de mai când am găsit-o la mine, hohotind pentru prima dată în fața mea, trezită din beție, strivită de dezgust, în zorii, aceia când m-am scuturat de orice răspundere pentru tot ceea ce ajunsese ea să facă – „Dar de ce m-ai lăsat, spunea ea întruna, ca o rugăciune fără sfârșit, de ce m-ai lăsat?” – atunci când n-am avut nici cel puțin curajul s-o ascult, când am lovit-o cât am putut ca să tacă odată din gură și am azvârlit-o afară.

I-am spus la telefon Anitei, care nu înțelegea nimic din povestea mea, cerându-mi să repet de trei ori aceleași fraze, că reținusem Thunderbird-ul din momentul când venisem să lucrez la ea, în vila din Montmorency. Îmi răspunse că n-avea niciun Thunderbird, că nici nu știa ce înseamnă aceea și nu izbutea să înțeleagă cuvântul prin telefon. Ceea ce auzea și înțelegea erau hohotele mele și-mi spunea: „Doamne, Dumnezeuule, Dany, dar unde te găsești? Dany, ce ți s-a întâmplat?” Afirmă că nu mă mai văzuse din săptămâna dinaintea Crăciunului, când ne-am certat într-o cafenea din piața Operei. N-a locuit niciodată în vila Montmorency – „Dumnezeule, Dany, dar nu e vorba de o farsă? Spune-mi că e o farsă! Știi doar bine unde locuiesc!” Ea locuia în bulevardul Mozart, bulevardul MOZART și, dealtfel, dacă Michel te-ar fi adus pe tine să bați la mașină la noi acasă, te-aș fi văzut negreșit, aș fi aflat – „Te implor, spune-mi ce se întâmplă”.

Cred că printre lacrimile și sughițurile care mă împiedicau să răspund, începusem să râd. Da, am râs, era un soi de râset. Ea era acum răvășită și repeta întruna: „Alo! Alo!”, îi auzeam respirația șuierătoare la celălalt capăt al firului.

— Unde ești, Dany? Doamne, te rog, spune-mi cel

puțin unde ești!

— La Villeneuve-lès-Avignon. Ascultă, Anita, am să-ți explic, nu-ți face sânge rău – cred că totul va trece; eu...

— Unde spuneai, unde?

— La Villeneuve-lès-Avignon, în Vaucluse. Într-o locuință.

— Dumnezeu, dar cum, Dany, în care locuință? Cu cine ești? De unde știi că mă aflu la Geneva?

— Trebuie să fi auzit pe la birou. Nu mai știu. Trebuie să fi auzit pe undeva.

— Spune-mi dacă mai e cineva cu tine și dă-mi-l la telefon.

— Nu mai e nimeni.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu poți rămâne singură în felul acesta. Nu înțeleg și pace, Dany.

Îmi dădeam seama că și ea începuse acum să plângă. Am încercat s-o liniștesc, să-i spun că mă simțeam mai bine după ce auzisem glasul ei. Ea mi-a spus că Michel Caravaille trebuia să se întoarcă la hotel dintr-o clipă în alta. Că el va ști ce-i de făcut, că mă vor chema mai târziu; că ea va lua un avion, și va veni la mine. A trebuit să-i făgăduiesc că n-am să mă mișc din loc și că voi aștepta până ce mă vor chema ei din nou. N-aveam de gând să aștept pe nimeni, oricine ar fi fost el, dar i-am promis, și, când am închis, m-am gândit cu o adevărată ușurare că în agitația ei nu-mi ceruse numărul de telefon al casei și că nu va ști cum să mă găsească.

Ușa vestibulului, un dreptunghi luminos. Iar eu în întuneric. Timpul s-a destins ca un arc uzat. Știu că timpul își poate micșora încordarea, o știu bine. Când

îmi pierdusem cunoștința la stația aceea de benzină din Deux-Soirs-lès-Avallon. Cât a durat? Zece secunde? Un minut? Minutul acela a fost destul de lung pentru ca realitatea să se piardă în el.

Da, acolo, când mi-am venit în fire, în genunchi pe plăcile de piatră, acela a fost momentul când a început minciuna. Sunt născută pentru minciună. Trebuie ca într-o bună zi să cad și eu în propria mea plasă de minciuni ticăloase.

Realitatea? Eu, Dany Longo, l-am urmărit pe un amant care m-a părăsit. L-am amenințat printr-o telegramă. Am luat un avion trei sferturi de oră în urma lui. L-am ajuns aici, în această casă, pe când i se aducea înapoi mașina lăsată pentru o reparație într-un garaj. În cursul certei ce a urmat, am luat din cui una dintre puștile atârinate pe rastelul aflat în această cameră. Am tras trei focuri asupra lui, din care două l-au lovit în plin piept. Apoi, speriată, n-am mai avut decât un singur gând: să duc cadavrul cât mai departe de acel loc, să-l ascund, să-l fac să dispară. L-am târât apoi până în portbagajul mașinii, l-am învelit într-un covor, am călătorit toată noaptea căzută într-un fel de stare de prostrație, de-a lungul șoselelor naționale, spre Paris. Am încercat să dorm câteva ore într-un hotel la Chalon-sur-Saône. Am fost oprită de un polițist motociclist pentru o pană de lumină. Mi-am uitat pardesiul într-o cafenea, aproape de autostrada spre Auxerre. Cu siguranță că din cafeneaua aceea l-am chemat pe Bernard Thorr. Apoi, probabil că mi-am schimbat intenția, pentru că nu știam cum să mă descotorosesc de cadavru și pentru că, în orice caz, după descoperirea lui, s-ar fi ajuns ușor până la mine. Am făcut cale întoarsă, pe jumătate înnebunită de oboseală și de groază.

Fusesem dinainte rănită la mâna stângă. Probabil că în cursul certeii cu victima m-am rănit. M-am întors din nou la stația de benzină pe unde trecusem de dimineață, poate fără niciun temei, ca un fel de automat care repetă la nesfârșit același drum, din care nu se poate smulge. Acolo, în fața unui robinet al chiuvetei din care curgea apă, ceva s-a prăbușit deodată înăuntrul meu și am leșinat. Și atunci a început minciuna.

Când am deschis ochii – zece secunde, un minut mai târziu? – nu mai aveam în cap decât alibiuri pe care le-am închipuit toată noaptea. Am vrut probabil, cu atâta putere, cu atâta disperare, ca realitatea să nu fie adevărată, încât pentru mine ea încetase să mai fie. M-am agățat de o poveste prostească, scornită de mine de la un capăt la celălalt. Amestecam amănunte imagine cu cele reale: ecranul luminos, patul acoperit cu blană albă, fotografia acelei fete goale existau într-adevăr. Umpleam însă cu o logică de coșmar golul ce se ivise cu dispariția lui Maurice Kaub și tot ce era în legătură cu el. Încă o dată, deci, în fața unei întâmplări cu consecințe prea grele pentru mine, alesesem fuga, dar pentru că nu exista cu puțință o alta, am ales o fugă, o retragere spre interiorul meu.

Da, știu, toate acestea mi se potrivesc.

Cine era Maurice Kaub? De ce încă nu-mi pot aminti nimic despre el, dacă acum accept ideea că toate acestea s-au întâmplat? Pe una din fotografiile mele, pe care am sfâșiat-o sus, purtam o bluză pe care n-o mai am de doi ani. Maurice Kaub mă cunoștea, deci, încă mai de mult. Venisem, fără îndoială, de mai multe ori în casa asta; îmbrăcămintea pe care o lăsasem acolo, cuvintele

tinerei fete blonde care locuiește de cealaltă parte a șoselei îmi dovedesc acest lucru. Și dacă i-am îngăduit acestui bărbat să mă fotografieze atât de goală, este desigur pentru că împărțeam cu el o intimitate ce nu se poate șterge pur și simplu, din mintea, din viața cuiva. Nu înțeleg nimic.

Dar ce să înțeleg? Știu că nebunia există. Mai știu și că nebunii nu știu că sunt astfel. Asta-i tot. Cunoștințele mele se limitează la citirea în diagonală a câtorva săptămânale feminine, la un curs din programul meu, de filosofie, pe care l-am uitat demult. Nu sunt în stare să-mi explic prin ce rătăcire a minții am ajuns aici, dar ceea ce-mi închipui despre fapte nu poate fi foarte departe de realitate.

Cine era Maurice Kaub?

Trebuie să mă ridic, să aprind lămpile și să scormonesc, cu și mai multă atenție, toată casa.

Fereastra. Dau deoparte perdelele ferestrei. Am deodată sentimentul că sunt mai vulnerabilă: îmi lăsasem pușca pe canapea. E absurd, pentru că cine poate veni la ora asta? Afară s-a întunecat, o noapte cu cer înalt, străpunsă pe alocuri de lumini pașnice. Dealtfel, cine să mă caute! Doar eu singură sunt plecată în căutarea mea. Zürich. Tot albul acela din jur. Iar eu voiam în același timp să mor. L-am spus doctorului: „Ucideți-mă, vă rog, ucideți-mă”. Dar el n-a făcut-o. Nu poți târî după tine ani de zile o asemenea povară ca certitudinea vinovăției, fără a ajunge să te adaptezi la ea, adică să devii bună. E un lucru sigur.

Când a murit maica superioară, am fost anunțată prea târziu, n-am putut veni la timp la înmormântare și o călugăriță mi-a spus: „Au mai fost de anunțat și alte pensionare, mai vechi, n-ai fost singura”. Din ziua

aceea încetasem să mai fiu unică pentru cineva și de atunci n-am mai fost unică pentru nimeni. Și totuși aș fi putut să fiu pentru un băiețaș. Nu știu de ce – doctorii nu mi-au spus nimic – dar am fost întotdeauna convinsă că aș fi avut un băiat. Port în inimă chipul lui, ca și cum ar continua să crească. Sunt de atunci trei ani și cinci luni. Ar fi trebuit să se nască în luna martie. Are ochii negri ai tatălui său, gura, zâmbetul și părul meu blond, și cei doi dinți ai mei cu strungăreață mare între ei, în mijlocul șirului de sus. Știu cum merge, cum vorbește și eu îl omor, simt întruna cum îl omor.

Nu pot rămâne singură.

Trebuie să ies, să fug din casa asta. Taiorul mi-e murdar. Am să-mi pun din nou pardesiul pe care trebuie să mi-l aducă Jean Le Gueven. Cu el se va acoperi tot ce e murdar. Am să țin mai departe mașina. Mă voi duce drept la frontiera italiană sau spaniolă, voi părăsi țara, voi folosi banii care mi-au mai rămas ca să ajung cât mai departe. Hai, dă-ți cu puțină apă pe obraz. Maica superioară avea dreptate; trebuia să ridic toți banii de la bancă și să fug numaidecât. Maica superioară are întotdeauna dreptate. La ora asta aș fi fost scăpată de necazuri. Ce oră e? Ceasul meu s-a oprit. Piaptănă-te.

Afară, când aprind farurile Thunderbird-ului, la tabloul de bord este trecut de zece și jumătate. Zâmbetul Gibbs trebuie să mă aștepte. Știu că mă va aștepta. Înaintează pe bitumul aleii. Portalul rămâne deschis. În vale se văd luminile Avignon-ului. Ecouri ale serbării sunt aduse de adierea din jur. Cadavrul nu se mai află în mașină, nu? E oare nevoie de un pașaport ca să treci frontiera spaniolă? Să merg până în Andaluzia și să iau un vapor pentru Gibraltar. Nume

frumoase, o viață nouă, departe. De data aceasta mă părăsesc pe mine însămi. Pentru totdeauna.

E acolo. Poartă o vestă de piele deasupra cămășii. Stă înăuntrul braseriei, în fața unei mese de marmură. Pe banchetă se află un pachet înfășurat în hârtie cenușie, pus de el. Zâmbește când mă vede traversând sala, apropiindu-mă. Să nu mai transmit neliniștea mea și altora. Să mă țin bine.

— Nu ți-ai schimbat pansamentul?

— Nu, n-am găsit un medic.

— Dar ce-ai făcut? Povestește-mi, ai fost la cinema? A fost frumos?

— Da. După aceea am dat o raită și m-am plimbat prin oraș.

Mă țin bine. El a încărcat în acest timp cinci tone de legume împreună cu micul Paul. Turiștii germani, care au adus pardesiul, l-au luat cu mașina lor până aici, în fața gării. Le-a luat adresa, pentru ca într-o zi să le poată mulțumi în mod civilizat. Se duceau în Corsica. E minunat în Corsica, o mulțime de plaje. Se uită la mine cu o privire încrezătoare, așezat în fața mea. Are un tren la unsprezece și cinci și se va întâlni cu micul Paul la Lyon. Din nefericire nu-i mai rămânea decât un sfert de oră.

— Te-ai ostenit mult pentru mine.

— Dacă nu voiam, n-aveam decât să n-o fac. Dimpotrivă, sunt foarte mulțumit că te văd din nou. Știi, la Pont-Saint-Esprit, cărând lăzile mele, m-am gândit mult la dumneata.

— Acum mi-e mult mai bine. Totul e în ordine.

Strâmbă din nas și trage o dușcă de bere. Îmi cere să mă așez lângă el, pe banchetă. Aci îmi pune o mână pe brațul stâng și îi simt apăsarea blândă prin

mâneca hainei mele.

— Ai prieteni, pe cineva pe care l-ai putea anunța?

— Să-l anunț despre ce?

— Știu și eu, de tot ce se întâmplă.

— N-am pe nimeni. Singurul pe care aș vrea să-l chem nu-l pot chema, e cu neputință!

— De ce?

— Are soție, o viață a lui. Am jurat de multă vreme să-l las în pace.

Desfăcu pachetul adus și-mi dădu pardesiul alb, strâns cu grijă. Apoi îmi spuse:

— S-ar putea ca amintirile duminicale de sâmbătă să se fi încurcat între ele, e un lucru obișnuit când ești obosit. Eu, odată, după ce am dormit două ore, în loc să mă îndrept spre Paris, am luat-o în sens invers. Eram cu Baptistin în momentul acela. Când s-a deșteptat în culcușul lui, făcusem de-acum o sută de kilometri. Și, pe deasupra, mai susțineam cu îndârjire că fusesem la Paris, că acum ne aflam cu adevărat pe drumul întoarcerii. Încă puțin și ei mi-ar fi turtit nasul ca să pună puțină ordine în gândurile mele. Vrei să bei ceva?

Nu vreau să beau nimic. În buzunarul pardesiului dau peste biletul de avion Air-France, micul meu elefant articulat roz bombon, cinci sute treizeci de franci într-un plic de salarii, factura garajului de la Avignon, precum și alte hârtii care-mi aparțineau. Zâmbetul Gibbs mă observă și când ridic ochii spre el, ca să-i mulțumesc și să-i spun că toate erau într-adevăr ale mele, am citit în ochii lui o prietenie îngrijorată, atentă, în clipa aceea, prin toată zarva braseriei, prin vuietul inimii mele, am auzit din nou, puternică, minunată, vocea maicii superioare.

Iar maica superioară îmi spunea că nu eu l-am ucis

pe Maurice Kaub, că nu sunt nebună, nu, deloc, Dany, că am trăit într-adevăr ceea ce știam, că mă aflu cu adevărat prima dată în seara aceea în acel oraș unde, deodată, mi se părea că toate lucrurile s-au iluminat, iar orchestrele făceau un zgomot asurzitor. Adevărul despre acest sfârșit de săptămână îmi apărură atât de brusc, încât începui să tremur. Ideile se înlănțuiau atât de repede încât probabil că mă schimbasem la față. Zâmbetul Gibbs se mira și el, fericit.

— La ce te gândești, spune-mi? Ce-ți produce o plăcere atât de mare?

Nici nu știam cum să-i explic. Atunci l-am sărutat apăsând pe obraz, i-am luat mâna în mâna mea bandajată și am strâns-o până ce am simțit că mă doare. Dar nu mă doare. Mă simt bine. Sunt eliberată, sau aproape. Zâmbetul meu înlemni. Mi-a venit ceva în minte, tot atât de orbitor ca și restul: sunt urmărită, în clipa asta sunt pândită, trebuie să fi fost urmărită încă de la Paris, pentru ca toată povestea să se poată împlini.

„Dany, micuța mea, îmi spune maica superioară, există o șansă ca să fi fost pierdută din ochi, pentru că altfel ai fi moartă până acum. Cineva îți vrea moartea, tot n-ai înțeles?”.

Trebuie să-l îndepărtiez pe Zâmbetul Gibbs.

— Să plecăm, vrei? Te însoțesc. Nu care cumva să pierzi trenul.

Mă ajută să îmbrac pardesiul. Mă uit în geantă ca să mă asigur că nu m-am înșelat. Nu, acum nu mă mai înșel. O nouă teamă. Afară, Zâmbetul Gibbs mă cuprinde cu brațul lui, plin de încredere, și mă bate gândul că-l expun acelorași primejdii ca pe mine. Nu mă pot împiedica să întorc capul. Mai întâi spre Thunderbird-ul parcat lângă braserie, apoi spre

această stradă lungă, dincolo de ziduri, pe unde am venit azi după-masă și care acum strălucește toată de lumini.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, priveam, nimic.

Simte cum îmi trec brațul stâng în jurul mijlocului lui și râde. Sala de așteptare a gării. Un bilet de peron. Un tunel subteran și apoi peronul. Mă întorc tot timpul. Călători necunoscuți, chipuri închise asupra propriilor lor griji. E anunțat, la un difuzor, trenul lui Gibbs. În depărtare, se mai aude muzica balului. El mă ține cu brațul în fața lui și îmi spune:

— Știi ce-o să facem? Mâine seară voi fi la Paris, într-un hotel la care trag de obicei, în strada Jean-Lantier. Vreau să-mi promiți că-mi vei telefona acolo.

— Îți promit.

— Ai cascheta mea?

E în geantă. Pe marginea ei interioară îmi scrie un număr cu un pix și apoi mi-o dă înapoi. Apoi, în timp ce trenul sosea din spatele meu, fluierând și înaintând de-a lungul peronului, într-un zgomot asurzitor, mi-a spus ceva pe care nu l-am înțeles, clătina din cap, m-a cuprins pe după umeri și mi i-a strâns puternic în mâinile sale mari. Gata. În timp ce dispărea din viața mea, aplecat peste fereastra vagonului ca să-mi facă un ultim semn cu brațul, brun, zâmbitor cum îmi plăcea mie, de pe-acum departe și pierdut, îmi amintesc de angajamentul pe care mi l-am luat de a-i ajuta pe el și pe prietenul său Laventure să devină miliardari. „Nu care cumva să pierzi cascheta, îmi șoptește maica superioară. Iar pentru că te-ai hotărât să nimicești tot ce s-a pus la cale împotriva ta, fă-o repede.”

Pe trotuar, în fața gării, încep cu biletul aceluia avion

pe care nu l-am luat niciodată. Îl rup în bucățele, observând fără încetare piața din jurul meu. Îmi repet, ca să mă liniștesc, că probabil mi s-a pierdut urma de multă vreme, dar sunt sigură de contrariul. Simt chiar cum apasă asupra mea greutatea unei priviri nemișcate, necruțătoare.

Ajung la Thunderbird, o voi folosi încă o dată, o ultimă dată. „Nu te întoarce acolo”, mă imploră maica superioară. Străbat străzi iluminate, în jurul unor piețe în sărbătoare. Trebuie să întreb din nou care e drumul spre Villeneuve. În retrovizor observ mașinile din urma mea. Mulțimea, muzica mă liniștesc. Atâta vreme cât mă aflu printre alții, nu e nicio primejdie, sunt sigură.

Și la Villeneuve e bal. Mă opresc la același bar-tutungerie de adineauri. Cumpăr un plic mare imprimat și un timbru. Mă întorc la mașină ca să scriu, în zarva serbării, cele câteva cuvinte ce vor fi necesare în caz că voi muri. Lipesc plicul și mi-l adresez mie, în strada Grenelle. Îl pun la o cutie poștală din piață. Mi-e teamă, dar nimeni nu mă urmărește prin mulțime.

Șoseaua întinsă spre Abbaye. Acum, la fiecare cotitură, pot vedea două faruri în urma mea. Portalul e tot deschis. Opresc în alee și sting luminile. Farurile trec, se depărtează. Aștept să mi se mai potolească inima. Plec din nou și opresc în fața casei cufundată în beznă. Verific dacă n-am lăsat nimic al meu în mașină. Șterg cu multă atenție volanul și tabloul de bord cu fularul meu. Părăsesc Pasărea Furtunii astfel cum am luat-o la Orly, cu o teamă ce mă sugrumă și-mi încetinește toate mișcărilor. „Nu intra, Dany, nu intra”, mă roagă maica superioară. Dar eu trebuie să intru, să distrug cel puțin fotografia aceea lăsată pe

perete și să-mi iau înapoi îmbrăcămintea. Ușa. Aprind lampa din vestibul. Așa e ceva mai bine. Îmi dau cinci minute ca să aranjez totul la loc și să ies. Respir.

Mă aflu în pragul camerei cu canapea de piele, când aud mișcând ceva. Nu urlu. Chiar dacă aș vrea, tot n-ar ieși niciun sunet din gura mea. Lumina se află în spatele meu și am în față o încăpere în beznă. „Pușca, îmi spune maica superioară. Ai lăsat-o pe canapea. Dacă el se află în întuneric, n-a observat-o încă.” Rămân înțepenită, mută, cu niște picioare de plumb. Un alt zgomot, mai apropiat. „Dany, Dany, pușca!” strigă în mine maica superioară. Încerc cu disperare să-mi amintesc locul canapelei în cameră. Las să-mi cadă geanta, ca să-mi eliberez brațul sănătos. Deodată, foarte aproape de mine, simt un suflu, un fel de gâfâit disperat. Trebuie să ajung...

PUȘCA

Eu, Caravaille, m-am urcat în mașină și m-am dus la vila Montmorency. Nu cunoșteam casa. Mi-a deschis Anita. Plângea. Mi-a spus că a tras trei focuri de carabină într-un bărbat și că poate mai trăiește încă. N-a avut curajul să-l mai privească. Am coborât la subsol. Era o pivniță transformată într-o sală de arme. Erau acolo niște ținte de plută. Pașii îmi erau grei. Sunt un om greoi. Merg precum vorbesc, cu oarecare încetineală îndărătnică. Lumea socotește că e vorba de o siguranță de sine. Nu e însă decât ritmul sângelei meu, astfel curge el prin vine.

Am văzut omul întins pe jos și carabina lângă el. Mă pricep bine la arme. Altădată fusesem un bun vânător. Era o Winchester cu repetiție, calibrul 7,82 cu țeava ghintuită. Viteza de plecare a gloanțelor este de 700 metri pe secundă. Deci nu mai putea fi viu. Dacă una din cele două lovituri primite l-ar fi nimerit în cap, n-ar mai fi rămas nimic din el.

M-am aplecat mai întâi asupra carabinei. Pierdusem orice speranță de a reveni la un trai normal. Nu mai știam ceea ce este normal. Dacă Anita ar fi folosit o armă automată, aș fi chemat neîntârziat poliția. Aș fi făcut în așa fel încât să se creadă că-i vorba de-un accident. Dar, la Winchester, în afară de garda trăgaciului, se mai află o pârghie de siguranță care eliberează chiulasa. Trebuie s-o faci să meargă înainte și înapoi între fiecare foc. Cu

siguranță că ai văzut lucrul acesta în filmele western, Dany. L-ai văzut probabil pe frumosul erou al filmului cum și-a doborât porția de piei roșii. Anita a văzut și ea, desigur, cum se procedează și numai așa a știut să pună în funcțiune pârghia de siguranță. A tras de trei ori și nimeni nu va crede într-un accident.

Am examinat trupul. Îl cunoșteam. Omul se numea Maurice Kaub. L-am întâlnit de mai multe ori în societate. Avea două răni în plin piept. L-am deschiat haina de casă ca să le văd. Anita trăsesse de foarte aproape. Am ridicat ochii și am văzut locul unde a lovit al treilea glonte. Era o simplă zgârietură neagră pe zidul de beton, alături de el. M-am dus și am ridicat o bucată de plumb turtită dintr-un colț al încăperii și am pus-o în buzunar.

Anita plângea întruna, cu niște sughițuri prostești. Am întrebat-o de ce l-a omorât pe omul acela. Mi-a răspuns că se săturase de ea și că-i fusese amant mai mulți ani de zile. Îl cunoscuse încă înaintea căsătoriei noastre. Am lovit-o peste față încât s-a izbit de un perete. Dădea mereu din cap, învâlmășită în faldurile juponului și rochiei sale roșii. L-am văzut pulpele desfăcute și un colț al chilotului. M-am înfuriat și mai tare. Am apucat-o de păr și de partea de sus a rochiei. Am ridicat-o în picioare și am lovit-o din nou. Mi-a spus ca mă roagă s-o las. Am ridicat-o iar și am plesnit-o cu palma deschisă. Am rămas s-o privesc multă vreme prăbușită la picioarele mele, cu fruntea. Lipită de podea. Continua să plângă cu toate că o amețisem. Am luat-o de subsuori și am obligat-o să urce scara. Îi curgea sânge din nas. Am sprijinit-o până în camera în care dumneata ai bătut după aceea la mașină. Am împins-o într-un fotoliu. Am deschis ușa camerei învecinate ca să caut apă și am

văzut pe un perete fotografia Anitei goală. Am plâns în picioare în fața aceluia perete. Mă gândeam la fetița mea, pentru că viața mea începe și se termină cu această fetiță. Trebuie să mă înțelegi, Dany. De când s-a născut ea cunosc, în sfârșit, o dragoste nețărnută, neîmpărțită cu nimeni, complet fanatică și am aflat ce este absolutul. M-am hotărât să teucid, mai ales pentru a-mi apăra fetița. Orice altă explicație n-are nicio valoare fără a o cunoaște pe aceasta.

Tot restul a fost pus la cale în funcție de ceea ce știam despre dumneata. Te supraveghez de mult mai multă vreme decât îți închipui. Te supraveghez din ziua în care te-am văzut prima dată la agenție, când ai semnat angajamentul. Păstrez amintirea, poate neadevărată, că în ziua aceea purtai o rochie de un galben foarte deschis, care semăna cu părul dumitale. Te găseam frumoasă, chiar emoționant de frumoasă. Te uram. Sunt un încornorat foarte informat, Dany. Știu totul despre destrăbălările soției mele, dinaintea căsătoriei, în acel mic apartament de pe strada Grenelle, în care am intrat acum câteva seri. Îi cunosc pe toți bărbații mai zvelți, mai frumoși decât mine, cărora ea le-a cedat. Știam de bunăvoința cu care îi împrumutai apartamentul ca s-o lași să se înjosească. Iată de ce uram și mai mult înfățișarea dumitale de fată sănătoasă care își poartă capul sus. Pentru mine erai o permanentă aducere aminte a tot ceea ce doream să uit, făceai parte din visele mele monstruoase de gelozie. Erai un monstru.

Te priveam întotdeauna pe furiș, Dany. Pe furiș, dar cu lăcomie. Priveam mișcările mâinii dumitale stângi. Am fost întotdeauna de părere că stângacii sunt nebuni, răi și prefăcuți, ca și aceia care își rod unghiile. Probabil că atunci când erai în fața mea mă

batjocoreai cu un uriaș râs interior, la gândul tuturor ticăloșilor care au distrus-o pe Anita, care au aplecat-o în fața lor ca s-o terfelească în toate felurile. În realitate, eu eram cel ce înnebunea. Fără îndoială că ea mă mai înșela încă și dumneata, desigur, știai. Ea trebuie să-ți fi spus lucrurile dezgustătoare cu care se îndeletnicește omenirea și că eu nu sunt decât un molâu greoi. Nu-ți puteam face nimic, dar aș fi vrut să ajungi tot atât de decăzută, să fie distrusă perfecțiunea acelor trăsături regulate, a vorbirii, a mersului dumitale.

Anul trecut am aflat josnica aventură care le întrecea pe toate. Am întâlnit, Anita și cu mine, foarte târziu, într-un restaurant, un tânăr de vârsta ei, tot atât de subțirel, tot atât de plin de el, așa cum sunt toți. De când o am pe Anita, îi urăsc pe tineri. I-aș zdrobi cu mâinile mele, fără nicio remușcare, dacă faptele mele ar putea rămâne nepedepsite. Pe toți. Sau i-aș forța să se lase tratați de ceilalți bărbați ca niște cocote. Nimic nu mă bucură mai mult ca atunci când aflu de la Anita că un actor, pe care Anita sau cea mai tâmpită dintre dactilografele agenției îl găsesc irezistibil, nu-i decât un biet pervertit. Caut să mă conving că pentru a se oferi ca obiect de plăcere cu atâta bunăvoință, toți trebuie să fie la fel. Văzând băiatul, Anita a pălit deodată. Mâna pe care ea i-a întins-o, ca și cele câteva cuvinte ce i le-a spus, erau pătrunse de un freamăt. Începusem să mâncăm. Pe el îi vedeam într-un grup, la o altă masă, râzând, agitându-se, aruncând din când în când, pe furiș, câte o privire spre noi, spre Anita. Am plătit imediat și ce nu mâncasem și am tras-o pe Anita în mașina parcată în strada Quentin-Bauchard, aproape în fața cinematografului unde văzusem mai înainte un film

vesel pentru persoane triste și am bătut-o. Mi-a mărturisit astfel cele petrecute în seara aceea, dinaintea căsătoriei noastre, când a băut împreună cu dumneata și cu doi băieți – dintre care unul era cel din restaurant. Mi-a spus că, ieșind din local după miezul nopții, v-ați dus cu toții la dumneata acasă să mai beți un ultim păhărel. Mi-a povestit că la un moment dat, în timp ce se oferea unuia, îl îmbrățișa pe celălalt ticălos – iar acesta încerca să obțină același lucru de la dumneata. Mi-a spus că ai luat-o la înjurături, că ai fugit din propriul duminic apartament, părăsind-o în mâinile lor. Repeta într-una, plângând – și știam că nu minte: „Îmi pierdusem capul, nu mai știam ce fac. Dany nu bea, nu face dragoste, se mândrește că n-are niciun defect și că n-are nevoie de nimeni, dar te lasă baltă și pleacă cu primul prilej. Ea nu s-a gândit nicio clipă la mine, înțelegeți, a plecat, iar eu eram beată, atât de beată.” Am așezat-o pe Anita într-un taxi și m-am întors la restaurant. Băiatul era tot acolo. L-am așteptat afară și l-am urmărit după aceea pe Champs-Élysées, ținându-mă la o sută de metri de el; nu mă vedea și era cu o față blondă, îndrăgostită cum sunteți voi toate. A condus-o pe jos la el acasă, în strada La Boétie. Se opreau adesea ca să râdă în fața unei vitrine neluminate, sau să se îmbrățișeze ca niște porci sub privirile ultimilor trecători. L-am ajuns în culoarul imobilului în care au intrat. L-am lovit mai întâi pe el, pe urmă pe ea, care n-avusese timp nici să-și revină din surprindere și să țipe. Am ridicat-o în brațe leșinată, iar pe el, care se clătina pe picioare amețit, l-am împins în sus, pe scară. L-am amenințat că-i sugrum dacă strigă după ajutor. M-a lăsat să intru, paralizat de frică, într-un apartament mare de

la primul etaj. Am așezat fata blondă pe podea și am închis ușa. L-am lovit din nou pe băiat, care începuse să discute. Îl țineam de partea din față a hainei sfâșiate, rezemat de un zid, și-l loveam cu toată puterea, cu palma deschisă. Apoi, cum era pe jumătate leșinat, i-am dat jos pantalonii odată cu chiloții înflorați, l-am târât cu mine în altă cameră, căutând ceva cu care să-l umilesc mai rău, în ochii prietenei lui.

Cred că se ruga de mine, spunându-mi domnule, n-avea nici curaj, nici cea mai mică reacție de apărare, era o larvă dezgustătoare și se pare că această slăbiciune dezgustătoare a stins mânia din mine. L-am aruncat pe un scaun într-o bucătărie. L-am ridicat capul, ținându-l de bărbie, îi curgea sânge din urechi și din nas. L-am vorbit. Nici nu mai știu ce i-am spus. În orice caz, el nu mă putea înțelege. Nimeni nu mă putea înțelege. M-am întors lângă fată, în cealaltă cameră. Și ea îmi spunea domnule. L-am astupat gura cu mâna stângă și i-am sfâșiat toată partea din față a îmbrăcăminții, în picioare, lângă același perete unde i doborâsem iubitul. Mă privea de foarte aproape, cu niște ochi imenși, plini de lacrimi. Era blândă și moartă de frică, ca un copil. L-am dat drumul, Dany. Nimeni nu mă poate înțelege. Nu știu cum, dar m-am pomenit la mine în mașină, pe strada Quentin-Bauchard, plângând, cu capul pe brațele sprijinite de volan. Nu mai plânsesem decât de două ori din adolescență. În seara aceea și vinerea trecută lângă fotografia aceea josnică a soției mele. Poți înțelege, Dany?

Am aflat în aceeași noapte despre călătoria dumitale la Zürich, precum și alte trădări ale Anitei, de la căsătorie încoace. Totuși, de Kaub nu mi-a

vorbit. Am rămas multă vreme singur, lângă fetița mea adormită. Apoi m-am îndopat cu somnifere, am dormit un somn plin de prezența fetiței, pe podea, lângă leagăn. A doua zi am făcut tot ce am putut ca să-l întâlnesc pe tânărul bătut de mine, într-o cafenea din apropierea locuinței lui. Era umflat de lovituri, dar vorbea tare în fața unui biet suc de roșii, fiindcă știa că acum mă temeam eu de el. I-am semnat un cec. Mi-a spus că sunt nebun, că ar trebui să fiu închis. I se zărea râsul între două petice de leucoplast. M-am umilit cerându-i să-mi povestească ceea ce se petrecuse cu soția mea în seara aceea de mai. Cel mai îngrozitor e faptul că n-avea decât niște amintiri trunchiate, lipsite de orice interes pentru el. Îmi spunea că, la urma urmei, îi plătesc pentru că s-a culcat cu nevastă-mea. Se întreba cu voce tare dacă trebuie să împartă banii cu celălalt prieten.

Tot restul zilei, nu m-am gândit o clipă la lucrul meu. Răsuceam tot timpul în minte, transpirând din cap până-n picioare, mărturisirile Anitei. Printre diferiți bărbați, figura cel puțin unul pe care-l cunoșteam și pe care aveam posibilitatea să-l pedepsesc, îți mai amintești de desenatorul acela, brun, cu înfățișare de toreador, numit Vitta, Jacques Vitta, și care a părăsit agenția noastră scurtă vreme după ce avusese un accident de mașină? Adevărul e că în seara aceea, l-am așteptat și pe el, în fața marii clădiri unde locuia, la Bougival. La început, era ora șapte și soarele, în apus, își oglindea în Sena para razelor strălucitoare. Niște copii, trei sau patru, au venit să se joace pe lângă mine. Le-am prins mingea în zbor. Am vorbit cu ei. Apoi, am rămas singur și orele se scurgeau. Fumam, mă plimbam ținându-mă departe de un șir de felinare. Era trecut de miezul

noptii, când Vitta a sosit în Citroënul lui de 2 CV, singur, și s-a garat într-un parking. Când m-a văzut apropiindu-mă, a înțeles numaidecât ce căutam acolo. Nu voia să iasă din mașină și se agăța cu disperare de portieră. Atunci, am apucat mașina cu ambele mâini și am răsturnat-o. Au început să se deschidă ferestre în imobilele din apropiere. Se auzeau glasuri vorbind în noapte. L-am tras pe Vitta afară dar el era cu mult mai înfipt ca cealaltă lichea; a încercat să-mi dea lovituri sub centură, dar l-am doborât, l-am ridicat, l-am lovit cu niște palme puternice, trântindu-l pe iarbă, până mi-am dat seama că eram gata să-l omor. M-am întors apoi acasă. În noaptea aceea am dormit tot pe jos, lângă fetiță. După două sau trei zile l-am primit pe Vitta în biroul meu ca să-și prezinte demisia. A refuzat cecul. M-a pus să-i plătesc portiera și o aripă la mașină, dar pentru bătaie n-a vrut să ia nimic. Fusesse cu nevastă-mea de cinci sau șase ori într-un hotel din strada Passy. A făcut un gest obscen, spunându-mi că s-a folosit de ea ca de ultima femeie de stradă și că acum nu-l mai interesează. Mă auzi, Dany?

Mai mult decât pe oricine altcineva, pe dumneata te uram. Mă străduiam să nu te mai privesc în timpul ședințelor de luni dimineată. Mă împăcasem câțva timp cu ideea de a te concedia. M-au oprit însă două motive: îmi trebuia, de ochii colegilor dumitale, pretextul unei greșeli profesionale, pe care probabil că n-o puteai săvârși; apoi, fiindcă ai fi intrat îndată după aceea la o agenție și mi-ai fi ieșit din nou în cale, ridicată în grad, cu mai multă putere asupra vieții decât ai azi. Am ales, deci, așteptarea.

Lunile au trecut. O supravegheam pe Anita, credeam că o supraveghez bine. Îmi închipuiam că

cele câteva zile de care ți-am vorbit au vindecat-o să ne mai facă să suferim. O iubeam. Am iubit-o întotdeauna. Știu ce vorbește lumea din agenție. Că din primul moment, a intrat aici ca să rămână însărcinată și să se căsătorească astfel cu patronul. Nimic mai adevărat, Dany. Ea n-are nevoie de nimeni ca să devină bogată și să obțină în societate poziția pe care ar fi dorit-o. Dimpotrivă, ea mi-a respins toate avansurile, nu o interesam. A ieșit de câteva ori cu mine. Mergeam să cinăm împreună. Îi vorbeam de copilăria mea, de frica pe care o aveau de mine ceilalți copii, încercam s-o impresionez prin amintiri care scoteau în relief forța mea fizică. Ea mă găsea pur și simplu prea mare, prea gras și căska întruna. Când ieșeam din restaurant, care nu-i făcea nicio plăcere, nu mai știam ce să fac cu ea. Nu știu să dansez, nu cunosc niciunul din localurile la modă. O conduceam înapoi la maică-sa, pe bulevardul Suchet. Apoi, luam oricare altă femeie plătită, ca să-mi potolesc dorința pe care o aveam de ea. Vreau să mă înțelegi. Prima dată când am văzut-o, am luat-o cu forța, într-o sâmbătă după-masă când am venit să lucrăm singuri la agenție. Niciodată n-am izbutit mai bine, pentru că în ziua aceea a fost concepută Michèle, iar după opt luni m-am căsătorit cu Anita. Știi că, cel puțin înainte de căsătorie, avea o atracție amoroasă pentru mine, chiar dacă nu era vorba decât de descoperirea că un bărbat de talia mea, de greutatea mea, e diferit de ceilalți. La început, când o primeam la mine, se dezbrăca cu mișcări înfrigurate, șovăitoare. Pe cât era de vioaie și de sigură de ea în restul zilei, arătând în mod vizibil un rar instinct de dominare, pe atât erau de naive și stângace manevrele ei de a mă regăsi în aceeași supunere

brutală ca la prima noastră îmbrățișare. Toată nenorocirea Anitei constă tocmai în aceasta. E atrasă în mod irezistibil de ceea ce o înfrânge. Taina afecțiunii pentru Maurice Kaub era faptul că o putea strivi fără încetare, speria, obliga la fapte pe care nu le dorea – fotografiile dumitale, Dany, nu sunt decât un palid exemplu – iar el nu se dădea înapoi de la nimic pentru a o menține în puterea lui. Cele două focuri de carabină în pieptul unui om m-au răvășit pentru că reprezentau o amenințare pentru viitorul Michèlei și am bătut-o pe Anita în subsolul acela și pentru faptul că mai descoperisem încă un nemernic în viața ei, care mă luase drept ceea ce sunt de fapt, un încornorat. Dar asta a fost tot. Eram fericit că bărbatul murise, eram fericit că pentru a ne descotorosi de această crimă trebuia să te ucid și pe dumneata. O iubesc pe Anita. O iubesc cu aceeași afecțiune cu care o iubesc și pe fetița mea, pentru că știu, împotriva părerii celorlalți, că în realitate, ea singură e o fetiță nefericită. Te asigur că nu mi-a trecut nicio clipă prin minte, și nici nu-mi va trece vreodată, ideea de a o părăsi, de a o lăsa să fie închisă după gratii, să îndure singură ispășirea.

Când m-am întors la ea, vineri, în camera în care te-am adus mai târziu, încetase să mai plângă. Am vorbit îndelung împreună. Și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu, și-a lipit fața de fața mea. Mi-a povestit cu un glas monoton legătura ei cu Maurice Kaub, pe care-l întâlnea uneori după căsătoria noastră, și la care se întorcea mereu. A tras în el pentru că avusese pușca la îndemână, în timpul unei certe, pe când el se pregătea să plece la Villeneuve-lès-Avignon, unde urma să se vadă cu altă femeie. Din tot ce-mi povestea, nu vedeam cum avea să

scape din mâinile poliției. Mi-a spus că la întâlnirile cu Kaub fusese întotdeauna extrem de prevăzătoare, din cauza mea. Se vedeau la el, atunci când toți servitorii erau plecați – cum fusese cazul și în acest week-end – și își dădea întotdeauna un alt nume pentru lumea din afară, atunci când era cazul, și anume al dumitale. Iată, Dany, sunt un om greoi la vorbă și în mișcări, dar gândesc foarte repede. În momentul acela era patru și un sfert. Ea îmi telefonase la birou, la ora trei, ca să-mi ceară plângând să vin la vila Montmorency. Kaub era mort de o oră și jumătate. Mi-au mai trebuit câteva minute ca să imaginez, cel puțin în linii mari, combinația care ne-ar putea salva. Cred că te-am făcut să înțelegi destul de bine că de soarta dumitale nu mă îngrijeam. Toate gândurile mele erau îndreptate spre factorul timp. Într-o carte, *Alice în țara minunilor*, timpul este unul dintre personaje. Din clipa aceea m-am străduit să-mi fac din timp un aliat, împotriva dumitale și a celorlalți, fiind preocupat numai de el.

La început m-am gândit să amân pentru cei însărcinați cu ancheta momentul morții lui Kaub, să câștig câteva ore care să-mi aparțină numai mie, ca niște pagini albe, pe care să pot scrie un alt adevăr decât cel adevărat. Aceasta presupunea, în primul rând să nu se poată face o autopsie mai devreme de câteva zile. Trebuia să ascund cadavrul lui Kaub, până ce nu se va mai putea stabili ora morții, decât cu aproximație. Pe de altă parte, el trebuia să mai continue să trăiască într-un fel, înainte de a muri a doua oară. De aceea am mutat locul crimei de la Paris la Villeneuve. Kaub voise să meargă acolo. Ei bine, va merge, între lucrurile lui am găsit un bilet de avion. La Avignon trebuia să scoată Thunderbird-ul lăsat

într-un garaj. Telefonase de dimineață, în prezența Anitei, ca să știe dacă mașina era gata. Va trece s-o ia. Am cerut să mi se descrie întocmai casa de la Villeneuve. Anita fusese acolo de două sau trei ori, cu prețul unor minciuni pe care nici nu mă mai lăsa inima să i le reproșez. Spunea că vila e destul de izolată, dar că pe același drum, se mai află și alte proprietăți. Era sigură că dacă se vor trage trei focuri de carabină, dar de astă dată nu în subsolul de beton, ci într-o cameră cu ferestrele deschise, vecinii vor auzi și vor putea apoi depune mărturie. Nici nu-mi trebuia mai mult.

Am scotocit repede în camera în care ne găseam, apoi în camera pe care Anita mi-o arătase ca fiind aceea a lui Kaub. În acest timp, ideile se înlănțuiau singure. Descopeream simultan personalitatea celui om, precum și ceea ce aveam de făcut, pas cu pas, pentru a trece răspunderea morții lui asupra cuiva situat la o mie de kilometri de acolo. Anitei nu i-am spus nimic, căci ar fi trebuit să pierd un timp prețios până aș fi convins-o. N-am pus-o la curent cu planul meu decât puțin câte puțin, în timpul nopții, pe măsură ce aveam nevoie de ea. I-am spus numai la urmă că și dumneata va trebui să mori. Îi dădeam impresia că acționez cu mare convingere și că mergeam la sigur, ca de obicei. Când am părăsit vila Montmorency rămăsese să mai pun la punct unele mici amănunte. Cel mai grav era acela că, în afară împrumutării numelui dimitale de către Anita, în împrejurări destul de confuze, nu te mai lega de Kaub decât un singur fir. Iar în momentul acela nici nu-mi dădeam seama cum putea fi exploatat. Anita, povestindu-mi legătura cu el, mi-a vorbit de unele clișee pe care le făcuse la dumneata, fără să știi, la

cererea lui Kaub, cu un aparat care nu era decât un moft amuzant pentru amatorii de miniaturizare și care nu era mai mare ca o brichetă. Mi-a spus că el se ocupa adesea cu acest „fel de idioții” și că știa să scoată maximum dintr-o imagine prinsă în condiții proaste. Își amintea totuși că, exceptând un singur clișeu reușit, luat într-o dimineață, în plină lumină, când erai fără ochelari și deci putea să îndrăznească mai mult, toate clișeele erau fie întunecate, fie lăsau să se vadă în mod evident abuzul al cărui obiect erai – deci de nefolosit, chiar periculoase pentru planul pus la cale de mine. În plus, Kaub le luase cu el la Villeneuve și Anita nici nu era sigură că le păstrase. L-ai întâlnit pe Kaub o singură dată, înaintea căsătoriei noastre, dar cu totul din întâmplare, în culoarul imobilului dumitale, în timp ce te întorceai acasă, iar Anita ieșea pe ușă împreună cu el. Kaub s-a interesat destul de mult de dumneata, până s-o hotărască pe Anita să facă acele fotografii noaptea când rămânea să doarmă la dumneata – din simpla nevoie de a o înjosi pe ea – dar, din câte își amintea Anita, nu i-ai dat nicio importanță.

Am lăsat cadavrul lui Kaub în sala de tir, pe care am încuiat-o. Am adunat la el în cameră toată îmbrăcămintea pe care o purtase în ziua aceea. Am păstrat la mine portvizitul lui, împreună cu mai multe hârtii, dintre care o rețetă de digitalină, adresa unui garaj din Avignon și biletul de avion cu destinația Marsilia-Marignane. I-am dat telefonul la abonații absenți până la sfârșitul week-end-ului. Am lăsat-o pe Anita în casă, cu cheile lui Kaub, ca să închidă peste tot la plecare. I-am spus că am să te aduc acolo, ca să te țin izolată timp de o noapte, precum și pretextul pe care-l voi folosi în acest scop. I-am spus să distrugă

din sertare, fără alegere, orice ar fi putut da de bănuît că locuința n-ar fi fost a noastră. Ea era sigură că știaî adevărata noastră adresă. Dar mă interesa prea puțin ce vei gândi, din moment ce tot urma să fii moartă, a doua zi.

I-am spus Anitei că îi voi telefona după jumătate de oră, din bulevardul Mozart. Ea trebuia să se îmbrace pentru festivalul filmelor publicitare, unde hotărâsem să ne ducem. Aveam să-i descriu la telefon felul cum vei fi îmbrăcată în seara aceea, ca să-și pregătească și pentru ea o îmbrăcăminte asemănătoare. Nu înțelegea de ce. Era palidă, lacrimile i-au lăsat dăre de rimel pe obraz. Parcă ar fi fost mânjită. I-am spus că acum trebuia să fie frumoasă, firească și să nu se dea de gol.

Mi-am reluat mașina din bulevardul Trembles, la cincizeci de metri de poarta lui Kaub, și m-am întors de-a dreptul la agenție. Pe drum, mi-am aprins prima țigară din momentul când plecasem. Acum era aproape de ora cinci. La birou am căutat să scap de Muchet, care voia să-mi arate cu orice chip o serie de anunțuri. A fost bunul de tipar cel mai ușor obținut în toată cariera lui de incapabil. L-am împins pur și simplu afară din cameră. Am luat un orariu aerian din sertarul biroului meu. Am notat orele de plecare și sosire de care aveam nevoie în cursul nopții. Am chemat secretara prin interfon și i-am cerut să trimită la mine acasă, seara, după bilete de avion Swissair, în direcția Geneva, cu decolarea a doua zi la ora 14. I-am mai cerut să pună la punct dosarul Milkaby. Apoi am băut un pahar de alcool – cred că vodcă – și m-am urcat cu un etaj mai sus, în biroul dumatle. Era prima dată când intram în această încăpere de când stăteai acolo. Nu te aflai în cameră și m-am gândit să cer să

te cheme. Apoi mi-am spus că ar fi fost inutil să-ți atrag atenția. Am profitat de această absență ca să cercetez locurile, să deschid sertarele și să umblu în geanta lăsată de dumneata pe birou. Eram, bineînțeles, în căutarea unei idei care ar fi putut fi cuprinsă în planul meu, dar te căutam mai ales pe dumneata prin intermediul obiectelor acestea de fiecare zi. Cu cât întârziai, cu atât mă temeam mai mult de clipa întâlnirii. Nu mai știam în fața cărui fel de femeie mă voi găsi. Am privit pardesiul alb, agățat pe un umerăș, de un perete. L-am atins. Mirosea a parfumul folosit de Anita, ceea ce la început m-a surprins și nu mi-a plăcut, dar apoi m-a încurajat. Dacă, dintr-o întâmplare, s-ar descoperi același pardesiu în vila Montmorency sau la Villeneuve – Anita îl însoțise acolo pe Kaub în timpul săptămânii – s-ar putea atribui acest lucru tot atât de bine trecerii dumitale pe acolo, ca și a ei. Dar în jurul acelui pardesiu, mai simțeam și altceva în camera aceea, nedefinit dar în același timp foarte pregnant, care mă apăsa mai mult decât tot restul, și chiar mă înspăimânta. Acum cred, Dany, că era vorba de presimțirea a tot ceea ce avea să mi se întâmple, în ciuda tuturor efortărilor mele – acea goană îndelungată fără somn, până aici, prin întuneric și lumină, o goană plină de obsesii pe care le port în mine dintotdeauna. Ființa cu părul de culoare deschisă care a deschis brusc ușa mi-era cu desăvârșire străină, n-o mai văzusem niciodată. Niciuna din trăsăturile dumitale, Dany, niciun gest, nicio intonație a vocii, în biroul acela înșorit, care mi se părea că îl ocup eu cu totul, nu se potrivea cu imaginea pe care mi-o făcusem despre dumneata. Erai prea aproape, prea prezentă, nu mai știu. Dădeai

dovadă de o siguranță de sine atât de mare, încât m-am îndoit că trăiam într-adevăr ceea ce știam că trăiesc. Mă jucam cu un mic elefant articulat. Îmi dădeam seama că nu-ți scapă niciuna din șovăielile mele, că și în mintea dumitale se înlănțuiau tot felul de idei, pe scurt, că erai vie. Să-mi fac jocul, după planul meu, cu Maurice Kaub, era simplu. Puteam, ca pe un obiect, să-l deplasez, după dorință, în toate felurile și chiar să-l fac să trăiască în orice fel, deoarece era mort. Dumneata, printr-un paradox și mai mare, erai o abstracție totală. Dispuneai de zece milioane de gesturi neprevăzute, fiecare dintre ele putând să-mi aducă pieirea.

Am ieșit. M-am întors pentru că uitasem un lucru important: nu trebuia cu niciun preț să-i pui la curent pe colegi cu acea seară de lucru la mine acasă. M-am dus la contabilitate, unde am luat bani numerar din seiful meu personal. Mi-am îngărmădit un teanc mare de bancnote chiar în buzunarul hainei, așa cum făceam și altădată, când aveam douăzeci de ani, în timpul războiului. Războiul m-a făcut să descopăr singurul talent pe care-l am, acela de a putea vinde orice, oricui, chiar și ceea ce se capătă cel mai ușor și mai ieftin: vântul. O dactilografă nouă – nu-i cunosc numele – mă privea cu niște ochi căscați. I-am cerut să-și vadă de treaba ei. Am telefonat secretarei mele să-mi pună în mașină dosarul Milkaby, un top de hârtie de bătut la mașină și indigouri. Te-am văzut trecând pe culoar, într-un pardesiu alb. M-am dus apoi la redacție, de unde se auzea un vacarm pe care-l cunoșteam. Gaucherand împărțea plicurile cu salariile pe luna dublă. L-am cerut pe al dumitale și m-am întors în biroul în care lucrai de obicei. Eram sigur că ai lăsat un bilet ca să explici celorlalți

plecarea grăbită.

Când am zărit foaia aceea agățată de lampa dumitale, nici nu-mi venea să-mi cred ochilor. Anunțai că vei lua un avion în seara aceea, adică tocmai lucrul pe care urmăream eu să-l fac crezut de ceilalți. Dar ți-am spus, gândesc repede, Dany, și bucuria mea a fost de scurtă durată. Era vorba de un gest care părea să se înscrie mai mult decât speram în planul meu, dar era în același timp un gest care putea aduce prăbușirea întregii combinații. Intenționeam să trimit acel vestit mesaj telefonat la Orly, semnat de dumneata, în care-ți exprimai hotărârea de a-l întâlni pe Kaub la Villeneuve, în cazul în care acesta pleca acolo. Numai că nu puteai să vrei acest lucru cu trei ore înainte de a ști că el, fără să țină seama de mesaj, va pleca totuși. În fața acestei hârtii pe care o putea vedea oricine din agenție, mai puteam să aleg între ea și mesajul telefonat. Dar nu pe amândouă. Dacă nu m-aș fi gândit la asta, dacă n-aș fi prevăzut golul de timp dintre cele două intenții, care ar fi sărit în ochi până și celui mai mărginit polițist, aș fi câștigat de la început, chiar moartă fiind, Dany. Am ales deci mesajul telefonat. Am împăturit în patru biletul dumitale și l-am pus în buzunar. Nu era adresat nimănui, iar după plecarea avionului lui Kaub, s-ar fi putut să-mi fie de folos cu adevărat. Timpul este și el un personaj, Dany, iar povestea mea și a dumitale din timpul ultimelor zile nu era decât un duel pentru a-i obține favorurile.

Te-am întâlnit sub poarta de la intrare. Te profilai înaltă, nemișcată, în lumina ce te aureola din spate. Te-am condus acasă, pretextând că mai aveai să-ți iei niște lucruri, dar în realitate pentru a face cunoștință cu locurile și a putea reveni mai târziu. Îmi

reamintesc glasul dumitale liniștit în mașină, profilul cu nasul scurt, o bruscă țâșnire de soare care-ți lumina părul. Mă temeam. Cu cât te voi privi și-ți voi vorbi mai puțin, cu atât mai puțin voi cădea pradă aceluia tic-tac străin, neîncetat, pe care-l ghiceam în spatele ochelarilor negri, în spatele acelei frunți netede. Era mai târziu decât prevăzusem, atunci când am intrat în apartamentul dumitale. Recunoșteam din prima ochire amănuntele mărturisirilor Anitei, toate visele urâte care m-au chinuit. Dispăruseși în baie și am telefonat în bulevardul Mozart. I-am spus pe șoptite Anitei să ne aștepte împreună cu Michèle la vila Montmorency. M-a întrebat cu un glas plin de neliniște: „Cu Michèle? De ce cu Michèle?” I-am răspuns că așa era mai bine. Nu puteam să-i spun mai mult, pentru că auzeam foarte bine mișcările dumitale de cealaltă parte a peretelui. Mă gândeam că ai să ai mai multă „încredere”, dacă atunci când vei ajunge „la noi”, o vei găsi și pe fiică-mea, dar nu era vorba numai de acest singur motiv. Aveam nevoie s-o simt pe Michèle lângă mine. Mă temeam, fără îndoială, că dacă lucrurile vor ieși prost, voi fi despărțit de ea atunci când am mai putea fugi în străinătate. Ideea s-a dovedit bună. Anita și Michèle se află acum într-adevăr la adăpost.

Cel mai greu moment a fost acela când te-ai întors în cameră. Anita îmi cerea explicații în aparat și eu nu puteam să-i răspund. Trebuia ca, în prezența dumitale, să te descriu, fără să trezesc vreo bănuială. Am răspuns ca și cum ea m-ar fi întrebat: „Sunt șase luni de când n-am mai văzut-o pe Dany, s-a schimbat oare?” Te așezaseși pe brațul fotoliului și încălțai unul după celălalt niște pantofi decolțați, albi. Fusta scurtă a taiorului, scurtă după modă, lăsa descoperite, mai

mult decât din belșug, niște picioare lungi, pe care mă miram ca nimeni altul că le descopeream tocmai în asemenea momente. Vorbeam. Cred că glasul meu era cel obișnuit. Mințile mi-erău tot atât de răvășite ca și machiajul cu puțin timp înainte al Anitei.

Pe drumul spre Auteuil te-am trimis să cumperi personal acel flacon de digitalină pentru care aveam o rețetă. Nu știam încă dacă-mi va putea fi de folos altfel decât pentru crearea unei legături între dumneata și Kaub, dar gândindu-mă mai bine, în timp ce nu erai acolo, mi-am spus că la momentul potrivit, a doua zi dimineața, flaconul s-ar putea transforma în arma pe care o căutam ca să te suprim. Hotărâsem să dau impresia că, după ce ai transportat cadavrul amantului de la Villeneuve la Paris, în portbagajul Thunderbird-ului său, ai pierdut în cele din urmă orice speranță de a mai putea ascunde crima și că ai hotărât să te sinucizi. Mi se părea că înghițirea unui flacon de digitalină era un procedeu ușor de crezut la o femeie. Pentru mine, această treabă nu prezenta nicio greutate. Era de ajuns să te oblig să înghiți cu forța conținutul flaconului și știam că n-ai puterea să mi te împotrivești.

La vila Montmorency n-ai arătat nicio surprindere, ai intrat la Kaub crezând în mod evident că te afli la noi - Anitei nu-i venea să creadă, când am întâlnit-o la primul etaj, jos începuseși să bați la Remingtonul acela vechi al răposatului stăpân al casei. Michèle ședea într-un fotoliu cu spătarul înalt, cu păpușa în brațe, pe palier, alături de noi. Acum când era și ea aici, mă simțeam foarte bine. Anita mi-a spus: „O cunosc pe Dany mai bine decât tine. Sunt sigură că nu se va lăsa păcălită. Numai că nu poți ști niciodată ce se petrece în spatele ochelarilor ei negri”. Am

ridicat din umeri. Ceea ce mă preocupa pe mine acum era taiorul dumitale alb. Însă faptul că provenea dintr-un magazin căruia îi făceam eu publicitate mă împiedica să telefonez ca să obțin de îndată unul la fel. Iar cel pe care-l avea Anita, cu toate că era la fel de alb, nu-i semăna deloc. Mi-a spus că-l va examina pe al dumitale și că va găsi o soluție. Avea și ea pantofi albi și va ști să se pieptene la fel ca dumneata. I-am spus ce avea de făcut: s-o ducă pe micuță la maică-sa; să cumpere bilete de avion la aeroportul de la Invalides; să se ducă singură la festivalul la care ar fi trebuit să mergem împreună și să-i facă pe ceilalți să creadă că eram și eu acolo; apoi să se ducă să se schimbe în bulevardul Mozart, să ia un taxi până la Orly, să se urce într-un avion Air-France care decola la unsprezece și făcea escală la Lyon. Trebuia să ne întâlnim la Lyon. Am pus deci la punct amănuntele acelei întâlniri și apoi cele ale șederii dumitale din seara aceea la noi, singură în toată casa.

Jos, țacănea mașina de scris. Anita mi-a spus că, așa cum te cunoaște, n-ai să te oprești din bățut decât când o să înceapă să te doară ochii și că nu erai din acelea care scotocesc în stânga și în dreapta într-o locuință străină. Am preferat totuși să fiu prevăzător. Am topit câteva pilule somnifere de-ale lui Maurice Kaub în paharul de vin pe care ți l-a pus ea pe masă, împreună cu o gustare rece. Trebuiau puse multe deodată, ca să-și facă efectul, pentru că Anita m-a prevenit că nu bei niciodată mai mult de un pahar. Am pus și eu la întâmplare. Am făcut acest lucru în bucătărie, în timp ce ne credeai plecați. De fapt, atunci când Anita ți-a arătat camera unde vei dormi, eu m-am întors în camera mare, ți-am luat din

geantă cheile, permisul de conducere și - o idee subită - fularul de mătase turcoaz, apoi am îmbrățișat-o încetișor pe Michèle, care adormise în bucătărie. Am luat o valiză a lui Kaub, în care îndesasem, sus, hainele purtate de el în ziua aceea și am coborât la subsol.

El zăcea acolo ca o statuie răsturnată, neînsemnat sub lumina unei lămpi puternice. I-am spus în sinea mea că acum el era cel mai prostănac dintre noi doi. Anita și cu mine apăram o singură viață, pe a noastră și pe a Michèlei - iar ea nu fusese niciodată soția mea mai mult ca acum. Ce putea el să-mi răspundă la toate astea? Un biet nătărău, da, un morman de gunoi. Am luat Winchester-ul și l-am așezat de-a curmezișul în valiză. Pe o măsuță am găsit și o cutie de cartușe (30x30), pe care am luat-o cu mine. Am adunat cele două dulii folosite de Anita, după ce am verificat că a treia rămăsese în magazia carabinei. Am încuiat cu cheia ușa camerei și am ieșit afară, în grădină, prin spatele casei. Am găsit-o pe Anita așteptându-mă rezemată de un zid. I-am dat bani și am păstrat toată legătura de chei a lui Kaub. Nu avusesem timp să caut și cheia casei din Villeneuve. Anita m-a sărutat cu buze fierbinți. Mi-a spus că nu o să-mi înșele speranțele și că eram un bărbat credincios, că mă iubea.

Când m-am urcat din nou în DS, era mai mult de șase și jumătate. Ultimul lucru din casă pe care l-am văzut în seara aceea a fost o fereastră luminată de la parter, cu chipul dumitale zărit tulbure prin geam, precum și părul dumitale blond. M-am dus pe strada Grenelle. Pe scară n-am întâlnit pe nimeni, am deschis apartamentul și am închis ușa la loc. Am telefonat de aici imediat mesajul la Orly. Am

îngrămădit în valiza lui Kaub două rochii, un pantalon negru, rufărie și alte câteva boarfe găsite în sertar. Am luat și pardesiul alb și un singur cerceș, pentru că celălalt fugise sub o mobilă. Șapte și zece. Avionul lui Kaub decola la șase patruzeci și cinci. Am mai aruncat totuși încă o privire în baie. Rochia pe care o purtaseși puțin mai înainte se găsea acolo. Am luat cu mine și flaconul dimitale de parfum.

Apoi n-am mai avut ochi decât pentru autostrada sudului, acele ceasornicului ce se îndreptau grăbite spre șapte și treizeci, și indicatorul de viteză care arăta o sută și șaiszeci. Am lăsat DS-ul la paznicul unui parking din fața aerogării. Am încredințat valiza, cu scuze și un bacșiș, celor de la păstrarea bagajelor. Alergam cât puteam de repede. La trecerea prin ușa spre pista de decolare mi s-a înmănat mesajul dimitale telefonic. Am dat o bancnotă de zece franci ca să-și aducă aminte de mine. În Caravelle nu mi s-a cerut numele, dar eu i-am spus în două rânduri însoțitoarei de bord, sub niște pretexte neînsemnate, că mă numesc Kaub, Maurice Kaub și că mă duceam la Villeneuve-lès-Avignon. Am băut o vodcă și am primit un ziar. Un zbor de ceva mai mult de o oră. Am reflectat îndelung. Nu eram câtuși de puțin preocupat de faptul că nu semănăm cu Maurice Kaub, căci nimeni nu-și va mai reaminti imaginea fizică a unui călător printre atâția alții. Își vor aduce în mod vag aminte de mine sau de anumite cuvinte care sună mai bine, ca Avignon, și asta era de ajuns. În timpul călătoriei, gândindu-mă că și Anita va juca rolul unei alte persoane și se va găsi în fața unor greutăți cu mult mai mari, fiind vorba de crearea unor amintiri foarte exacte – am inventat trucul acela pur publicitar al pansamentului de la mână. Sunt unele amănunte

ca acesta care rămân în minte: „Femeia din Thunderbird cu un pansament la mână”. Am văzut deîndată toate foloasele pe care le puteam trage din această imagine izbitoare, dacă voi alege mâna stângă. Anita s-ar putea prezenta astfel la un hotel, unde să lase o fișă de identitate, fără să fie obligată s-o scrie cu mâna ei, pentru că dumneata ești stângace. Pe ea însă pansamentul nu o stânjenea nefiind stângace, însăși sinuciderea dumitale va constitui o mărturie a crimei. Nimeni nu se va mira că n-ai lăsat o scrisoare semnată în toată ordinea.

La Marsilia-Marignane se lăsase noaptea. După ce am obținut valiza, am cumpărat în hol cele necesare pentru un pansament. M-am urcat apoi într-un taxi spre Avignon. Am vorbit șoferului de așa-zisa mea meserie de constructor. Am căzut amândoi de acord asupra mizeriei celor ce trăiesc în locuințe proaste, apoi am păstrat tăcerea. Am coborât în fața porții garajului Cotti. I-am lăsat șoferului un bacșiș gras. Făcuse optzeci de kilometri în cincizeci de minute. Numai după aceea mi-am dat seama că nu-mi aminteam nimic despre el. Nu-i știam nici cel puțin culoarea părului. Și despre asta, Dany, ți se pot povesti o sumedenie de lucruri care să mă contrazică. Dar adevărul e că nimeni nu se uită cu atenție la ceilalți. Iată pe ce m-am bazat pentru a-i duce de nas pe cei însărcinați cu ancheta și cred că, cel puțin asupra acestui punct, am avut dreptate. Garajul era slab luminat, tăcut. Un om a venit după mine în cabina cu geamuri. Lui i-am plătit reparația Thunderbird-ului. Mi-a dat o factură și i-am spus că aveam o casă la Villeneuve. A adus până sub poartă Thunderbird-ul, care fusese acoperit, proaspăt spălat. M-am instalat la volan și am încercat să înțeleg dintr-

o ochire cum putea fi pus acesta în mișcare. Era simplu. Am plecat, fără ca el să fi băgat de seamă, cred, cea mai mică șovăire.

A trebuit să întreb care era drumul spre Villeneuve, pe care nu-l credeam atât de aproape de Avignon. Când am deschis poarta domeniului Saint-Jean, era zece și un sfert. Chiar în clipa sosirii, am scos carabina din valiză și am tras trei focuri. Două printr-o fereastră deschisă, iar al treilea într-un zid al camerei principale. Ca să-l zăpăcesc și pe expertul cel mai meticulos, am adunat duliile căzute și le-am aruncat pe jos, pe sub mobile, pe cele de la vila Montmorency. Apoi am pus trei cartușe noi în magazie. Am ascultat cu atenție în toate direcțiile. Dacă ar fi venit cineva, prevăzusem să fug, lăsând acolo costumul lui Kaub, lucrurile dumitale și Thunderbird-ul. Dar n-a venit nimeni. Terminasem totul într-un sfert de ceas. Fotografia dumitale mărită, lipită pe o ramă de lemn și în care erai goală, am găsit-o sus, în studioul acela de pornograf. Le-am frunzărit pe toate cele ce se aflau în dosarele de acolo. Le-am scos pe ale dumitale – afară de două, care erau necesare planului meu – precum și pe acelea, stăpânindu-mă să nu urlu, ale Anitei. Ea pozase de bunăvoie, Dany. Le-am rupt și le-am aruncat pe toate într-un sac de hârtie pe care, după aceea, l-am luat cu mine. Am căutat negativele într-un sertar în care se aflau numerotate, catalogate, iar voi două reduse la starea de mărci poștale. Am găsit astfel și planșe de contact. Am scos fotografia dumitale din ramă, am agățat-o pe un perete în locul alteia, o tânără fată care probabil n-avea nici douăzeci de ani. Înainte de a mă întoarce din nou sus, te-am privit pentru prima oară. Nu voi ști să-ți explic

cum, nici de ce, dar am avut deodată impresia că te afli în tabăra noastră, învăluită în aceeași milă pe care o aveam pentru noi trei. Pe chipul din fotografie se zărea o duioșie evidentă pentru aceea care, în aceeași clipă, te trăda, profitând de faptul că fără ochelari erai pe jumătate oarbă, pentru a satisface viciul de exhibiționist al gunoiului aceluia de om. Era o comunicare subită încărcată de o fatalitate ciudată. Am lăsat fotografia pe perete, fiind foarte conștient ce fel de lichea sunt.

Am pus lucrurile dumitale acolo unde trebuia, am îmbibat cu parfumul dumitale cearșafurile care mai purtau probabil urmele mirosului Anitei. Patul era răvășit. Cureaua de piele se afla pe jos, și n-a fost nevoie s-o ating. Cred că începeam să fiu obosit și că nu mai simțeam decât efortul nervilor sleiți. Cureaua de piele nu mi-a făcut nicio impresie. Am lăsat casa deschisă, ducând în mașină sacul de hârtie, pardesiul dumitale alb și covorul în care l-ai găsit mai târziu înfășurat pe Kaub. Apoi cutia de cartușe și carabina. La plecare, am lăsat totul în ordine în urma mea, ca pentru o anchetă, procedând ca un robot.

Am condus foarte repede, cu toată atenția la drum, cu farurile luminate în plin, fără să-mi pese de cei cu care mă încrucișam. Pe la unu dimineața, mă aflu la aeroportul Lyon-Bron, cu douăzeci de minute înaintea decolării avionului pe care hotărâsem să-l iau ca să mă întorc. Era ultimul din noaptea aceea. La întoarcere, Anita nu mă aștepta la locul stabilit pentru întâlnire, ci ceva mai înainte, pe marginea șoselei. Purta un taior alb în lumina farurilor. L-am deschis ușa mașinii și am plecat mai departe. Mă aștepta acolo de mai bine de o oră. Îi era frică și frig. Era tot timpul scuturată de fiori. M-am oprit pe un drum printre

copaci. I-am explicat ce avea de făcut. I-am dat permisul dumitale de conducere, fularul și pardesiul alb. Apoi i-am făcut pansamentul acela la mâna stângă. Am smuls foile interioare din biletul de avion pentru Marsilia-Marignane, pe care-l cumpărase ea pe numele dumitale și pe care nu-l folosise. L-am pus în buzunarul pardesiului, împreună cu factura garajului de la Avignon și plicul cu salariul dublu. Din plic am scos mai întâi costul exact al acelui bilet de avion. Taiorul Anitei era nou și semăna cu al dumitale. Îl cumpărase, fără să-l încerce, într-o prăvălie pe care o mai găsisese deschisă în cartierul Etoile. Mi-a arătat fusta răsucită la talie, ținută în două ace de siguranță. Nu m-am putut împiedica să-i vorbesc de patul răvășit pe care-l văzusem la Kaub. Am întrebat-o dacă ea făcuse dragoste în cearșafurile acelea mototolite. Aveam o irezistibilă nevoie de amănunte și atât de puțin timp, încât începusem să mă bâlbâi. Ea mi-a pus o mână pe gură și mi-a jurat că orice s-ar întâmpla, nu va mai fi decât a mea. M-am întors la aeroport. I-am arătat cum trebuie condusă mașina. La despărțire am sărutat-o îndelung.

Mi-a spus din nou că mă iubește.

Viitoarea noastră comunicare urma să se facă prin telefon, la ora patru și jumătate dimineața. La ora aceea ea trebuia să se găsească la Avallon: ne-am uitat pe o hartă a lui Kaub. Am alergat prin aeroport cu sacul meu de hârtie și am cumpărat un bilet pe numele unui domn Louis Carroll. Din nou o oră de zbor, într-un aparat cu elice care venea din Orientul Mijlociu. Am moțăit și m-am înfiorat de mai multe ori visând imaginea corpului dumitale gol, pe un perete alb. La Orly, n-am luat DS-ul, ci un taxi, care m-a depus în fața porții Auteuil, cu puțin înainte de orele

trei. Am străbătut aleile vilei de la Montmorency, fără să văd vreo fereastră luminată. Casa lui Kaub era și ea cufundată în întuneric. Intrând pe ușă, am vorbit tare, ca cineva care se întorcea de la o seară plicticoasă, ca și cum Anita s-ar fi aflat cu mine. M-am dus până la ușa camerei în care dormeai și te-am chemat încetișor. Nu dormeai. Sticla de vin nu mai era în odaia cea mare. Am găsit-o în bucătărie, împreună cu tacâmul, pe care din nefericire îl spălaseși. Cu toate acestea, mai rămâneau în casa aceea o mulțime de alte urme ale trecerii duminicilor pe acolo și am răsuflat ușurat văzând, după semnul pe care-l făcusem pe sticlă, că nivelul vinului scăzuse cu conținutul unui pahar. Fără îndoială că doza de somnifer nu era suficientă ca să te doboare pe loc, dar mi-am spus că mai era nevoie de puțină așteptare.

Am așteptat în grădina din fața casei, fiindcă fereastră odăii unde erai dădea în spate. Am fumat, imaginându-mi-o pe Anita la volanul Thunderbird-ului, zburând cu mare viteză în întunericul nopții. Am rețrăit în gând tot ce făcusem de la moartea lui Kaub, căutând o greșală, o uitare. Nu, căci îmi făcusem treaba foarte bine. Pe la orele patru am revenit lângă ușa camerei duminicilor și te-am chemat din nou în șoaptă. De data asta n-ai mai răspuns. Am intrat fără zgomot și te-am văzut dormind pe spate, în lumina difuză care venea din camera mare, cu ochii închiși și chipul rezemat în profil pe pernă. Acum eram sigur că dormeai și trebuia să mă grăbesc să mă întorc în bulevardul Mozart. Nu m-am putut totuși împiedica să fac câțiva pași spre dumneata, în mod nechibzuit, apropiindu-mă atât de mult încât îți auzeam respirația. Era pentru prima dată când te vedeam fără

ochelari. Te recunoșteam încă și mai puțin decât după-amiază. Am rămas să te privesc aproape un minut. Atunci s-a întâmplat un lucru care era gata să-mi oprească inima. Ai vorbit în somn aproape tot atât de limpede ca în cursul zilei. Ai spus chiar în ritmul somnului: „Omorâți-mă, vă rog, omorâți-mă”. Am dat înapoi cu pași rari spre ușă, fără să te pierd din ochi. Am plecat și am făcut drumul spre bulevardul Mozart pe jos, cu sacul de hârtie în mână.

Revenind la mine, am jucat aceeași comedie ca la Kaub, de data asta pentru servitorii care dormeau în fundul apartamentului. Am vorbit tare unei Anite imagine. Era tocmai momentul când trebuia să mă cheme. Am așteptat în camera noastră, aveam încă multe lucruri de făcut, dar m-am silit să aștept lângă telefon, ca să întrerup clopoțelul chiar de când va începe să sune. Apoi s-a făcut ora cinci, vedeam lumina strecurându-se printre jaluzele și auzeam primele zgomote ale străzii. Trebuie să i se fi întâmplat ceva grav Anitei. Pe măsură ce timpul trecea, îmi dădeam seama de nebunia acțiunii noastre. În sfârșit, clopoțelul era gata să spargă liniștea casei, l-am auzit zornăind în aparat chiar în clipa când ridicam receptorul. Era într-adevăr Anita – departe, atât de departe de ceea ce aș fi dorit eu să fie viața noastră, atât de departe de ceea ce-mi închipuisem eu pentru Michèle, pentru noi. Făcea întocmai cum îi spusese eu ca să prevină orice indiscreție. Mi-a spus că se numea Dany Longo. Că se găsea aproape de Avallon, cu mașina și a pronunțat fraza-cod care însemna că totul era în ordine. Ea era următoarea: „Am un covor în portbagaj, domnule Caravaille”. A mai spus că i-a telefonat lui Bernard Thorr ca să afle numărul nostru. Știu că acest

machetist îți este cel mai bun prieten după acea imitație de Gary Cooper care te-a lăsat borțoasă și după aceea a șters-o.

Telefonul odată primit, am ars bucățile de fotografie și negativele aflate în sacul meu de hârtie. Am aruncat apoi cenușa în gura de gunoi a bucătăriei și am pregătit în grabă trei valize, una pentru Michèle, una pentru Anita și alta pentru mine. Am îngrămădit în ele îmbrăcămintea pe care o socoteam strict necesară. În valiza Anitei am pus bijuteriile și un cec cu suma pe care o am în bancă la Paris. Averea mea se găsește, în cea mai mare parte, depusă în băncile elvețiene, iar semnătura Anitei este tot atât de valabilă ca a mea. Cred că posed atâta, în bani și alte valori, pentru ca, orice s-ar întâmpla, fiica mea să poată trăi toată viața ca o prințesă. Dealtfel, Anita va ști să apere cu îndârjire tot ceea ce las. În clipa când să plec, Maria, servitoarea noastră spaniolă, a ieșit de la ea din cameră într-un halat, înșirând în pășăreasca ei dacă n-aveam nevoie de ea. I-am spus că am să petrec împreună cu soția week-end-ul în Elveția și am trimis-o să se culce din nou, scuzându-mă.

Am luat două valize într-o mână și pe a treia în cealaltă și m-am întors pe jos la vila Montmorency. Se luminase de-a binelea. Băieți de cafenea spălau cu apă multă bucăți de trotuar. Mi-era foame și sete, dar nu m-am oprit. Din camera dumitale nu se auzea niciun zgomot. Probabil că mai dormeai. Am urcat valizele la etaj și m-am așezat într-un fotoliu să mișc puțin. Mi-era frică să nu adorm dacă mă întindeam în pat. La șapte și jumătate tot nu se auzea nimic de jos. M-am dezbrăcat și m-am spălat pe apucate la chiuvetă. Mi-am luat pe mine o haină de casă din valiză și am coborât. Mi-am făcut cafea în bucătărie și

am băut două cești, după ce ți-am servit și dumitale una. Era ora opt, iar vremea se arăta frumoasă. Chiar dacă avea o întârziere, după planul meu, Anita trebuia să gonească de-acum pe autostrada sudului. Nu putea să facă mai mult de o oră până acolo. Eram tare neliniștit, pentru că începusem să simt oboseala și mă gândeam că ea o simțea probabil și mai mult. M-am dus afară să deschid garajul și poarta, ca ea să n-aibă altceva de făcut decât să intre. Apoi am bătut la ușa dumitale și mi-ai răspuns.

Când a sosit Thunderbird-ul era mai mult de nouă și jumătate. Îți reluaseși de mult munca. Am venit la dumneata în cameră ca să-ți îndepărtez atenția de la grădină. Anita a intrat în casă prin spate. M-am întâlnit cu ea la etaj unde ședea pe marginea băii ale cărei robinete curgeau; avea fața trasă, dar mult mai puțin obosită decât m-aș fi așteptat. Își scosese pansamentul și ochelarii negri. Mai mult ca orice, voia să se spele. Îmi spunea: „Să mă curăț de toate astea”. Avea ochii foarte mari și privirea puțin încremenită. Mi-a ținut mâna în ale ei ca să-mi povestească toată alergătura, care durase opt ore. Lăsase urme ale trecerii „dumitale” la Mâcon, Tournus, Chalon-sur-Saône, Avallon și apoi la intrarea pe autostrada sudului, unde a făcut plinul. Singurul eveniment neprevăzut, dar care se potrivea minunat cu planul meu, era o discuție cu un agent motociclist pentru o pană de lumină, la spatele mașinii. Am ajutat-o să se dezbrace și am pus-o să repete totul pe când se găsea în baie. La Chalon, a luat pe numele dumitale o cameră pe care a plătit-o înainte. Apoi, după nici o jumătate de oră, a ieșit din hotel fără să fie observată. Evenimentul neprevăzut se petrecuse cu vreo sută de kilometri înainte, după Saulieu.

Spunea că, fiind extrem de nervoasă și știind că în portbagaj se afla Winchester-ul, ar fi tras fără nicio șovăire în agent dacă acesta ar fi vrut să caute în mașină. Gândindu-se acum la asta era zguduită de fiori, iar eu împreună cu ea. Pe Bernard Thorrr îl chemase la telefon dintr-o cârciumă de țară, în timp ce i se repara stopul Thunderbird-ului, apoi m-a chemat pe mine și, la plecare, a lăsat acolo pardesiul dumitale alb. Din toate astea am înțeles că își jucase rolul cât se poate de bine.

Am scos un prosop și rufe curate din valiza ei și i-am șters spatele gol. Într-o cămașuță albă, mi se adresă cerându-mi o țigară. Nu mai fumase de mai multe ore. Am coborât. Am profitat de momentul când ea îți vorbea ca să strecur înapoi în geantă tot ce-ți luasem. Apoi, am ieșit. În garaj am curățat cât am putut mai bine interiorul Thunderbird-ului. Am dus după aceea la subsol covorul de la Villeneuve, carabina și cutia de cartușe. După care m-am urcat la etaj, m-am ras, mi-am pus o cămașă curată și un costum. Am chemat un taxi cu care m-am dus la agenție. În studioul pustiu am găsit un dosar cu machete vechi făcute pentru Milkaby. M-am dus la contabilitate și am completat cu numele dumitale coloanele unui plic de salariu. Am pus înăuntru suma pentru salariul dublu, adăugând cei trei sute de franci pe care ți-i făgăduisem pentru munca suplimentară. Am mai dat câteva telefoane unor confrăți pentru a vorbi despre serata din ajun, de la Chaillot. Înainte de a reveni la vila Montmorency, am cerut să fiu dus până în strada Grenelle. Am urcat la etajul dumitale și am lăsat pe ușă, la vedere, biletul pe care-l scriseseși ca să-i anunți pe ceilalți că pleci. Într-o cafenea din Auteuil, unde m-a dus alt taxi, am mâncat un sandviș,

am băut alte două cești de cafea neagră și un coniac. Mă simțeam la capătul acestui necaz. Mă și gândeam că am câștigat partida.

Era atunci ceva mai mult de ora unsprezece. Anita era gata de plecare, iar dumneata îți terminaseși lucrul. Ți-am dat plicul cu salariul pe care mă gândeam să ți-l iau înapoi ceva mai târziu, când vei aduce acasă Thunderbird-ul. Trebuia să izbutesc cu orice preț să te așez la volanul acestei mașini. Chiar dacă planul meu ar fi reușit și mai bine, fără acest lucru, n-ar fi rezistat la o anchetă. S-a cercetat în primul rând Thunderbird-ul, cu mijloace pe care nu le cunoșteam, dar pe care le socoteam extrem de eficace. Era la mintea cocoșului că n-ai fi putut să parcurgi cu ea aproape șapte sute de kilometri, fără să lași în ea ceva de-al dumitale, o amprentă, un fir din taiorul alb, un păr. Or, cu toată curățenia mea sumară, aveau să găsească urme ale unei alte femei. Va fi foarte simplu pentru ei să verifice pe cadavrul dumitale că nu purtai nici cel mai mic fir de praf din această mașină. Nu mi-a fost ușor să te conving, Dany. Și când ne-am aflat față în față, am șovăit și cred că vreme de o clipă pierdusem orice dorință de a continua. Nu mai știam de unde voi lua curajul de a reveni pe acele locuri, în urma dumitale, să-ți strivesc mâna, să te fac să înghiți un flacon cu digitalină – mai ales să îndur, timp de câteva minute câte îți vor trebui până să mori – disperarea dumitale, privirea-ți nedumerită. Totuși am continuat. Am luat-o pe Michèle de la bunică-sa, din bulevardul Suchet. Te-am lăsat apoi în Thunderbird, la Orly. Ți-am spus că avionul nostru decolează la prânz, dar, de fapt, îmi mai rămâneau două ore să te urmăresc, să te ucid, să las totul în ordine la Kaub și apoi să mă întâlnesc cu

Anita și micuța la restaurantul aerogării.

Ne-am înregistrat bagajele. Până atunci, până în clipa când am părăsit-o în holul plin de lume, Anita nu știa că te voi ucide. Sau, chiar dacă a ajuns singură la această concluzie, se convinsese că eu trebuia să am alte căi și că ea bătea câmpii. M-a întrebat ce voi face. I-am răspuns că nu te puteam lăsa vie în urma noastră. A scuturat din cap, fără niciun cuvânt, cu micuța noastră în brațe, cu niște ochi din care lacrimile au șiroit dintr-o dată. I-am spus să mă aștepte la restaurant până la ora două. Dacă nu voi veni, va trebui să ia în orice caz avionul, împreună cu Michèle. Le voi ajunge din urmă la Geneva. Clătina mereu din cap și eu am plecat. Era tocmai momentul când încercai să pleci cu Thunderbird-ul. Mi-am luat DS-ul din parking și te-am pierdut câteva clipe din ochi. Apoi ai apărut din nou, la cincizeci de metri în fața mea, oprită într-un alt loc. Te-am privit traversând pe jos bulevardul în fața aerogării. Pentru prima dată nu înțelegeam ceva, Dany.

Te-am urmărit mergând pe jos. Mi-era frică să n-o întâlnești prin aeroport pe Anita și pe fetiță. Eu le-am văzut la al doilea etaj, dar dumneata erai preocupată de propria-ți persoană. Ai rămas mult timp așezată la o masă din bar. Mă aflam la douăzeci de metri, în spatele unei cabine de fotografii la minut. Mi-am închipuit tot ceea ce mi s-ar putea întâmpla lăsându-ți pe mână mașina aceea, chiar și la un accident care ar putea amesteca poliția. Te știam însă prea mioapă ca să mergi prea repede, precum și că aveai obiceiul de a face întotdeauna, totul, cu multă atenție; eram sigur că ai să aduci înapoi Thunderbird-ul, fără niciun incident, mai sigur de dumneata decât de oricine altcineva. Prevăzusem totul, Dany, totul. Ceea ce nu

știam încă și aveam să aflu, înnebunit, e că niciuna din reacțiile dumitale nu putea fi prevăzută. Te mișcai ca un crab sub semnul căruia ești născută.

Acum înțelegi, Dany? Te-ai urcat apoi din nou în Thunderbird, iar eu te urmăream în DS. Ar fi trebuit să te îndrepti spre Paris, dar ai luat-o spre sud. Credeam că te-ai înșelat la o încrucișare a autostrăzii, dar nici vorbă de așa ceva, pentru că te-ai dus înainte. Te priveam printr-o fereastră în restaurantul acela de la Fontainebleau, unde ai luat dejunul. Acum eu eram acela pe care surpriza și furia îl încremeneau. Te-am așteptat să ieși, așezat ceva mai departe, în mașină. Acele ceasornicului meu continuau să alerge. Îmi dădeam seama că nu voi mai putea prinde avionul Swissair și că Anita va trebui să plece singură cu fetița. Căutam cu disperare o idee nouă. Mai speram încă să revii la vila Montmorency după terminarea dejunului. Nu putea fi vorba decât de o plimbare de câțiva kilometri pentru plăcerea de a conduce o asemenea mașină. Dar apoi, țin-te bine, a început hoinăreala aceea fără nicio țintă, al cărei prizonier eram și care nu se mai termina. Ai intrat în Fontainebleau și te-am văzut cumpărându-ți îmbrăcăminte și o valiză. Sudoarea îmi șiroia de-a lungul spinării. Nimic nu mai avea vreun înțeles. Deodată, m-am pomenit că inversaseși de-a binelea rolurile. Toată noaptea aceea n-am ținut seama de dumneata și dirijasem evenimentele, fără să mă preocupe existența dumitale mai mult decât o limbă de pantofi. Și iată că acum, dumneata erai aceea care dețineai taina celor ce aveau să urmeze, care urmăreai un plan fără să ții seama de mine. În tot timpul cât ai mers pe șoseaua care te ducea la Joigny – cu mine în spate, rulând neîntrerupt la două sute de

metri distanță, viteza dumitale devenind viteza mea – am imaginat cele mai delirante ipoteze. Dintre toate, cea mai delirantă era aceea că Anita avusese dreptate în seara din ajun, când spunea că nu fusesesi niciun moment păcălită și că știai că te urmăresc. Numai adevărul nu-l presupuneam. Dealtfel, pe măsură ce kilometrii se scurgeau, deveneai mai sigură și trebuia să-mi îndrept toată atenția la conducere, ca să nu te pierd din ochi. Nimeni, niciodată, nu te-a observat cu o atât de totală concentrare plină de uimire, dar continuai să-mi produci întruna surprize. La barul-tutungerie de la Joigny, eram gata să nu văd că te-ai oprit. Mai târziu, când ai plecat mai departe, mă întrebam înspăimântat cine era șoferul de camion cu care ai vorbit. Nu știam încă de norocul care nu te va părăsi, Dany, dar ghiceam că această întâlnire, ca, dealtfel, toate celelalte, se vor întoarce împotriva mea. Și apoi, se făcuse aproape sfârșitul după-amiezii și pe această autostradă, aproape de Auxerre, goneai cu mai mult de o sută șaiszeci pe oră și mă lăsaseși iremediabil în urmă. În clipa aceea, mi se păru că felul cum te deplasai, cumpărăturile de la Fontainebleau, nu puteau însemna decât un singur lucru: nu păstraseși Thunderbird-ul pentru o simplă plimbare, ci pe toată durata sfârșitului de săptămână, și te duceai drept spre o țintă necunoscută mie, iar eu trebuia să te opresc cu orice preț. Și, în același timp, ceea ce era și mai rău, îmi dădeam seama că erai pe cale să refaci, în sens invers, drumul parcurs de Anita. Din nou fusesem gata să nu te mai văd – și să-mi divulg prezența – când am străbătut satul acela de la ieșirea de pe autostradă. Vorbeai cu o femeie bătrână lângă Thunderbird-ul oprit. Te-am așteptat mai departe, la o

sută de metri, după o stație de benzină, unde am citit numele comunei: Deux-Soirs-lès-Avallon. Credeam că înnebunesc de-a binelea. Anita îmi spusese că tocmai în acest sat lăsase pardesiul dumitale alb. Erai pe cale, în mod conștient și cu perseverență, să distrugi totul. N-a mai încăput nicio îndoială, apoi, când am văzut din nou Thunderbird-ul și pata de culoare a fularului tău turcoaz. Te-ai oprit la stația de benzină și nu putea fi vorba decât de garajul acela unde se opriși și Anita. Aveam în buzunar factura reparației care purta o ștampilă. Am verificat. Am sfâșiat-o cu furie nătângă, șezând la volan și apoi am scos flaconul de digitalină din buzunarul portierei, îndreptându-mă spre dumneata în plin soare, prin ierburi și printre copaci, făcând un lung ocol ca să ajung în spatele acelei clădiri albe, unde intraseși. Niște oameni pălăvrăgeau în față, lângă pompele de benzină. Nu mă mai gândeam la nimic altceva decât cum să te ajung și să te dobor fără să mă vezi, fără să produc zgomot. Toaleta aflată ceva mai la o parte, ușa pe care o lăsaseși deschisă mi-au ușurat sarcina. Te-am văzut deodată, din spate, albă, blondă și nemișcată, la mai puțin de trei metri de mine. În față dumitale se afla o oglindă. M-am dat înapoi spre perete, în afară, cât să-mi opresc respirația și m-am repezit. Te-am apucat, te-am ridicat de la pământ, acoperindu-ți obrazul cu palma mea mare, în timp ce ochelarii îți zburau undeva în încăperea strâmtă, totul într-o dezordine care se potrivea cu aceea ce domnea în capul meu. Te-ai agățat cu mâna stângă de pragul ușii. Am văzut această mână. Nu cred ca lucrul să fi durat mai mult de o jumătate de secundă, dar jumătatea asta de secundă a fost cea mai lungă din viața mea. Am înțeles, cât se poate de limpede, că-mi

distrugeam eu însumi propriul meu plan. Femeia care fusese văzută pe șosea era rănită la mână stângă. Dumneata nu erai. Te puteam omorî, dar rănită nu erai. Am apucat clanța ușii și am trântit ușa cu toată puterea. Am simțit ceva ca un strigăt mut, adânc, în propria mea palmă încleștată pe gura dumitale și, deodată, trupul ți s-a lăsat moale în brațele mele. Te-am lăsat să aluneci la pământ și ai căzut în genunchi, într-un echilibru ciudat, cu fruntea și părul pe podea. Nu știu dacă zgomotul pe care l-am făcut, frica de glasurele care se auzeau de afară sau mâna stângă care ți se umfla cu o repeziciune uimitoare, sau poate gândul că dacă te omoram numaidecât, simultaneitatea morții și a umflăturii aceleia nu va scăpa unui medic legist, m-au făcut să fug. Nu mi-am reluat respirația înainte de a mă găsi din nou în mașină.

Aș fi putut să te ucid acolo, Dany. Dar aș fi făcut o prostie. Trebuia să te omor lângă cadavrul lui Kaub. După ce te-aș fi omorât ar fi trebuit să te duc acolo. În stația aceea de benzină nu te puteam ascunde, pur și simplu. Am făcut bine. Se poate să fi regretat de mai multe ori momentul acela, când te aveam în puterea mea, dar cred că am procedat bine.

Am așteptat până seara, ceva mai departe. Am întors mașina în direcția Parisului. Eram sigur că, după această întâmplare, te vei întoarce la Paris. Mă întrebam dacă m-ai văzut. Mi-era foame, sete și somn. De câteva ori am coborât din DS ca să mă mai plimb la umbră. Nu cunoșteam încă încăpățânarea care te stăpânea, și nici acest dar uluitor pe care-l ai de a prinde din nou curaj chiar din adâncul deznădejdelor. Nu știam încă ce avantaj îți dădeau toate astea.

Ai plecat din nou, dar tot într-o direcție neașteptată. Era noapte. Am întors mașina; mergeai încet și îmi impuneai din nou ritmul dumitale. Luminile din spate ale Thunderbird-ului mă orbeau. Te-am pierdut la Seaulieu, unde ai virat brusc într-o stradă, ieșind de pe șosea. Am traversat de mai multe ori orașul, căutându-te. Dar în zadar. Am continuat spre sud, după ce m-am oprit să fac plinul, să beau un pahar de vin și să-mi cumpăr un sandviș. Kilometrii zburau pe sub roțile mașinii, eram singur, cu un sentiment de om părăsit, așa cum nu mai simțisem niciodată.

Thunderbird-ul era oprit pe chelul Saônei, la Chalon. Am oprit cincizeci de metri mai departe, lângă același trotuar. Cred că râdeam. Am mers cu pași mari, în întuneric, îndreptându-mă spre mașina care acum era acoperită. Farurile ei s-au aprins pe neașteptate. Am văzut că erai cu un bărbat. Apoi ați plecat în grabă. M-am întors alergând spre volanul DS-ului. Mi-am spus că făceai toate aceste lucruri de neînțeles din pur sadism, că erai hotărâtă să mă înfrânghi înainte de a mă curăța. Te-am ajuns din urmă totuși, te-am văzut cu mâna stângă bandajată, intrând în hotelul „Renașterea”, împreună cu băiatul acela în pulover cenușiu. M-aș fi dus în orice caz acolo, fiindcă Anita îmi dăduse numele hotelului unde închiriasse o cameră pentru timpul nopții. Era acum limpede că-mi distrugeai punct cu punct planul. Te-am așteptat să ieși din hotel și să ajungi afară din Chalon, cu tipul acela, care-ți plăcea numai pentru că reprezenta însuși simbolul a ceea ce putea să-mi facă mie rău. Nici nu-ți poți închipui cât eram de ostenit, Dany.

Am rămas multă vreme în grădina celui alt hotel,

unde te aflai cu el, la o masă, într-o sufragerie pustie. V-am privit, ca și în timpul dejunului, printr-o fereastră. Purta un pantalon de culoarea fularului, era aceeași pată turcoaz care mă atrăsese spre dumneata în cursul zilei. Cred că în acel moment judecam ca și cum ai fi fost într-adevăr metresa lui Kaub și că eram pe cale să cumpăr vântul pe care voisem să-l vând celorlalți. Am așteptat o mulțime de timp, te-am văzut urcându-te la dumneata, dăruită cu totul ticălosului aceuia și o dâră de lumină apărând la o fereastră, în spatele unor perdele grele, trase peste noaptea ce vă aparținea vouă, amândurora.

Am luat din nou drumul Parisului. Furia m-a ținut treaz câteva ore. Mergeam din nou cu toate farurile aprinse, fără să-mi pese de ceilalți. Trei sute patruzeci de kilometri. Voi ajunge la Paris înainte de cinci dimineața. Da, am să izbutesc. Voi lua cadavrul lui Kaub, învelit într-un covor, și carabina. Voi distruge fotografia Anitei, pe care am uitat-o pe peretele camerei, și nu voi mai dormi. Voi fi tare, mai tare decât osteneala și părerea mea de rău. Voi reveni la Chalon în faptul zilei, voi străbate kilometrii așa cum o fac și acum și voi ajunge în acea grădină de hotel înainte ca dumneata să te fi urcat în Thunderbird. Poate că pe la zece dimineața. Trebuia să fiu înapoi la ora zece. Năucită de destrăbălarea la care te-ai dedat în spatele perdelelor, vei dormi cel puțin până atunci, fără să bănuiești că împiedicatul acela greoi a făcut atâta drum. Am să găsesc eu mijlocul să mut, chiar la lumina zilei, cadavrul lui Kaub și carabina în portbagajul Thunderbird-ului. Apoi, aveam să te omor oriunde, cu flaconul de digitalină între dinți și cu inima dumitale încremenită în mâna mea, ca aceea a unei păsări. Când eram mic am văzut cum niște copii

au omorât o pasăre. Am strigat la ei și i-am bătut pe toți. La treisprezece ani eram mai înalt decât un adult și atât de gras că mă porecleau cu tot felul de nume care mă scoteau din sărite. În schimb, îi băteam pe toți. Ei își băteau joc de părinții mei pentru că erau săraci. Dar eu îi cotonogeam. Tare aș vrea să dau timpul înapoi. Aș vrea, nu știu prea bine ce, dar josniciile să nu mai existe, totul să fie curat și calm și nemișcat. Nu mai pot, Dany.

Am întârziat în drumul spre Paris. Factorul timp era împotriva mea. Și, în plus, nu mai aveam cheile de la vila Montmorency. A trebuit să deșurubez o broască de la ușa din spate și s-o înșurubez apoi la loc. Am dus corpul lui Kaub, înfășurat în covor, până la portbagajul DS-ului. Cu mare greutate l-am vârat înăuntru. Apoi a trebuit să mă întorc din nou să iau carabina. Și după aceea, încă o dată, ca să ard portretul Anitei, să controlez peste tot dacă n-au rămas urme ale trecerii noastre pe acolo. Am privit patul în care ai dormit. M-am întins în el, pe burtă, jurând că mă voi odihni numai câteva minute. Am adormit. Nu știu ce forță m-a deșteptat după o jumătate de oră. Aș fi putut dormi așa toată ziua. M-am stropit cu apă pe obraz și am plecat din nou.

După Fontainebleau a trebuit să mă opresc pe marginea șoselei. Să fi fost în jur de opt. Ploua. Mașini treceau pe lângă mine, spintecând aerul cu mare viteză și scuturând DS-ul. Am adormit din nou cu capul rezemat pe brațe, la volan. N-am dormit decât un sfert de oră, poate nici atât. Mi-era necaz pe mine și aveam senzația că îndeapărtam de mine viața Michèlei, ori de câte ori închideam ochii. M-am mai oprit aproape de Chagny, într-un local de pe șosea, ca să beau o cafea. Tresăream de fiecare dată când un

client trecea afară, pe lângă portbagajul mașinii.

Dispăruseși, Dany. Era trecut de prânz când am ajuns în fața grădinii hotelului aceuia, la Chalon. Nu știam în ce direcție ai plecat și nici cu cât mi-ai luat-o înainte. Nu puteam risca să întreb. Am continuat spre sud. La Valence pierdusem orice speranță de a te mai regăsi. Am telefonat la Geneva, Anita plângea și vorbea cu o voce blândă; și ea pierduse orice nădejde. I-am spus: „A reținut mașina, se îndreaptă spre sud, dar am fotografia cu mine și nimic nu-i încă pierdut”. Anita repeta mereu în aparat: „Cine, cine e cu tine?” I-am cerut să mă aștepte și să mă iubească. I-am spus că-i voi telefona seara. Am continuat să merg înainte, iar capul îmi vâjâia din cauza soarelui.

Te-am regăsit la Salon. Cineva făcea plinul Thunderbird-ului la o stație de benzină. Mașina era descoperită. Ceva mai târziu ai ieșit dintr-o cafenea, înlănțuită de tipul acela din ajun. N-am simțit nici cel puțin o ușurare. N-aveam decât un singur gând: să mă scap de cadavrul lui Kaub și de carabină, mutându-le în portbagajul mașinii voastre. Am reușit s-o fac jumătate de oră mai târziu, pe șoseaua aceea pustie, aproape de Marsilia, pe care te-ai oprit ca să continui giugiulelele. V-am văzut dispărând pe amândoi printre arborii unei coline. Fără să mai stau pe gânduri, am apropiat DS-ul de Thunderbird, am deschis portbagajul dumitale și al meu, în plină lumină a zilei. Îmi scosesem haina cu multă vreme înainte, iar cămașa mi-era learcă de sudoare. Capul mi se părea că va face explozie. După terminarea mutării, am plecat ascultând cântecele privighetorilor, până la o cotitură după care puteam să-mi ascund mașina. M-am întors. Îmi spuneam că, după partida voastră în aer liber, o să continuați pe șoseaua

națională spre Marsilia. Am coborât din DS și am așteptat pe marginea șoselei. M-am gândit, la un moment dat, să mă reped la voi, să vă ucid pe amândoi, oricum, fie și cu lovituri de pumn, ca să-i las pe anchetatori în cea mai mare încurcătură. Apoi, mi-am spus că, în felul acesta, vor începe să caute pe făptaș și vor da peste mine.

L-am văzut pe tip urcându-se singur în Thunderbird, întorcând și el și aruncându-ți valiza deschisă pe marginea șoselei. În felul acesta te-am pierdut din nou. Aveam în față mașina aceea care se îndepărta cu încărcătura ei explozivă și, pe de altă parte, pe dumneata. Nu știam ce era mai important, să mă țin după el sau după dumneata. Mă gândeam că ești pe jos și că te voi putea prinde mai ușor decât Thunderbird-ul. L-am urmărit, deci, pe băiatul acela, pe șoseaua națională, până la autostrada care duce spre Marsilia. Acolo am înțeles că el mergea mult mai repede decât DS-ul, că lua un avans regulat, necruțător. M-am încăpățânat totuși. Mi-am dat seama că furase mașina. La intrarea în oraș, a dispărut. În punctul acela se află o piațetă pe care am ocolit-o de mai multe ori, la întâmplare, riscând să atrag atenția unui agent care conducea circulația valului de mașini ce se scurgea dinspre autostradă. Am luat-o înapoi, pe aceeași autostradă. Oboseala îmi paraliza gândirea, voința și nu mai acționez decât alandala, absurd. Mă gândeam: „Și ea trebuie să fie în aceeași stare ca mine, am s-o găsesc, desigur, descumpănită, în același loc. O voi uide și ducă-se dracului, orice s-ar întâmpla după aceea, cu ticălosul acela și cu Thunderbird-ul”. Dar toate socotelile le făceam fără să te cunosc cu adevărat, Dany. N-am mai găsit pe colina aceea decât mesajul lăsat de tine,

cele câteva cuvinte scrise cu mâna stângă: „Astă-seară, la ora zece, în fața numărului 10, Canebière”. Îmi rămânea cel puțin speranța că am să te regăsesc. Am rupt hârtia și m-am întors la Marsilia, rulând încet, cu gândurile toate la dumneata. Cred că începusem să ghicesc sensul purtării aceleia inexplicabile, dar totul era încă confuz, simțeam nevoia să dorm înainte de a scoate adevărul la iveală. Am luat o cameră într-un hotel, aproape de gara Saint-Charles. Și am căzut, îmbrăcat cum eram, într-un somn disperat.

Am fost trezit, așa cum cerusem, puțin după ora nouă seara. Am cerut să mi se aducă ceva de băut și de mâncat, apoi am făcut o baie. Barba îmi înnegrise obrazul, cămașa era jengoasă, dar cel puțin mă odihnisem și-mi limpezisem gândurile. Mi-am spus, în sfârșit, că nu știai nimic de crimă și nici de urmărirea mea, că ai reținut Thunderbird-ul dintr-o toană și asta era tot. Actele mașinii erau pe numele unei societăți a lui Kaub, I.C.P., un fel de întreprindere imobiliară – construcții – antrepriză de clădiri. Probabil că nici nu băgaseși de seamă. Ai nimerit, nu știu de ce, într-unul sau două jaloane lăsate de Anita în noaptea precedentă, dar cu siguranță că n-ai înțeles nimic despre agresiunea din lavaboul stației de benzină sau despre strivirea mâinii dumitale stângi și că, ceea ce te preocupa cu siguranță în acel moment, era numai recuperarea mașinii. Poate că aveai vreun mijloc necunoscut de mine de a-l regăsi pe hoțoman. Aceasta ar fi explicația, în afară de curajul dumitale, pentru faptul că ai reacționat atât de repede pe colină.

Am telefonat Anitei, din cabina hotelului. Ea se afla la capătul puterilor. Spunea răspicat, prin telefonul pe care orice standardistă putea să-l asculte, că era mai

bine să mărturisim crima și să ne predăm poliției. Am căutat să-i dau curaj pe cât mi-a fost cu putință. I-am spus că aveam o soluție și că totul se va aranja. Auzeam prin aparat glasul Michèlei, care întreba: „E tăticuțul? E tata?” I-am promis Anitei că voi veni la Geneva a doua zi.”

La ora zece mă aflu în fața numărului 10 de pe bulevardul Canebière. O jumătate de oră mai târziu, te-am urmărit pe dumneata și pe peștișorul acela, străduindu-mă să ghicesc de departe ce se învârtă în capetele voastre. N-am înțeles decât un singur lucru și anume că, atât unul cât și celălalt, știți că aveți un cadavru în portbagajul Thunderbird-ului. Mă așteptam să te găsesc singură, pe jos, sau să nu te găsesc deloc, pentru că el nu avea de unde să cunoască mesajul de pe colină. Eram înmărmurit și pentru că îl vedeam din nou înlănțuindu-te, pe când vă întorceați spre Canebière. Lăsasem DS-ul atunci într-o stradă și a trebuit să vă părăsesc ca să mă duc să-l iau, tocmai, când v-am văzut în fața Thunderbird-ului. Și desigur că v-am pierdut în mod definitiv.

M-am învârtit la întâmplare prin oraș, fără să păstrez cel puțin speranța să vă întâlnesc din nou, nu. Uite așa! Mă gândeam la dumneata că ești înspăimântată, cu mâna bandajată, în rochia aceea de muselin alb, cu haina băiatului pe umeri. Mai târziu m-am gândit că nu puteai anunța poliția de descoperirea cadavrului, pentru faptul că mașina nu-ți aparținea și o reținuseși fără știința mea. Puțin câte puțin începeam să intru în pielea dumitale. Mi-am spus că, în seara aceea sau a doua zi, vei telefona la Geneva ca să ne ceri ajutor. O altă soluție ar fi fost să încerci să te scapi de cadavru, fără să vrei să afli cine l-a pus acolo. În orice caz, capcana pe care ți-am

întins-o avea să se închidă. I-am pus lui Kaub, într-unul din buzunarele halatului, mesajul telefonat de la Orly. Hârtia aceasta urma să-i atragă pe judecători spre dumneata. Anita și cu mine n-aveam decât să negăm că te-am fi văzut vineri. Vom părea de bună-credință, întrucât nici locuința de la vila Montmorency, nici Thunderbird-ul nu erau ale noastre.

Am dormit în camera de la hotel până aproape de amiază. Am cerut să mi se aducă o mașină de ras electrică și ziarele locale. Bărbierindu-mă, am verificat dacă în ziare n-a apărut nimic despre uciderea lui Kaub. N-am dat de știrea că un cadavru – neidentificat – ar fi fost descoperit în regiune. Am telefonat Anitei. I-am spus că voi aștepta acolo până seara, pentru că exista o șansă ca dumneata s-o chemi. I-am mai spus că, orice s-ar întâmpla, noi nu știm nimic de treaba asta și că trebuia să facă față. I-am lăsat numărul hotelului meu, ca să mă poată anunța. Riscam mult cu telefonul acela, dar nu vedeam cum aș fi putut proceda altfel. După ce am prânzit, am rătăcit prin Marsilia. Am cumpărat cămașa asta, pe care am păstrat-o pe mine și am aruncat punga care o conținea pe cealaltă într-o gură de canal. În clipa când mă ridicam, mi-am zărit imaginea într-o oglindă mare, de vitrină. Eram chiar eu, chiar Michel Caravaille, un agent de publicitate bogat, patronul unei proaspete agenții înfloritoare, soț și părinte fără de prihană, om de societate pentru cei din jur, în sfârșit, Dany, omul pe care-l vezi dar pe care nu-l mai recunoști și care nu se mai recunoaște nici el singur. La urma urmei, cine ce este?

Anita mi-a telefonat pe la opt. O chemaseși la Geneva și ea era înnebunită. Plângea și repeta

întruna: „Te implor, nu-i face niciun rău. Ea crede cu adevărat că l-a ucis pe Kaub, înțelegi? Nu vreau să se întâmple fapta asta groaznică. Trebuie să-i spui, să-i explici”. Nu știu unde au târât-o spaima și gândurile în aceste două zile și două nopți, fără mine. Nu știu, Dany. Auzeam strigătele Michèlei, care se speria desigur văzând-o pe maică-sa în asemenea stare. Am făgăduit și iar am făgăduit că n-am să mă ating de dumneata. Ea nu mă credea și mi-a spus: „Vreau ca Dany să mă cheme din nou și să-mi spună că totul e în ordine. Îți jur, Michel, că dacă duci la capăt intenția ta, am să mă omor și eu, am să mă omor, mă auzi? Îți jur că am s-o fac!” Am promis tot ce voia. Numai să tacă, să pot câștiga câteva ore.

Am condus în întunericul ce se lăsa, ca un nebun, până am ajuns aici. Urcam drumul spre Abbaye, tocmai când dumneata îl coborai. Te-am urmărit până la berăria aceea din fața gării din Avignon. L-am văzut pe șoferul de camion, pardesiul dumitale alb, a cărui prezență era pentru mine un fenomen de curată magie. Nu înțelegeam nici acum pe ce căi întortocheate și prin ce încăpățânare ajunseseși până acolo. Dar ce importanță are? Te priveam scotocind prin buzunarele pardesiului, scoțând plicul de salarii, în timp ce celălalt pe care trebuia să ți-l iau înapoi după ce te-aș fi ucis și pe care, deci, nu-l putusem lua înapoi, se afla, desigur, în geanta dumitale. Am intrat până în sală și puteam ghici acum din nou tic-tac-ul acela din spatele ochelarilor dumitale. Erai frumoasă, Dany, pe când sărutai obrazul prietenului dumitale, în timp ce, în mod fulgerător, îți devenise de o certă limpezime tot ce ți se întâmplase până atunci, numai pentru că nu puteau exista pentru un singur salariu două plicuri pe numele dumitale. Erai frumoasă, da,

dar deveneai din nou pentru mine cea mai periculoasă ființă. Instinctiv m-am aruncat înapoi din câmpul dumitale vizual.

Te-am pândit în timp ce-l însoțeai la gară pe șoferul de camion, dar nu te-am urmărit. Exista pentru mine un risc și pentru dumneata o șansă, de a pleca cu trenul împreună cu el, părăsind Thunderbird-ul în fața berăriei. Îți acordam această șansă. Am întredeschis portbagajul mașinii și mi-am dat seama că trupul lui Kaub nu se mai găsea acolo. M-am întors la mașina mea, de cealaltă parte a fortificațiilor. Mai târziu, te-am văzut din depărtare ieșind din gară și căutându-mă din ochi. Te-am privit trecând apoi în Thunderbird-ul acela. Atunci am pus, la rândul meu, din nou mâna pe volan. Când am fost sigur că te întorci la Villeneuve, am gonit prin alte străzi, ca să ajung aici înaintea dumitale.

Te-am așteptat în întuneric mai mult decât socotisem. Winchester-ul, pe care-l lăsaseși pe canapea, era acum în mâna mea. Ai intrat și ai aprins lampa din vestibul. Am făcut probabil o mișcare prea bruscă, pentru că ai rămas locului. Eu îți vedeam silueta în lumină, dar dumneata nu mă vedeai. Trebuia însă să mă apropii, ca să trag focul acela de carabină de la o distanță destul de mică, încât să se poată crede într-o sinucidere. Am mai făcut un pas. Îmi închipuiam în același timp care îți va fi mișcarea de apărare. Eram sigur că ai să te îndrepti spre canapea și că o să cauți să apuci arma care nu se mai găsea acolo, înaintam așa încât să-ți tai drumul. Dar până la capăt, Dany, n-am putut prevedea niciuna din reacțiile dumitale. În clipa când să te ajung din urmă, am înțeles prea târziu că nu te îndreptai spre canapea, ci drept spre lampa aprinsă din vestibul și,

deodată, totul s-a cufundat în întuneric. Am auzit pocnitura becului, niște pași, am bâjbâit căutând zadarnic, pe pipăite, un comutator. Apoi am auzit un zgomot a cărui natură n-am putut s-o stabilesc. Pe urmă, glasul dumitale, tot atât de limpede și precis ca totdeauna: „Nu mișcați, domnule Caravaille. Am pus la poștă o scrisoare care conține cele două plicuri de salarii, dând și unele explicații în câteva cuvinte. Mi-am adresat-o mie, dar dacă mor va fi deschisă. N-am adresat-o nimănui altcuiva, pentru că Anita e prietena mea, pe care o iubesc și pe care vreau s-o ajut. Și nu vă mai osteniți să aprindeți o lampă în baraca asta, pentru că am smuls siguranțele”. Am uitat vreun cuvânt, Dany? Ba da. Mi-ai cerut să las deoparte pușca, pentru că ți-era frică să nu fii pusă în situația de a mă obliga să fac acest lucru. Nici nu m-am mai întrebat cum ai fi putut s-o faci. Puteam să fiu sigur că ai mai găsit încă o idee năstrușnică pentru acest lucru. Winchester-ul l-am lăsat jos, dar pentru un alt cuvânt pe care-l rostiseși printre celelalte. Am venit și m-am așezat atunci pe canapeaua de unde mai târziu, obișnuit cu întunericul, în timp ce-ți vorbeam, te-am văzut tulbure, dar luminoasă, așezându-te pe brațul unui fotoliu din fața mea.

M-ai ascultat fără să mă întrerupi, Dany. Aș vrea să-mi spui unde se află cadavrul lui Kaub, apoi să-ți strângi lucrurile și să te întorci acasă. Aș vrea ca în fața altora să te porți așa ca și cum nimic nu te-ar fi privit din toată povestea asta. Aș vrea să taci și să distrugi cele două plicuri. Eu am să aleg soluția cea mai puțin rea. Voi pune totul în ordine și mă voi duce să mă predau poliției. Voi lua totul asupra mea, voi plăti acest omor cu mult mai ieftin decât Anita, cred că mă-nțelegi. Voi fi soțul batjocorit care-și distruge

viața într-un moment de disperare, descoperind nenorocirea de care era lovit. Voi fi trăit un sfârșit de săptămână îngrozitor, dar voi fi mărturisit totul din propria mea voință. Voi angaja cei mai buni avocați, voi pune, de data asta, toate la cale în favoarea mea, pentru ca povestea ce le-o voi înșira să fie crezută. Mă poți crede că voi fi foarte abil și că nu-mi pierd speranța să le smulg chiar și o suspendare a pedepsei.

Asta-i tot. Am încercat, Dany, să-ți redau cea mai sinceră imagine despre mine. Aș dori, chiar dacă-i urâtă, ca din ea să se poată desprinde ideea că răul și binele nu sunt decât fața și reversul aceleiași fascinații. Te-am privit mult în acest timp. De fapt, tot nu știu încă cine ești. Dar trebuie să mă înțelegi, pentru că ai ajuns să crezi, la un moment dat, că tu ai făcut tot ceea ce făcuse Anita. Aș vrea să-mi înapoiezi siguranța, lămpile să se aprindă iar „în baracă”, să telefonezi la Geneva pentru a-i spune Anitei că totul e în ordine, să mă aștepte și că voi face totul să nu mă întorc târziu. Iată, Dany. Aprinde luminile, îți mulțumesc pentru acest sfârșit de săptămână. Acum am terminat.

Tânăra cu pansament la mâna stângă ocupa camera 18 de la hotelul Noailles. A cerut cafea și ziare. A citit dintr-un cap la altul, în fiecare cotidian din Marsilia, articolul care vorbea despre un agent de publicitate cunoscut, care a ucis pe amantul soției sale și apoi s-a predat, în timpul nopții, poliției din Avignon. Pe la mijlocul dimineții, s-a dus într-un taxi la cheiul Joliette și a așteptat în fața grilajului pe un călător cu destinația Cairo, l-a apucat de un braț, i-a spus că este ea destul de gâscă, dar nimic nu trebuie

exagerat. Își luă de la el înapoi banii și apoi își luă rămas bun. Se urcă după aceea în autocarul de Cassis, acolo își luă valiza de la hotelul Bella Vista, plăti camera și se folosi de ocazie pentru a înnoi în piscina hotelului un costum de baie din două piese, cu un nasture galben. Înainte de a se îmbrăca, luă dejunul pe terasă, cu picioarele expuse la soare, privind îndelung marea prin ochelarii negri. La începutul după-amiezii, așteptând autobuzul de Marsilia, ea întâlni în port un băiețel pe care-l cunoștea și pe care tatăl său îl ținea de mână; îl îmbrățișă și-l strigă pe nume, Titu. La patru ani, băieții au și mai puțină memorie ca mai târziu. Căci Titu nici n-o recunoscuse. Ea nu se putu totuși împiedica să-l urmărească vreo douăzeci de metri, de-a lungul unei străzi. Îi plăcea să-l urmărească, dar o femeie bătrână, care n-o părăsea niciodată, îi spuse: „Sărmana mea neroadă, nu vezi cum suferi, dar trebuie să ții capul sus”. Atunci ea se opri, își scoase din geantă o șapcă cu pătrate roșii, și-o puse pe cap, potrivind-o puțin spre spate pe părul ei bălai, și se întoarse în port cu pași liniștiți, cu valiza într-o mână. Două ore mai târziu, luă pentru prima dată în viață un avion la Marsilia-Marignane. Îi fu frică în tot timpul zborului. Și la Paris strălucea soarele. Străzile erau împodobite cu drapele. Se întoarse la ea acasă, unde telefonă numaidecât unui grafician prieten ca să-i ceară să-și țină gura, orice ar citi în ziare. Apoi, se făcu frumoasă și chemă un număr de telefon însemnat înăuntrul șepcii. Cinci luni mai târziu, se mărita la Marsilia, nu cum ar fi putut oricine prevedea, cu un șofer de camion șterpelitor de violete – el i-a fost cavaler de onoare și i-a rămas ca un frate – ci cu cel mai bun prieten al acestuia. Ființa cea mai

minunată, mai frumoasă, mai inteligentă, mai amuzantă, mai adorabilă, mai irezistibilă, pe care o întâlnise vreodată, un boboc în dragoste, care conducea un Berliet pe șosele și voia să devină miliardar, pentru că găsea că așa o va duce mai bine, și care se numea Baptistin Laventure. Deveni astfel Dany Laventure, în felul acesta, pe zestrea ei de fată, brodată cu speranțe și ochi miopi la orfelinat, n-a mai avut nevoie să-și schimbe nici inițialele.

SFÂRȘIT